

# Ái Thương Giả Diện Trợ Lý

## Contents

|                                  |          |
|----------------------------------|----------|
| <b>Ái Thương Giả Diện Trợ Lý</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1-1: Tiết Tử           | 1        |
| 2. Chương 1-2                    | 2        |
| 3. Chương 2                      | 10       |
| 4. Chương 3                      | 16       |
| 5. Chương 4                      | 25       |
| 6. Chương 5                      | 33       |
| 7. Chương 6                      | 39       |
| 8. Chương 7                      | 46       |
| 9. Chương 8                      | 53       |
| 10. Chương 9                     | 61       |
| 11. Chương 10                    | 72       |
| 12. Chương 11: Vĩ Thanh          | 79       |

## Ái Thương Giả Diện Trợ Lý

---

### Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, nhất công nhất thụ, phúc hắc cường công, cường (tự ti) thụ, hơi ngược, HE, thanh thủy văn

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-thuong-gia-dien-tro-ly>

### 1. Chương 1-1: Tiết Tử

Nếu người trải qua một ngày làm việc, mới từ trên xe buýt chật chội bước xuống, một thân mỗi mệt, bụng đói kêu ột ột ột ột, ở cửa phòng trọ rẻ tiền gặp hai nam nhân đeo kính đen cung kính lễ phép gọi người Thiếu gia, người liệu sẽ có biểu tình gì?

Ngô Hạo không biết mình nên làm biểu tình gì, bởi vì cậu đã muốn mệt đến mức đầu óc cũng lười suy nghĩ, chỉ ngơ ngác nhìn hai nam nhân cao hơn cậu một cái đầu trước mắt, biểu tình nghiêm túc thành khẩn, thật sự không giống đang nói giỡn, nhưng mà nhìn trang phục trên người bọn họ, ngay cả kính râm so với cậu một thân tây trang này cũng thấy có phong thái hơn, quả thật giống như đang nói giỡn.

Duy trì biểu tình dờ dẩn ước chừng một phút đồng hồ, Ngô Hạo theo bản năng quay đầu lại nhìn xem phía sau mình có người hay không, tuy rằng cầu thang nhỏ hẹp lên gác xếp không đủ chỗ cho người thứ hai đứng, nhưng cậu vẫn làm như vậy.

Phía sau không người, bên trái, bên phải, đều không có ai.

Tiếp theo, cậu thật cẩn thận mở miệng, ngữ khí thập phần cung kính khách khí: “Xin hỏi... Các ngài tìm ai?”

“Thiếu gia, chúng tôi đi đón ngài về nhà.” Nam nhân bên trái có chút kích động, thanh âm mang theo một tia run rẩy, “Ngài rời nhà trốn đi đã mấy tháng, tất cả mọi người đều đang lo lắng, xin theo chúng tôi trở về, xe đang đợi ở dưới lầu.”

Ngô Hạo biết, lúc lên lầu, cậu có thấy ở cổng tiểu khu đậu một chiếc xe phi thường khí phái, xe màu đen có rèm che cùng cảnh vật chung quanh không hợp nhau, chính là không nghĩ tới lại có thể liên quan tới cậu.

“Cái kia... Phiền ngài...” Cậu cười khổ, tiếp tục thật cẩn thận nói, “Có thể đem kính râm lấy xuống không?”

Nam tử đang nói chuyện lập tức tháo kính râm xuống, lộ ra một đôi mắt lợi hại.

Không giống như là bị cận thị a... Ngô Hạo nói thầm, hơi nhích lại gần một chút: “Phiền toái ngài... Nhìn kĩ một chút, tôi không phải là người các ngài muốn tìm.”

Cho dù trên lầu ánh sáng không được tốt, bây giờ họ cũng là nên thấy rõ ràng đi...

“Làm sao có thể!” Nam nhân ngữ khí trầm đình triệt thiết nói, “Tôi ở Lâm gia đã năm năm, làm sao có thể không nhận ra thiếu gia... Ngài tính tình tùy hứng, lúc trước cũng thường xuyên như vậy, luôn luôn làm cho vệ sĩ chúng tôi khó xử, nhưng sự tình lần này cũng có chút quá, thiếu gia, ngài đừng đùa nữa, mau theo chúng tôi trở về đi.”

Nói xong gã đưa tay kéo lấy cánh tay Ngô Hạo, đem Ngô Hạo hoảng sợ, lập tức hướng phía sau lùi một bước, cảnh giác nhìn hai người lai lịch không rõ ràng này, trong đầu mấy ngàn cái ý niệm lướt qua rất nhanh: Là lừa đảo? Là giỡn chơi? Hay là muốn đem mình mang đi bán cơ quan nội tạng...

“Nếu tôi không theo các người đi, các người sẽ làm gì?” Cậu sợ hãi hỏi, đáng giận, hai người ăn cái gì mà cao lớn như vậy a, nếu bị bọn họ đánh... Không biết có thể hay không có người nào đó hảo tâm báo cảnh sát?

Hai người nhìn nhau, có thể thấy trên mặt cả hai cùng một biểu tình bất đắc dĩ: “Chúng tôi đương nhiên không thể đối thiếu gia làm cái gì...”

“Vậy là tốt rồi.” Ngô Hạo lập tức thở phào một hơi, lách qua khe hở giữa hai người bọn họ, lấy chìa khóa ra mở cửa, “Các người từ đâu tới thì quay về đấy đi, tôi không phải là thiếu gia của các người, càng không thể đi theo các người... Đừng đứng ở cửa chặn đường, cẩn thận tôi báo cảnh sát.”

Trong nháy mắt đóng cửa lại, bờ vai cậu sụp xuống, tim vẫn còn đang nhảy loạn, khẩn trương nghe lỏm được đoạn đối thoại của hai người: “Tiểu ca, làm sao bây giờ?”

“Không có biện pháp, hướng Bá Huân thiếu gia hỏi báo một chút đi.”

## 2. Chương 1-2

Ngô Hạo, nam, hai mươi ba tuổi, xuất thân trong sạch, cuộc sống hai mươi ba năm của cậu vô cùng đơn giản: lúc còn quần tã đã bị vứt bỏ ở cửa cô nhi viện, tại cô nhi viện lớn lên, mười sáu tuổi bắt đầu làm kiêm chức (nguyên văn: , vừa học vừa làm), mười tám tuổi thi đậu đại học ở thành thị, vừa làm việc ngoài giờ vừa hoàn thành bài vở, sau khi tốt nghiệp tìm được một công việc viên chức kiếm tiền không nhiều lắm trong một công ty nhỏ. Cho đến hôm nay, cuộc sống của cậu đều là yên bình, không gợn sóng như vậy.

Mỗi ngày buổi sáng rời giường, ngồi xe bus tới công ty, vì tiết kiệm tiền nên không ăn điểm tâm, buổi trưa ở công ty có căng tin, tuy rằng không tính phong phú nhưng cũng có thể ăn đủ no, buổi chiều năm giờ rưỡi tan tầm. Về đến nhà khoảng bảy giờ, nấu chút cháo coi như là cơm chiều, sau khi ăn xong tắm rửa, giặt quần áo, dọn dẹp phòng một chút, sau đó xem TV rồi lên giường đi ngủ.

Nhưng hôm nay, bỗng nhiên có hai người đứng trước cửa phòng trọ rẻ tiền của cậu, thực cung kính gọi cậu Thiếu gia .

Cũng có một thoáng, Ngô Hạo cho là giấc mộng thuở thơ ấu của mình rốt cục trở thành sự thật, đám nhỏ ở cô nhi viện, đều trông mong có gia đình giàu có ổn định nào đó đến nhận nuôi mình, hoặc là... Có một số không chịu được cô đơn, còn có thể khởi đại hy vọng phụ mẫu năm đó đem ta vứt bỏ là có nỗi khổ tâm, một ngày nào đó bọn họ sẽ trở về đón ta. . Đương nhiên, tuy rằng theo sự gia tăng của tuổi tác, hai loại giấc mộng này cũng dần dần biến mất, nhưng... Có lẽ thật sự có kỳ tích xuất hiện?

Nghĩ như vậy, cậu lắc lắc đầu, từng ngụm uống hết bát cháo nhạt nhẽo, kỳ tích quả nhiên sẽ không xuất hiện, bọn họ nói, vị thiếu gia kia cũng không có mất tích hai mươi ba năm... Mà chỉ là rời nhà đi mấy tháng...

Làm sao có thể là chính mình được? Chỉ là lớn lên giống nhau mà thôi?

Thời điểm uống xong hộp cháo cuối cùng, cầu thang vang lên tiếng bước chân, không phải chủ nhà ngụ ở lầu dưới, là người ở bên ngoài, giẫm lên tấm ván gỗ kêu kệt kệt kệt, làm cho Ngô Hạo lập tức lo lắng cầu thang có thể sập hay không, vậy cậu ngày mai làm sao đi xuống.

Cánh cửa, lập tức bị người đẩy ra, ngay cả gỗ cửa cũng đều không có.

Ngô Hạo không kịp sinh khí, người tới thân hình cao lớn chắn ở cửa, không chừa một khe hở, cho dù cậu mới là chủ nhân gian phòng này, vẫn cảm thấy một loại áp lực từ trên người đối phương toát ra, khiến cho cậu khiếp đảm chột dạ, hướng chỉ cậu cho tới bây giờ chính là một người yếu đuối, giờ phút này ngay cả lời chất vấn đều nói không nên lời, chỉ kinh ngạc trừng lớn mắt, cầm cái bát rỗng đứng lên, thì thào hỏi: “Có chuyện gì...”

Người tới không nói gì, chỉ dùng ánh mắt đảo qua gian phòng, dùng gỗ đóng một căn gác xép cũng không lớn, thả một cái giường, đặt thêm cái bàn thấp cùng một cái ghế cũng đã thấy chật, lấy tấm gỗ đóng thành hai cái khung trên tường để một ít tạp vật, giờ phút này ánh mắt của hắn nhìn quét qua, Ngô Hạo ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ hắn ho khan một tiếng, cái giá để đồ kia sẽ bị khí tức của đối phương chấn tới, bùm một tiếng rơi rụng tan nát.

Hắn không nói gì, cuối cùng cái người hình như từng gặp lúc trước đứng ngoài cửa cúi đầu lên tiếng nhắc nhở: “Bá Huân thiếu gia, ngài xem...”

“Tôi sẽ xử lý, các cậu xuống dưới lầu vào xe chờ.” Hắn mở miệng, thanh âm nam nhân trầm thấp hơi khàn khàn, khẩu khí ra lệnh mang theo một loại chuyên quyền độc đoán, làm cho người có thói quen luôn tuân theo mệnh lệnh như Ngô Hạo cả người đều run rẩy.

Đáp ứng, hai nam nhân giẫm lên cầu thang lung lay đi xuống dưới, thẳng đến khi tiếng bước chân đi xa, rốt cuộc không nghe được nữa, người tới mới dời bước vào cửa.

Phòng không lớn, hắn đóng cửa lại, bước hai bước, đã tới trước mặt Ngô Hạo, Ngô Hạo căn bản không dám ngẩng đầu nhìn mặt hắn, ánh mắt nhìn thẳng, liền thấy ngay trước mắt là tây trang màu cà phê cao cấp, với âu phục mình mặc đi làm thật không cách nào so sánh... Nhất định rất mắc rất quý...

Cậu đang miên man suy nghĩ, một bàn tay đã đưa qua nắm lấy cổ tay, không chút khách khí nâng mặt cậu lên, xuất phát từ bản năng muốn giãy dụa, mấy ngón tay kia lại tăng lực đạo, trên cổ truyền đến cảm giác đau đớn khiến cậu không dám ... lộn xộn nữa.

Đó là một nam nhân ngũ quan cân đối, trán cao mày rậm, ánh mắt thâm thúy, cả người cao quý nhã nhặn, thoát nhìn không giống loại người tùy tiện xâm phạm nhà người khác... Chính là thật sự đau quá a... Hắn muốn làm gì...

Ngô Hạo đau đến nhíu mày, yếu ớt hỏi: “Tiên sinh... Có thể hay không trước buông...”

Hắn vẫn tiếp tục chăm chú nhìn Ngô Hạo một lúc lâu, còn thiếu điều đem mấy nếp nhăn hay lỗ chân lông trên mặt Ngô Hạo nhìn cho rõ ràng, bất quá, ngón tay có thả lỏng một chút, không còn đau như trước nữa.

“Rất giống.” Qua thật lâu, hắn mới nói một câu, sau đó buông tay, lui về phía sau từng bước.

“Giống cái gì?” Ngô Hạo không tự chủ được xoa xoa cằm, ngàn vạn lần không cần lưu lại dấu vết a, bằng không ngày mai chính mình đi làm thì làm sao bây giờ.

“Giống thiếu gia Lâm gia.” Nam nhân đơn giản nói, cúi đầu nhìn cậu, “Lâm Thiếu Triết.”

“Nga.” Ngô Hạo cố gắng hoạt động quai hàm.

“Lâm gia thiếu gia độc đinh đời thứ ba, người thừa kế hợp pháp duy nhất của tập đoàn Quảng Ích, Lâm Thiếu Triết.” Ánh mắt nam nhân dừng ở trên bao công văn của Ngô Hạo, thản nhiên cười, “Cậu nhất định chưa từng nghe qua tên hắn, nhưng cậu không có khả năng chưa nghe nói qua tập đoàn Quảng Ích đi?”

Ngô Hạo xấu hổ nở nụ cười một chút: “Ách... Tôi không có không biết...”

Trên thực tế cậu vừa rồi là bị sợ ngây người mới không hét ầm lên, vốn là thương nghiệp sở hữu bất động sản lớn nhất, tập đoàn kinh doanh dây chuyền khách sạn lớn nhất, công ty vận tải đường thủy nội địa lớn nhất, ngay cả tại khu vực lân cận cũng có một khu công nghiệp nhẹ cùng mạng lưới mẫu dịch đa dạng, từ quần áo giấy dép đến đồ chơi plastic gia công... Những sản phẩm nhiều như nấm này, kỳ thật đều thuộc tập đoàn Quảng Ích, một cái nhà giàu kín tiếng, tạp chí bát quái (nguyên văn: , gần giống như tạp chí lá cải) chưa bao giờ xuất hiện, chỉ có tạp chí tài chính và kinh tế ngẫu nhiên mới có cơ hội mục kích mặt thật của vị đương gia (nguyên văn: , chủ của một nhà) kia: một khuôn mặt trung niên nam tử điềm đạm, ôn hòa.

Chính là, mình thật sự lớn lên giống Lâm thiếu gia kia sao? Như vậy... Ngô Hạo đầu óc nhanh chóng đảo qua vài ý nghĩ, mục đích hắn tìm đến mình là gì... Xế chiều hôm nay hai nam nhân kia có nói thiếu gia rời nhà đi...

“Tôi... Tôi có thể nói chuyện sao?” Cậu nhỏ giọng hỏi, ánh mắt cẩn thận đánh giá người tới, sợ hãi chính mình sẽ đột nhiên chọc giận đối phương, đây là cậu khi còn nhỏ vì tự bảo vệ bản thân liền dưỡng thành thói quen sát ngôn quan sắc (nguyên văn: , thăm dò ý tứ đối phương qua lời nói và sắc mặt).

“Nói.”

Ngô Hạo nuốt nước miếng, hồi hận đã mở miệng: “Tôi thật không phải hắn... Ngài xem, tôi ở nơi này đã tám tháng, hơn nữa nếu ngài cần, tôi có thể đưa ra chứng minh thư, giấy chứng nhận tốt nghiệp đại học, bằng tốt nghiệp trung học, bằng tốt nghiệp tiểu học... Còn có hồ sơ cô nhi viện, ngài tùy tiện tra một chút sẽ biết, tôi không phải Lâm thiếu gia.”

“Tôi đương nhiên biết.” Nam nhân lãnh đạm nói, tư thế đứng ở đó gần như bất động khiến Ngô Hạo tâm hoảng ý loạn.

“Ngài đã biết... Vậy ngài tìm tôi... Là có chuyện gì...”

Nam nhân không trả lời, ánh mắt lại đảo qua gian phòng nhỏ hẹp, không biết làm sao mà, ở trước mặt hắn, Ngô Hạo thủy chung có một loại cảm giác vô cùng tự ti mặc cảm, nhất là chính mình vừa mới tan tằm, phòng ở lộn xộn, áo khoác thực ra được treo tốt lắm, chính là quần áo vừa thay ra vẫn còn vút một đồng trên giường, trên bàn chồng chất sách vở, giấy bút quăng khắp nơi, còn có một cái nồi dính chút cháo... Hắn có thể hay không nhìn thấy tất cả của mình đã thũng một lỗ rồi a...

Ngay thời điểm cậu tận lực cuộn lại ngón chân cố gắng không làm cho người kia chú ý lỗ thủng trên chân mình, nam nhân đột ngột mở miệng: “Cậu muốn bao nhiêu tiền?”

“Cái gì?” Ngô Hạo cả kinh, tiền đối với cậu mà nói, chính là vấn đề tối mẫn cảm, từ nhỏ đến lớn, thứ cậu thiếu nhất, khát vọng nhất, đau đầu nhất, chính là một tờ vạn ác (nguyên văn: , tương tự như rất tệ hại) này Tiền .

Nam nhân hơi hạ thấp người, cúi đầu chăm chú nhìn cậu, gần từng tiếng nói: “Tôi muốn cậu làm việc, cậu ra một cái giá đi.”

“Tôi... Tôi tôi tôi...” Ngô Hạo thiếu chút nữa làm rớt cái bát cầm trong tay xuống, luống cuống tay chân nói lắp, tôi nửa ngày, mới mở được miệng: “Tôi hiện tại tiền lương mỗi tháng là một nghìn tám...”

“Tốt lắm, tôi cho cậu ba trăm vạn.” Nam nhân thẳng thắn nói, đứng lên, “Cậu thay tôi làm một chuyện.”

“Làm... Chuyện gì...” Ngô Hạo nhỏ giọng hỏi, nhưng trong lòng thanh âm sợ hãi đã muốn càng ngày càng vang dội... Cậu nghĩ, cậu đại khái hiểu được đối phương là muốn mình làm chuyện gì.

“Từ giờ trở đi, cậu chính là Lâm Thiếu Triết.” Hắn dùng một loại ngữ điệu không để người khác cự tuyệt nói, “Khi nào chấm dứt, từ tôi định đoạt.”

“Anh muốn tôi đi đóng giả Lâm gia thiếu gia?” Ngô Hạo không thể tin được nhìn hắn, thì thào nói, “Anh điên rồi... Tôi là cái người nghèo! Tôi sẽ không diễn kịch! Sẽ lập tức lộ ngay, hơn nữa... Hơn nữa anh vì cái gì muốn tôi đóng giả hắn? Hắn không phải rời nhà đi thôi hay sao? Vậy không phải anh đi tìm hắn là được rồi sao? Vì cái gì muốn tôi đóng giả?”

Lại lần nữa hướng cậu cúi xuống, nam nhân anh tuấn mang trên mặt nụ cười tà ác, thông dong tao nhã nói nhỏ: “Ai nói tôi phải tìm được hắn?”

\*\*\*

Thực đáng sợ! Thời điểm Ngô Hạo bừng tỉnh từ trong mộng đã một thân mồ hôi lạnh, cậu không nhớ rõ mơ cái gì, chỉ mơ hồ nhớ được có một người nhìn mình, nói cái gì cũng không nhớ, nhưng loại cảm giác lạnh lẽo xâm nhập tận cốt tủy này khiến cho cậu sợ hãi dị thường... Thật đáng sợ, trước đây chịu đánh chịu đối, bị giam ở phòng tối cũng không khiếp đảm như vậy...

Mơ mơ màng màng trở mình một cái, cuộn chặt cái chăn mềm mại, cậu thỏa mãn hừ một tiếng: Thật thoải mái... Không muốn rời giường a... Tuy rằng hôm nay phải đi công ty diện kiến vị thủ trưởng có cái bản mặt béo nung núc... Còn phải chịu đựng gã hét năm quát sáu nữa, nhưng là cuộc sống thôi, còn không chẳng ai muốn bị như vậy... Chỉ cần nướng được thêm vài phút, cậu đã cảm thấy thực thỏa mãn...

“Rời giường.” Thanh âm nam nhân đột nhiên vang lên.

“Dậy dậy dậy dậy... Oa!” Ngô Hạo hàm hồ đáp ứng hai câu lúc này mới kịp phản ứng, mở choàng mắt, vừa lúc thấy một khuôn mặt làm cậu sợ hãi hé ra, liền thét chói tai nhảy dựng lên, hướng bên trong giường lùi vào: “Người... Người là ai...”

Đây là nơi nào? Cậu mê hoặc nhìn quanh bốn phía, dưới thân là giường đôi rộng thùng thình, chăn hình chữ nhật màu lam nhạt, phòng vừa to vừa sáng sủa, ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt kia vằng vặc thái dương đang dần nhô lên phía chân trời, rèm cửa sổ trắng thuần nhẹ bay, mang đến một cỗ hương cỏ cây thơm ngát, đồ vật không nhiều lắm, nhưng bài trí rất lịch sự tao nhã, nếu để cậu bình luận, thì chính là Có thưởng thức .

Nhưng mà... Vì cái gì cậu lại ở chỗ này? Cậu hẳn là nên ở căn gác xép mình thuê tám trăm một tháng, dưới thân là đệm giường đơn bạc, cửa sổ nhỏ đến chẳng lọt nổi một chút ánh mặt trời, tỉnh lại mới đúng, mà cậu càng không có thời gian nhìn xung quanh, lúc này phải là nhanh chóng đánh răng rửa mặt chuẩn bị xuất môn chen chúc lên xe bus, vì cái gì cậu lại ở trên giường thư thái như vậy, bên giường còn đứng một nam nhân làm cho cậu sợ hãi?

“Cậu trí nhớ không tốt lắm thì phải, Thiếu Triết?” Lần này nam nhân không mặc tây trang, áo sơ mi trắng, quần tây màu xám, nút áo đầu tiên được cởi ra mang theo vài phần tùy tiện, hai tay dứt túi quần, từ trên cao nhìn chăm chú xuống cậu, khóe môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu (nguyên văn: , cười như không cười) nói, “Tôi là anh kết nghĩa (nguyên văn: – nghĩa huynh, là người mang vai vế anh nhưng không cùng huyết thống) của cậu, Lâm Bá Huân, đêm qua tôi không phải đã nói với cậu rồi sao? Nhanh như vậy đã không nhớ rồi?”

“Đêm qua... Đêm qua...” Ngô Hạo ôm đầu nghĩ, đêm qua cậu đích xác cùng nam nhân này gặp mặt, hắn còn đưa ra một yêu cầu làm cho mình thiếu chút nữa không thể cự tuyệt: Ba trăm vạn đổi lấy mình đến sắm vai Lâm Thiếu Triết một thời gian ngắn. Mà theo trí nhớ của mình, hẳn là đã cự tuyệt hắn a! Vì cái gì chính mình còn có thể ở chỗ này?

“Tỉnh rồi thì nên rời giường, mười lăm phút đồng hồ sau xuống phòng ăn dưới lầu, từ lúc ăn cơm tôi sẽ bắt đầu dạy cậu, như thế nào trở thành Lâm Thiếu Triết.” Lâm Bá Huân nói xong xoay người bước đi, “Chúng ta không có thời gian đâu, bà nội đã muốn nghe A Tiêu nói cậu bị tìm được rồi. Lý do tùy tiện sẽ không chống đỡ được bao lâu, bà nhất định sẽ yêu cầu mau chóng được gặp cậu.”

“Chờ một chút!” Mắt thấy Lâm Bá Huân đã đi tới cửa, Ngô hạo cố lấy dũng khí kêu lên, nắm chặt chần, buồn rầu nhíu mày: “Cái kia... Tôi...”

Một tay đặt trên tay nắm cửa, Lâm Bá Huân hơi không kiên nhẫn, quay đầu lại nhìn cậu: “Như thế nào? Nghĩ muốn đổi ý?”

“Tôi căn bản là không có đáp ứng đi?” Ngô Hạo khiếp đảm nhưng vẫn kiên quyết hỏi lại, “Lâm tiên sinh... Tôi thực cảm tạ một phen ý tốt của anh, nhưng là tôi... Tôi... Chuyện lừa gạt người khác như vậy, tôi làm không được...”

“Ba trăm vạn.”

“Vấn đề không phải là tiền!” Ngô Hạo gấp gáp nói.

“Tôi sẽ không ra giá thêm đâu, cậu làm gì có giá trị lớn như vậy.” Lâm Bá Huân bình tĩnh nói, “Xuống lầu, tôi ở phòng ăn chờ cậu.”

Ngô Hạo bị khí thế của hắn áp đảo, á khẩu không nói được lời nào nhìn hắn rời đi, ngồi ở trên giường một hồi lâu mới tỉnh ngộ, vội vàng nhảy xuống giường, chân trần chạy tiến phòng tắm đánh răng rửa mặt, lúc ra giường đã được sửa sang lại tốt lắm, một bộ quần áo không biết ở đâu ra đặt trên giường, nội y cùng tất đầy đủ mọi thứ, đều là đồ mới, hiển nhiên là chuẩn bị cho cậu.

Có tiền thật là tốt, cái gì cũng không cần chính mình bắt tay vào làm, cậu một bên cài nút áo một bên nghĩ, ba trăm vạn, ba trăm vạn... Con số này không đến mức làm cậu khiếp sợ, là bởi vì đã muốn vượt xa giới hạn của cậu rồi, cậu có thể vì khối tiền thưởng ba nghìn mà kích động cả đêm ngủ không yên, nhưng là ba trăm vạn a... Cậu căn bản không rõ số tiền này rốt cuộc có thể làm được gì, là mình có thể thuê một căn phòng ở thật tốt sao? Hoặc là không cần thuê, chính mình có thể có một căn phòng riêng rồi? Chính là mình đã đủ tiền mua một căn nhà rồi sao?

Cậu lắc lắc đầu, đem những suy nghĩ vớ vẩn kia quẳng ra khỏi óc, không được, này quá điên khùng, chính mình không có khả năng đi đóng giả một người, hiện tại phải xuống, cùng Lâm Bá Huân kia nói rõ ràng.

Ngô Hạo đứng ở chân cầu thang nhìn xung quanh một hồi, không xác định hướng bên tay trái nhìn có vẻ sáng sửa một chút đi đến, lại bị người từ phía sau gọi lại: “Bên này, bên kia là phòng khách.”

“Nga...” Xấu hổ lên tiếng, Ngô Hạo theo hướng phát ra thanh âm đi qua, phòng ăn cũng rất lớn, Lâm Bá Huân ngồi ở bên cạnh bàn xem báo, đầu cũng không nâng chỉ vào ghế dựa trước mặt: “Ngồi.”

Ngô Hạo cẩn thận ngồi xuống, trước mặt là vài miếng bánh mì nướng thơm phức, một đĩa mút trái cây, một hộp bơ, sữa, lạp xườn rán, trứng ốp lòng đào, thịt xông khói, sandwich... Bày biện đẹp mắt trên bàn, bụng cậu cũng không chịu thua kém mà thầm kêu một tiếng.

“Ăn đi, đều là những món cậu thích nhất.” Lâm Bá Huân vẫn đang xem báo, trong thanh âm mang theo lãnh đạm, “Trong nhà bình thường đều là đồ ăn Trung Quốc, chính là cậu lại thích kiểu dáng Âu Tây hơn, liền ngay cả bữa khuya cũng thích ăn sandwich kẹp dưa chuột, trứng ốp thích ăn nhất là còn để lòng đào, chín vừa tới, thích thêm tiêu đen hơn là gia vị lỏng, không thích pho mát, ngoại trừ phủ ngoài điểm tâm ngọt.”

“Kỳ thật... Tôi cũng thích buổi sáng uống chút cháo.” Mắt Ngô hạo nhìn chằm chằm mỹ thực trước mặt, từ trước tới giờ cậu không ăn điểm tâm, dạ dày cũng không tốt, uống chút cháo ấm dạ dày lại thoải mái, buổi sáng được uống một chén là không thể tốt hơn, tuy rằng mỹ thực trước mắt rất hấp dẫn, nhưng là về sau mỗi ngày đều phải ăn cái này sao?

Ánh mắt của Lâm Bá Huân rời khỏi tờ báo, nhìn cậu một cái: “Không, cậu chính là thích ăn những thứ này.”

Nghe ra trong lời nói của hắn ý tứ miệt thị rõ ràng, Ngô Hạo nan kham cúi đầu, nhưng không có dũng khí phản bác, cậu rõ ràng quyết định không lấy của người này ba trăm vạn, vì cái gì còn ở trong này nghe hắn nói? Không phải hắn là nên đứng lên bước đi sao? Chính là... Cậu không dám...

Im lặng vài phút, Lâm Bá Huân không kiên nhẫn lấy tay gõ mặt bàn: “Ăn a, như thế nào không ăn?”

Tuy rằng rất muốn nói Ai muốn ăn đồ của người linh tinh các loại thật khí thế, nhưng Ngô Hạo thói quen nhất quán phục tùng phản ứng đầu tiên chính là nghe theo cảm bánh mì lên, cắn một ngụm.

Bánh mì nướng vừa tới, bên ngoài vàng và giòn bên trong xốp, mang theo nồng đậm hương lúa mạch, cậu cơ hồ chỉ cần một ngụm là nuốt được hết miếng thứ nhất đi xuống, không cần suy nghĩ đưa tay lấy miếng thứ hai.

Thời điểm nuốt miếng thứ hai vào bụng, cậu phát hiện Lâm Bá Huân không hề xem báo, mà đang nhìn cậu, theo bản năng chúi chúi khoe miệng, Ngô Hạo lo lắng không biết mặt mình có dính vụn bánh mì hay không?

“Cậu có phải là chưa ăn bánh mì bao giờ hay không?” Lâm Bá Huân đưa tay lấy miếng thứ ba trong tay cậu, tự mình động thủ xoa một lớp mỡ trái cây, đưa lại cho cậu, “Sữa hay là nước chanh?”

“A...” Ngô Hạo ngốc hồ hồ nhìn hắn, vẫn luôn bị đối đãi lạnh nhạt, Lâm Bá Huân đột nhiên làm ra hành động như vậy, thật đúng là khiến cậu giật mình.

Nhún nhún vai, Lâm Bá Huân rót cho cậu một cốc nước chanh, hơi hơi thở dài: “Nhìn bộ dáng cậu trì độn thế này, tôi làm sao dám mang cậu về nhà a.”

Miệng còn đang cắn một nửa miếng bánh mì, ánh mắt Ngô Hạo đột nhiên trợn to, con ngươi đen bóng nhìn hắn, vội vàng nghĩ muốn cự tuyệt, xuất phát từ thói quen vẫn là trước đem đồ ăn nuốt xuống mới thở phào nói: “Lâm tiên sinh, tôi... Tôi vừa rồi muốn cự tuyệt yêu cầu của anh!”

“Là vậy sao?” Lâm Bá Huân lơ đãng nói, “Tôi như thế nào không có nghe qua?”

“Tôi hiện tại lập lại lần nữa, tôi sẽ không đi gạt người, đối với chuyện anh muốn tôi đóng giả Lâm gia thiếu gia, tôi cự tuyệt.” Ngô Hạo trừng mắt quang minh chính đại nói, “Lừa gạt là không tốt, anh không thể làm như vậy.”

Lời của cậu đối Lâm Bá Huân một tia tác dụng cũng không có, người kia vẫn uống cà phê, tiếp tục cầm tờ báo lên xem, thậm chí liếc cũng không liếc cậu một cái, lạnh nhạt nói: “Cậu nguyện ý buông tha thù lao ba trăm vạn? Tôi không bắt cậu làm chuyện gì nguy hiểm cả, chính là về đến nhà, ở trước mặt một lão thái thái (nguyên văn: , chỉ bà lão với ý trang trọng) kêu bà nội, bị một đoàn người hầu hạ hạ hạ một đoạn thời gian mà thôi, yên tâm, nhà bên kia điều kiện so với nơi này còn tốt hơn, cậu một ngón tay cũng không cần động, hơn nữa cậu là thiếu gia, muốn làm cái gì liền làm cái đấy, như vậy cũng không muốn sao?”

“Tôi... Không muốn lừa dối người khác...”

“Nhiều nhất chỉ nửa năm thôi, sau đó cậu có thể cầm ba trăm vạn, rời đi thành phố này cũng tốt, tiếp tục lưu lại cũng được, tìm một công tác khác, hoặc tự mình làm chút buôn bán nhỏ, mua một căn nhà, cùng nữ hài tử mình thích kết hôn... Hết thầy thuận lý thành chương (nguyên văn: , đúng lý hợp tình), khẳng định so với cuộc sống hiện tại của cậu tốt hơn, cậu không muốn sao?” Lâm Bá Huân thần nhiên nói, “Cậu nghĩ muốn trở lại cái căn gác xép kia? Đêm gió thổi ngày phơi nắng, đông lạnh hè nóng, mỗi ngày so với cầu giống nhau mệt đến chết đi sống lại, về nhà liền húp chút cháo rồi lên giường ngủ, những ngày như vậy làm gì có tương lai, cậu còn muốn cự tuyệt?”

“Tôi...” Tôi xác thực muốn được ngủ trên giường rộng thùng thình thoải mái, xác thực nghĩ muốn mỗi ngày đều có bữa sáng như vậy để ăn, xác thực nghĩ muốn ở trong căn nhà to rộng, không phải ở nơi muốn chuyển thân cũng phải chú ý đụng vào đồ vật này nọ, nhưng...

Ngô Hạo cắn răng, chậm rãi lắc đầu: “Tôi mặc kệ.”

Thanh âm của cậu rất nhỏ, nhưng là thực kiên quyết, Lâm Bá Huân ngưng mắt nhìn cậu, trầm thấp nói: “Nói vậy, hiện tại cậu bước ra khỏi đây, đầu tiên là đi tìm phòng ở, tiếp đó đi tìm việc làm đi, ngày hôm qua tôi đã hủy bỏ hợp đồng thuê phòng của cậu, sáng nay, cũng vừa mới từ chức cho cậu rồi.”

“Cái gì?!” Ngô Hạo thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thành phố này nổi danh khó thuê phòng, tàu điện ngầm cũng mắc như vậy, nếu trọ ở xa chỉ sợ buổi sáng phải dậy sáu giờ đón xe bus quá! Hơn nữa cậu mới vừa giao ba tháng tiền thuê nhà, hiện tại tiền đặt cọc còn không có chứ đừng nói đến trả trước ba tháng tiền thuê nhà, còn có công việc của cậu... Đầu năm nay sinh viên không đáng tiền a, cậu lại không xuất sắc, năm

trước đều là đi mòn cả giày mới tìm được công tác, hôm nay bỗng nhiên nói cậu thất nghiệp... Trong khoảng thời gian ngắn cậu làm sao có thể...

“Anh dựa vào cái gì... Anh muốn làm gì... Anh...” Cậu tức giận nói năng lộn xộn, nghĩ muốn chỉ trích Lâm Bá Huân mà không tìm được lời, nghĩ muốn chửi ầm lên lại không có can đảm, chỉ có thể hung hăng trừng mắt cái tên ma quỷ kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh không có quyền! Tôi đây trở về nói với bọn họ!”

“Thật vậy sao?” Lâm Bá Huân biểu tình không thay đổi nói, “Tôi đã nghĩ sẽ mất khá nhiều công sức, hóa ra lại đơn giản như vậy.”

“Tôi không tin!”

Không tiếng động mở tay ra, Lâm Bá Huân cười lạnh: “Vậy cậu liền thử xem xem?” Nói xong đem di động đặt lên bàn đẩy sang cho cậu, “Gọi điện thoại a, xem bọn họ còn có ... hay không lưu cho cậu một cơ hội.”

Nắm lấy di động, Ngô Hạo hung hăng ấn xuống dây số, cậu không tin, cậu chính là không tin! Không thể nào có chuyện chủ nhà cùng công ty sẽ nghe người này, cậu đúng hạn giao tiền thuê nhà lại chưa bao giờ gây chuyện, ở trong công ty công tác cũng cần cù thật thà, không thể nào chỉ nghe một câu nói của người này mà không để cho cậu một cơ hội, chính là hiểu lầm mà thôi, thừa dịp bây giờ còn sớm, phải mau giải thích rõ ràng!

“Uy... Trương tiên sinh... Thực xin lỗi, tôi là Ngô Hạo, thuê phòng ở chỗ ngài... Tôi có chuyện muốn cùng ngài giải thích một chút...”

Gọi xong một cuộc điện thoại, mặt Ngô Hạo đã bắt đầu u ám, tiếp tục gọi cuộc thứ hai: “Uy, Vương chủ nhiệm... Tôi là Ngô Hạo, thực xin lỗi tôi hôm nay không có đi làm, tôi...”

Rất nhanh, cậu đành chỉ trò chuyện, mờ mịt nhìn di động, tựa hồ cũng không rõ, mình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Thế nào?” Lâm Bá Huân hơi trào phúng nhìn cậu, “Tôi tùy thời đều có thể khiến cậu mất đi công tác, không nhà để về, chính là phải xem tôi có muốn hay không... Nói như vậy tôi cũng không muốn phí hoài chuyện này, hiện tại chỉ coi thái độ của cậu thôi, cậu hôm nay nếu bước ra khỏi cánh cửa này, chắc chắn không thể tìm lại được bất cứ cơ hội nào... Hoặc là cậu có thể chạy đến nơi khác, càng xa càng tốt, thử xem năng lực của tôi.”

Ngô Hạo xoay người không nói được một lời nhìn hẩn, rất muốn đem điện thoại trên tay ném vào bản mặt kia, nhưng dù cho vài năm nữa, cậu cũng không có dũng khí phản kháng, chính là yên lặng mà đem di động thả lại trên bàn, đứng lên, đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Lâm Bá Huân lạnh lùng nói.

Ngô Hạo đưa lưng về phía hẩn đứng lại, bả vai đơn bạc, không ngờ lại (nguyên văn: – xuất hồ ý liệu) cường ngạnh như vậy, cậu không dám quay đầu lại, sợ hãi quay lại sẽ bị một quyền đánh đến trên mặt, Lâm Bá Huân kia nhất định thực sinh khí...

Truyền đến tiếng bước chân, Lâm Bá Huân đi tới phía sau, Ngô Hạo cả người liền căng thẳng, cảm thấy hô hấp ẩm áp phun ở sau gáy, làm cho cậu lạnh cả người, chính là trong tai nghe được lời nói lại càng làm cậu rợn tóc gáy: “Cậu có còn nhớ rõ ngày hôm qua tôi làm thế nào đem cậu đến nơi đây không?”

Ngô Hạo cứng ngắt gật đầu: Là Lâm Bá Huân không nói hai lời liền đem mình đánh ngất xỉu...

“Như vậy cậu chắc biết, tôi có rất nhiều loại phương pháp có thể thu thập cậu, nếu cậu không nghe lời...” Lâm Bá Huân ngữ khí uy hiếp nói, “Tuyệt không chỉ là lưu lạc đầu đường ở công viên ngủ đơn giản như vậy đâu, cậu là cô nhi, đúng không?”

Vậy nghĩa là chính mình có mất tích cũng chẳng có ai thêm quan tâm... Ngô Hạo biết.

“Từ lúc tôi tìm được cậu, hoặc là nói, từ thời điểm A Tiêu tìm được cậu kia, cậu đã không còn được lựa chọn nữa rồi. Tôi sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, mà cậu... Nếu đã biết kế hoạch của tôi, không theo tôi hợp tác, như vậy phương pháp tối thông minh nhất, là cái gì cậu hẳn biết?”



Ngón tay Ngô Hạo đã bắt đầu phát run, giờ phút này cậu mới thật sâu hiểu được, trò chơi giả trang nam nhân này bày ra chắc chắn không thể vô thưởng vô phạt, mà là một âm mưu, trong đó hẳn dính dáng đến rất nhiều tiền tài lợi ích, thậm chí còn có thể liên quan đến sinh mệnh... Một âm mưu.

Chính mình sẽ chết... Nhất định như vậy... Tuy rằng Lâm Bá Huân một chữ trực tiếp cũng không nói, nhưng ý tứ của hắn, đã muốn biểu đạt rất rõ ràng.

Sẽ chết sao... Thì ra tử vong, cách mình gần như vậy sao... Có lẽ ngay tại hôm nay?

Bàn tay Lâm Bá Huân đặt lên bả vai cậu, Ngô Hạo chấn kinh run rẩy một chút, tay hắn không lạnh lẽo cứng rắn đầy uy hiếp giống như tưởng tượng, ngược lại thật ấm áp, thân thể chính mình căng thẳng như vậy mà cũng có chiều hướng bình tĩnh lại.

“Thật sự không muốn sao?” So sánh với vừa rồi, thanh âm Lâm Bá Huân cũng dịu đi rất nhiều, cơ hồ là khẩu khí thương lượng, “Đưa ra điều kiện như vậy cậu cũng không muốn đáp ứng? Nói cho tôi biết lý do. Tôi cũng không phải muốn hại cậu, đi theo tôi cậu chỉ có được, mà không mất cái gì, tôi nghĩ không ra, cậu vì cái gì lại cự tuyệt, có thể nói cho tôi biết không?”

“Tôi... Tôi...” Hai chân Ngô Hạo bắt đầu nhũn ra, cậu cứng rắn chống đỡ không để cho sợ hãi trong lòng vỡ òa, thật sự... Thực sự sợ hãi, trước đây không nghe lời bị a di (nguyên văn: , dì hoặc cô, ở đây ý chỉ những người làm trong cô nhi viện) nhốt vào phòng tối, nghe thấy tiếng người phía ngoài đi xa, khóc đến một ngủ thiếp đi, tỉnh lại vẫn là một mảnh tối đen, yên ắng không một tiếng động, cảm giác như mình sẽ bị lãng quên ở đây đến lúc chết đi, loại sợ hãi này lại tới nữa rồi... Sợ hãi khắc thật sâu thật sâu vào linh hồn. Căn bản không thể kháng cự...

“Tôi... Tôi...”

Lâm Bá Huân đột nhiên quay người cậu lại, đẩy lên tường, làm cho cậu mặt đối với hắn, thân thể Ngô Hạo tê liệt cơ hồ muốn ngã xuống cuối cùng cũng có chỗ dựa, cậu dính sát vào bức tường sau lưng, vẫn còn đang không ngừng run rẩy.

“Cậu làm sao? Nói chuyện.” Lâm Bá Huân giọng nói mềm nhẹ hỏi.

“Tôi... Tôi không muốn làm chuyện thương thiên hại lý (nguyên văn: , không có tính người)...” Ngô Hạo rất cục gian nan nói, đại khái là lần đầu tiên trong đời đi, cậu dám nói ra ý nghĩ trong lòng mình, thời điểm mở miệng, không biết vì sao, đồng thời nước mắt cũng không ức chế được chảy xuống, nhiệt nóng, lướt qua hai má mang theo chút đau đớn.

Lâm Bá Huân đưa tay, nhẹ nhàng mà lướt qua gò má cậu, dùng ngón cái ôn nhu thay cậu lau đi nước mắt, thấp giọng nói: “Không ai bắt cậu làm chuyện thương thiên hại lý, tôi chỉ là muốn đòi lại thứ thuộc về mình thôi, cậu sẽ không hại đến bất luận kẻ nào, hiểu chưa?”

“Chính là... Chính là...” Ngô Hạo nức nở, nói không thành tiếng, “Kia Lâm Thiếu Triết chân chính đâu... Anh giết hắn rồi à?”

“Hắn ở nơi nào, cậu không cần thiết phải biết, nhưng là tôi có thể nói cho cậu hay, hắn thực an toàn, hơn nữa rất vui vẻ, hắn muốn có cuộc sống của hắn, tôi cũng như vậy, có phải hay không thực khô hài? Người thừa kế hợp pháp của Lâm gia căn bản không nghĩ muốn kế thừa gia nghiệp, mà tôi, một ngoại nhân, lại trăm phương ngàn kế muốn cướp đi thứ hắn không cần, nếu đã vậy, chúng tôi công bình chia sẻ cho nhau một chút là tốt rồi, còn cậu, chỉ phải làm một diễn viên, đến trợ giúp chúng tôi diễn tốt một màn này thôi, hiểu chưa?”

Ngô Hạo thành thật lắc đầu: “Không rõ.”

“Đây vốn cũng không phải chuyện cậu có thể hiểu được.” Thanh âm Lâm Bá Huân lại mang theo trào phúng, hắn rời khỏi người Ngô Hạo, đi về phía bàn ăn, “Lại đây ăn cho xong bữa sáng, còn đi học.”

Ngô Hạo trợn to mắt không biết làm sao nhìn hắn, Lâm Bá Huân phảng phất sau lưng có ánh mắt, trầm tĩnh tiết thiết nói: “Đừng nữa nói với tôi cái gì mà cậu không muốn này nọ, đã lên thuyền, thì không thể xuống.”

Hết chương 1

### 3. Chương 2

“Sinh nhật cậu.”

“Mười sáu tháng tư. Ngày đó mưa to gió lớn, suốt một ngày một đêm, rạng sáng tôi ra đời, sau đó liền hết mưa.” Ngô Hạo lưu loát nói, lập tức cảm thán một chút, “Sinh nhật của tôi cũng vào tháng tư, có phải hay không trời thường xuyên mưa? Vận khí của tôi cũng không tệ lắm, không có chết đuối rồi mới được người ta phát hiện.”

Lâm Bá Huân lãnh đạm nhìn cậu một cái, Ngô Hạo lập tức ngồi xuống, cúi đầu giải thích: “Thực xin lỗi.”

“Cậu phải nhớ kỹ, bắt đầu từ bây giờ cậu chính là Lâm Thiếu Triết, người trước kia, tôi là nói cậu ngày trước, không tồn tại, đã không còn, đây là lần cuối tôi nhắc nhở cậu.”

Ngô Hạo yếu ớt kháng nghị: “Chính là tôi rõ ràng đã từng đi học, có bằng tốt nghiệp, cũng có chứng minh thư, còn có rất nhiều người nhận thức tôi...”

“Giấy chứng nhận có thể làm giả, thật cũng có thể biến thành giả, về phần nhận thức...” Lâm Bá Huân neho mắt, Ngô Hạo nhìn mà cả người sợ hãi, “Tôi đảm bảo bọn họ đối với cậu không có gì ẩn tượng, cậu tiếp theo, sinh nhật cha mẹ cậu cùng ngày giỗ.”

“Cha Lâm Vệ Quốc, sinh nhật ngày ba tháng mười một, nhóm máu A, hai năm trước ngày hai mươi ba tháng hai, sau giờ Ngọ ba khắc (nguyên văn: – tam điểm, mình nghĩ là ba khắc, là giữa trưa mười hai giờ) đột nhiên phát bệnh tim, tại bệnh viện Tân Huệ qua đời, hưởng thọ năm mươi tám tuổi. Mẹ Hà Nhã Ly, sinh nhật mười tám tháng tám, nhóm máu B, đêm trừ tịch mười năm trước bởi vì tai nạn xe cộ ở Los Angeles qua đời, bọn họ hai mươi năm trước bởi vì tình cảm bất hòa mà ly hôn, thời điểm mẹ mất tôi không có về chịu tang, vì bà nội không cho phép.” Ngô Hạo dừng lại, thì thào nói: “Thực tàn nhẫn.”

“Trên thực tế phụ nhân từ sau khi sinh hạ cậu liền thường xuyên không ở đây, các người căn bản không hề có tình cảm gì.” Lâm Bá Huân thực bình thản nói, “Bà nội đâu?”

“Bà nội sinh ra ở trên biển, sinh nhật mừng năm tháng bảy, nhóm máu A, năm nay bảy mươi tám tuổi, sinh nhật ông nội là ngày một tháng mười hai, nhóm máu không rõ, qua đời trong loạn lạc từ sớm, không có tin tức xác thực, bà nội tín Phật, chiều nào đến giờ cũng niệm kinh nửa tiếng, bà còn thích cắm hoa, yêu nhất hoa hồng, trong sự nghiệp gia tộc bà nội quan tâm nhất là công ty bất động sản, còn có dây chuyền khách sạn, bà trước kia hàng năm mùa thu đều quay về Thượng Hải ăn đại áp giải (nguyên văn: , là một loại cua Trung Quốc), sinh nhật phải ăn mì trường thọ chứ không phải bánh ngọt, bình thường thích khẩu vị Chiết Giang, không thích ớt cùng các loại chất kích thích, chỉ thường uống một chút hoàng tửu (nguyên văn: , rượu vàng hay rượu Thiệu Hưng), không hút thuốc lá, mỗi tháng ngày mười lăm sẽ đi tổng công ty nghe báo cáo, nhưng gần đây cũng rất ít đi, bà nội không thích nhất là tôi lái xe nhanh...” Ngô Hạo bỗng nhiên quần bách, ngẩng đầu nhìn Lâm Bá Huân: “Tôi sẽ không lái xe.”

“Bình thường, từ sau năm cậu mười tám tuổi lái xe ở trên đường cao tốc dụng phải xe cảnh sát, bà nội đã muốn cấm cậu lái xe.” Lâm Bá Huân phát tay bảo, “Tiếp tục.”

Trên tay Ngô Hạo cầm một xấp dày tư liệu, đều là về cậu cùng người nhà tương lai của cậu. Một buổi sáng muốn đem tư liệu nhiều như vậy hoàn toàn ghi tạc trong đầu, cơ hồ là không có khả năng, cậu nhíu mày, thì thào nói: “Trong nhà còn có lão quản gia, là bạn tốt từ nhỏ của bà nội, sau lại bởi vì gia đình có vấn đề mà độc thân. Cho nên bà nội đưa về ở trong nhà làm bạn... Ngày đó tôi đều phải nhớ kỹ sao?”

Lâm Bá Huân liếc mắt nhìn cậu: “Về chuyện của bà nội, cậu tốt nhất nên nhớ nhất thanh nhị sở cho tôi, việc này có quan hệ đến sự thành bại của kế hoạch.”

“Tôi hiểu được, lão bản.” Ngô Hạo thành thật gật gật đầu, tiếp tục trôi chảy đọc thuộc lòng, trên mặt Lâm Bá Huân dần lộ ra nụ cười, gật đầu: “Nhìn không ra, trí nhớ của cậu cũng không tệ lắm.”

“Ân, trước đây tôi mua không nổi sách tham khảo, đều là mượn bạn học xem, xem một lần sẽ nhớ kỹ toàn bộ, nếu không thì...” Ngô Hạo có chút ngượng ngùng cúi đầu, lúc này mới phát hiện tư liệu trong tay đã đến trang cuối cùng, cậu lật lật lại trang trước, kỳ quái hỏi: “Cái này, không có phần về anh...”

Mặt Lâm Bá Huân lại bắt đầu biến lạnh, thân nhiên nói: “Tôi không trong phạm vi diễn trò của cậu, không tất yếu.”

“Chính là... Anh ít nhất cũng nên nói cho tôi biết, anh ở Lâm gia là ai...” Thanh âm Ngô Hạo giảm thấp, bởi vì Lâm Bá Huân đã muốn dùng ánh mắt rất không hài lòng nhìn cậu.

Tự hỏi một trận, Lâm Bá Huân mới mở miệng: “Tôi là họ hàng xa của Lâm gia, cha mẹ qua đời, Lâm tiên sinh thu dưỡng tôi, đem tôi bồi dưỡng thành người hữu dụng với sự nghiệp gia tộc, hiện tại cậu còn chưa tiếp nhận, cho nên vẫn là tôi xử lý công ty, phụ trách hết thảy sự vụ. Đợi cho cậu chính thức ngồi trên vị trí chủ tịch, tôi liền sẽ là trợ lý của cậu.”

“Kia đối với anh không phải thực không công bình sao?” Ngô Hạo kim lòng không đành hỏi.

“Không tới phiên cậu tới nói cái gì công bình hay không công bình.” Lâm Bá Huân nghiêm khắc nói, “Hơn nữa, điều tôi làm chỉ là đoạt lại những thứ vốn dĩ thuộc về mình.”

Bị ánh nhìn lạnh sống lưng của hắn quét tới, Ngô Hạo thức thời cúi đầu, cái gì cũng không dám nói.

“Hảo, sát hạch buổi sáng chấm dứt.” Lâm Bá Huân đứng dậy lấy tài liệu trong tay cậu, từng tờ từng tờ cẩn thận xếp lại, thuận tay đem một tập văn kiện thật dày vứt qua, “Ăn xong cơm trưa thì xem cái này, tôi đi ra ngoài một chút, sau bữa chiều lại sát hạch tiếp.”

“Đây là cái gì?” Ngô Hạo trợn mắt há hốc mồm cầm văn kiện so với tư liệu gia đình kia còn dày gấp đôi, có chút tuyệt vọng: một ngày nhồi vào đầu nhiều thứ như vậy, có thể nổ tung hay không a!

“Tư liệu cơ bản các công ty chi nhánh của tập đoàn Quảng Ích, xem như là hướng dẫn tra cứu đi, học thuộc lòng.”

Ngô Hạo cầm văn kiện, chán nản cúi đầu, thấp giọng kháng nghị: “Anh không phải nói tôi lúc trước không quan tâm sự nghiệp gia tộc sao...”

“Cậu là không quan tâm, nhưng hai mươi mấy năm mưa dầm thấm đất, làm sao có thể một chút cũng không biết? Sẽ bị người chê cười.” Lâm Bá Huân đi đến phía sau cậu, bàn tay to ấm áp không nặng không nhẹ vỗ thẳng lưng cậu: “Ngồi thẳng! Cậu bây giờ là Lâm gia thiếu gia, không được ủ rũ như vậy.”

Ngô Hạo tim đập mạnh một cái, nơi bị hắn chạm vào nóng bỏng, còn có chút đau, nhưng là... Chưa từng cùng người khác có tiếp xúc thân thể gần gũi như vậy, tim cậu bỗng đập thật sự nhanh.

Ngày đầu tiên ở hoàn cảnh mới này thật quá sự thuận lợi, ba bữa phong phú, ghế bành ở thư phòng cậu ngồi cũng thực thoải mái, sát hạch buổi tối Ngô Hạo cũng thuận lợi thông qua, sau hai giờ người hỏi kẻ đáp, Lâm Bá Huân cuối cùng lộ ra mỉm cười khó có được: “Làm tốt lắm.”

“Ân... Cảm ơn...” Ngô Hạo không quen được người khác khích lệ, dù sao suốt hai mươi ba năm cậu khát vọng được ai đó khen ngợi như vậy mà cũng không có cơ hội nghe, nên đã sớm hình thành thói quen thích ứng với cuộc sống đó, hơn nữa toàn bộ tâm tư đều đặt ở bài sát hạch Lâm Bá Huân cấp, không có nguyên nhân khác, cậu chính là theo bản năng nghĩ hắn vì muốn lấy lòng gì đó mà đối cậu cười.

Mới trước đây, lấy lòng người khác có thể ngoài ý muốn được kẻo, lớn lên, lấy lòng người khác có lẽ chỉ vì cơ hội... Hiện tại, Lâm Bá Huân còn cần phải lấy lòng gì cậu sao?

Cậu không biết, nhưng, mặc kệ là cái gì, cậu đều thực chờ mong, ở những năm tháng đã qua, thứ cậu có được thực sự là quá ít.

“Cậu lúc trước đều thích đi chơi đêm, y như con cú, thường thường đến rạng sáng mới trở về.” Lâm Bá Huân cùng Ngô Hạo đều rất ăn ý dùng loại phương thức nói chuyện kì quái mà không đề cập tới thân phận của Ngô Hạo, dù sao đã muốn diễn trò thì phải làm giống một chút.

“Thật vậy sao?” Ngô Hạo bắt đầu ngáp, kể làm việc và nghỉ ngơi nhất quán bình thường như cậu hiện tại đã thấy có chút mệt nhọc, “Tôi đây đi uống tách cà phê nâng cao tinh thần.”

“Không cần, đi ngủ sớm một chút đi, bà nội cũng lải nhải rất nhiều lần cậu đi chơi suốt đêm, lần này trở về nghe lời một chút bà khẳng định sẽ cao hứng.”

Ngô Hạo từ trên ghế sa lon đứng lên, hoạt động bắp vai đã cứng còng một cái, vừa rồi cậu vẫn khẩn trương chuyên tâm trả lời câu hỏi, hiện tại mới cảm thấy xương sống thắt lưng đau: “Ngủ ngon... Anh không ngủ sao?”

Cậu thấy Lâm Bá Huân ngồi trở lại trước bàn làm việc, lấy ra tập gì đó so với văn kiện chính mình buổi chiều xem còn dày hơn, trong lòng run sợ hãi, sợ cái đó chính là bài tập ngày mai của mình.

“Tôi còn có việc chưa xử lý xong.” Lâm Bá Huân đầu cũng không nâng trả lời, “Lúc ra ngoài nhớ đóng cửa lại.”

“Nga.” Ngô Hạo đáp ứng đi ra ngoài, trong nháy mắt đóng cửa, cậu nhìn khuôn mặt Lâm Bá Huân, đã muốn khôi phục nghiêm túc hàng ngày, hết sức chăm chú cúi đầu nhìn văn kiện, thỉnh thoảng ngẩng lên màn hình máy tính đọc cái gì đó.

Văn kiện dày như vậy, không biết phải xem tới khi nào mới xong, hắc hắc là đem thời gian quý báu đều đặt trên người mình đi. Cố ý hoàn thành sát hạch với mình trước, để mình có thể nghỉ ngơi sớm một chút.

Ngô Hạo yên lặng trở lại phòng, mở nước đầy bồn, từ từ ngồi xuống ngâm mình trong nước nóng, thoải mái mà thở dài một tiếng, trước nay nghĩ cũng không dám nghĩ có thể được hưởng thụ như vậy, hết thấy tựa hồ đều rất thuận lợi, có lẽ, chính mình thật sự thông minh, đáng ra ngay từ đầu liền thống khoái đáp ứng có phải hơn không...

\*\*\*

“A!” Ngô Hạo cắn chặt răng, nhưng trong cổ họng vẫn thoát ra một tia thanh âm, giống như khóc lại giống như rên như ngâm: “Tôi không được...”

“Đứng vững! Thắt lưng thẳng lên!” Lâm Bá Huân không chút lưu tình một chương đem thân thể cậu vừa dịch đi một chút quay về chỗ cũ: lưng dựa tường, dán chặt kín kẽ, đứng thẳng tắp, trên đầu còn đặt một quyển từ điển thật dày.

“Không được...” Ngô Hạo dùng ánh mắt cầu xin nhìn Lâm Bá Huân, mồ hôi trên trán rơi xuống như mưa, hai chân cũng không ngừng run rẩy, bên trong giống như bị điện giật, theo tứ chi trăm hài (nguyên văn: 四肢百骸, tứ chi – hai tay hai chân, hài – xương cốt, ý nói là cả thân thể) không ngừng tán loạn, tùy thời đều có thể triệt để sụp đổ trên mặt đất.

“Không được cũng phải chống, cậu nhìn lại bộ dáng mình xem!” Giờ phút này Lâm Bá Huân ở trong mắt Ngô Hạo tuyệt đối là ma quỷ, ánh mắt âm lãnh quét từ trên xuống dưới, “Đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, lưng còng gập cong, quả thực giống với ăn mày ngoài đường (nguyên văn: 乞丐,乞丐 – dân lang thang, ý chỉ những người không việc làm, sống vật vờ)! ”

Ngô Hạo ở căn phòng thoải mái này ba ngày, mỗi ngày đều xem văn kiện dày a dày cùng với băng ghi hình mà trôi qua, trí nhớ cậu tốt kinh người, rất nhanh đã đem hoàn cảnh tổng công ty nhớ rõ nhất thanh nhị sở, tư liệu tập đoàn Quảng Ích cũng đã nhớ hết, Lâm gia một nhà trên dưới già trẻ kể cả sơ đồ phòng ở cũng đã rõ như lòng bàn tay, Lâm Bá Huân thật cao hứng, buổi tối cố ý khui một chai rượu vang chúc mừng một chút, đương nhiên, nói là ăn mừng nhưng cơ bản đây cũng là một trong những bài học của cậu, thưởng thức rượu, biến thành trong bụng cậu tất cả đều là một đồng tư liệu, căn bản không nếm được rượu vang có tư vị gì.

Tối qua Lâm Bá Huân khinh miêu đạm tả (nguyên văn: 轻描淡写, nhẹ nhàng băng quơ) nói hôm nay muốn dạy cậu lễ nghi cơ bản, rốt cục có thể thoát khỏi ác mộng học thuộc lòng khiến Ngô Hạo thả lỏng không ít, cậu làm sao cũng không nghĩ đến, gặp phải lại là thể huấn (nguyên văn: 体能训练, huấn luyện cho thân thể) tàn khốc như thế này.

Đứng thẳng, động tác theo cậu từ năm hai tuổi giờ phút này lại gian nan đến vậy, quay lưng về phía tường, đứng mà một bộ phận cũng không được sai lệch, bắp vai, thắt lưng, mông, gót chân, đều phải kề sát mặt tường, trên đầu bị bổ thêm sách, Lâm Bá Huân tạm thời lấy ra trong thư phòng một quyển đại từ điển đặt

trên đỉnh đầu cậu. Phải duy trì đầu không được di động, cảm hơi hơi nâng lên, tư thế như vậy đứng cũng gọi là đạt đến năm phần, nhưng cậu đã đứng tận ba tiếng rồi!

“Tôi không được...” Ngô Hạo vô lực rên rỉ, mồ hôi thấm ướt áo sơ mi, nghĩ đến mặt tường phía sau cậu có phải hay không đã in một cái hình người ướt đẫm rồi a? Cậu toàn thân run run, cảm giác cả người dường như không phải là của mình, chỉ sợ giây tiếp theo sẽ hơi phi yên diệt (nguyên văn: , gần giống như tan thành khói bụi).

“Câm miệng!” Lâm Bá Huân thô bạo nói, lấy tay kéo cảm cậu một chút, “Rơi xuống một lần đứng thêm mười phút.”

Khó khăn thở phì phò, Ngô Hạo dùng ánh mắt cừu hận xuyên thấu qua tầng mồ hôi mờ hồ trên mặt Lâm Bá Huân, nguyên bản huấn luyện một giờ bởi vì góc độ đầu của cậu không đúng, đại từ điển kia một lần lại một lần rơi xuống, mỗi lần rơi là thêm mười phút... Cậu muốn chết... Cậu sẽ bị đứng đến chết mất...

Có phải hay không chết còn tốt hơn? Chết rồi cũng không cần chịu tội như vậy, Ngô Hạo bỗng nhiên biến thái nổi lên khát vọng muốn chết, cậu hiện tại thiết tha muốn được giải thoát, cái gì ba trăm vạn cái gì thiếu gia, cậu chịu đủ rồi... Cậu cái gì cũng không muốn, sao không để cho cậu bị chuột rút nằm dưới đất luôn đi a...

“Đã đến giờ.” Thanh âm Lâm Bá Huân giờ khắc này tựa hồ như vang lên phía chân trời, xa xôi không chân thực. Ngô Hạo nhất thời không kịp phản ứng, toàn thân cao thấp ngay cả ánh mắt cũng không dám nháy một cái, như trước đứng thẳng, cho đến khi Lâm Bá Huân thân thủ bỏ từ điển trên đầu cậu xuống, không kiên nhẫn nói: “Đứng đến nghiện rồi? Luyện tập buổi sáng đã xong.”

Hoàn toàn không được... Ngô Hạo trước mắt biến thành màu đen, cảm giác sàn gỗ trơn nhẵn dưới chân bỗng nhiên có sinh mệnh mà chuyển động, cậu không biết mình ngã xuống như thế nào, đợi trận mê muội kia qua đi, phát hiện hai chân đã muốn không nghe sai sử mà kéo lê trên mặt đất, cả người dựa vào người Lâm Bá Huân, cánh tay đối phương chặt chẽ ôm lấy thắt lưng chính mình, khiến đầu mình dựa vào trên bả vai hắn. Hai tai ừ mắt một lúc, lại nghe hắn ở bên tai thấp giọng nói: “Không có việc gì, Thiếu Triết, đã xong... Cậu làm rất khá, không có việc gì.”

Loại thanh âm này... Thực không giống như từ hắn nói ra... Thực ôn nhu, mang theo yêu thương của huynh trưởng cùng một cổ sẵn sốc khiến Ngô Hạo chua xót, cậu ngay cả khí lực nghiêng đầu nhìn Lâm Bá Huân cũng không có. Ghé vào trên bả vai hắn, nước mắt nước mũi không chịu thua kém cùng nhau chảy ra, thấm ướt áo sơ mi Lâm Bá Huân.

Không xong... Dơ... Hắn chắc chắn sẽ một cước đem mình đá văng đi... Ngô Hạo lo lắng đề phòng nghĩ, nhưng Lâm Bá Huân một chút ý tứ đẩy ra cũng không có, ngược lại nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, an ủi: “Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút, lập tức là có thể ăn cơm trưa, hôm nay làm món bạch chước tôm (nguyên văn: , là tôm luộc đó) cậu thích ăn.” Ôn nhu quả thực giống như thay đổi thành một người khác, làm cho Ngô Hạo không tin tưởng lỗ tai mình.

Hấp dẫn của bạch chước tôm dĩ nhiên rất lớn, nhưng khi Ngô Hạo ngồi trước bàn ăn, cánh tay thoát lực vẫn run nhè nhẹ, cơ hồ cầm không được đĩa, Lâm Bá Huân cứ nhiên còn tại bữa cơm cẩn thận tỉ mỉ sửa chữa cậu: “Không được lấy tay, dùng đũa lật vỏ tôm... Thân thể ngồi thẳng, ai cho cậu đem miệng chạm vào bát? Vị trí của đầu không được thay đổi... Đầu tôm không được gặm!”

Tôm vốn ngon vô cùng ăn vào miệng lại nhạt như nước ốc, Ngô Hạo cảm giận mà đem đũa thu hồi, sửa gấp một đũa rau xanh, từng miếng từng miếng nuốt cơm, còn như vậy sửa đến khi đúng, cơm có khi cũng lạnh mất.

Lâm Bá Huân đối loại kháng nghị không tiếng động này thì thờ ơ, chỉ thản nhiên nhắc nhở: “Nhớ kỹ, cậu bây giờ là Lâm gia thiếu gia, nhất cử nhất động đều phải phù hợp lễ nghi, không thể bị người khác nhìn ra sợ hãi.”

“Tôi trước đã nói với anh, điều đó là không có khả năng.” Ngô Hạo miệng đầy ứ cơm, nhỏ giọng oán giận.

“Lúc miệng đang nhai không thể nói chuyện.” Lâm Bá Huân nghiêm khắc quét mắt nhìn cậu một cái, sau đó đem thanh âm phóng bình thản, “Không có gì là không có khả năng, tôi muốn làm cái gì, nhất định có

thể thành công.”

Lần này đem cơm miệng nuốt xuống lúc sau, Ngô Hạo mới dám mở miệng: “Chúng ta thân phận cách xa, từ nhỏ căn bản là ở hai thế giới lớn lên, anh trông cậy vào tôi trong vòng vài ngày lập tức biến thành một thiếu gia nhà giàu sao? Cũng không nghĩ tới tôi từ nhỏ chịu giáo dục gì.”

“Đúng vậy, cậu căn bản không chịu qua dạy dỗ gì...” Lâm Bá Huân gật gật đầu, “Cho nên, tôi vốn nghĩ cậu sẽ càng thêm quý trọng cơ hội này, dù sao đây là cơ hội duy nhất có thể thay đổi vận mệnh nửa đời còn lại của cậu, ngẫm lại đi, bằng hữu của cậu hiện tại cuộc sống thế nào? Mà cậu, về sau cuộc sống có thể ra sao? Như vậy chẳng lẽ còn không đáng để cho cậu càng thêm cố gắng một chút sao?”

Ngô Hạo mỉm cười tự giễu: “Kỳ thật anh không cần phải nói khó hiểu như vậy... Chỉ cần nói với tôi về sau ngày ngày đều có thịt ăn, tôi chính là liều mạng cũng sẽ đi diễn tốt kịch này... Tôi sẽ thật sự cố gắng.”

Thanh âm cậu trầm xuống, mang theo chút cam chịu, đáng tiếc Lâm Bá Huân một chút cũng không phản ứng, dùng bữa linh hoạt mà tao nhã bóc ra một con tôm, ở đĩa nước tương chấm chấm, đặt vào trong bát cậu, “Trong mắt tôi, còn chưa đủ, buổi chiều tiếp tục cố gắng.”

“Ách?!” Bị hành động vừa rồi của hắn làm cho trợn mắt há mồm Ngô Hạo đầu tiên là kinh ngạc, sau đến khiếp sợ nhưng vẫn tận lực bồi tiếp: “Buổi chiều còn có?!”

“Đúng vậy, cho nên cậu phải ăn nhiều một chút, mới có thể lực huấn luyện.”

Ngô Hạo cau mày nuốt tôm Lâm Bá Huân bóc cho cậu, không biết là có phải bị dọa tới rồi không, lần này cậu ngay cả mùi vị cũng chẳng cảm thấy gì, trong lòng âm thầm kêu khổ buổi tối không biết mình còn có thể bò lên giường hay không.

Một ngày huấn luyện lễ nghi cường độ cao để lại hậu quả chính là buổi tối Ngô Hạo thật sự không rời nổi giường, xương sống thắt lưng rất đau, toàn thân giống như có kiến bò, hoàn toàn không chịu khống chế chính mình, tắm qua loa bằng nước ấm xong tựa hồ tình trạng lại càng thêm nặng, ngay cả xoay người cũng khó khăn.

Có người tới gõ cửa, không đợi cậu đáp lại Lâm Bá Huân đã mở cửa đi vào, trên tay cầm một lọ thuốc, cau mày đến bên giường: “Chỗ nào đau liền bôi lên.”

“Chỗ nào cũng đau.” Ngô Hạo thành thật trả lời.

“Là vậy sao? Vậy bôi hết.” Lâm Bá Huân cứng nhắc trả lời, một chút ý tứ muốn giúp cũng không có, Ngô Hạo rửa sạch, bóp nhẹ một chút thuốc ra lòng bàn tay, cong người ngồi dậy, nghe răng trợn mắt cứng ngắt xoa bóp chân, “Ngày mai huấn luyện cái gì?”

“Tiếp tục.”

“Còn muốn luyện?” Ngô Hạo mở to hai mắt, không ngừng kêu khổ, “Không có gì khác... Chuyện khác có thể cho tôi làm sao? Ngày so với quân huấn (nguyên văn: , huấn luyện quân sự) còn mệt hơn a, tôi cũng không biết ngày mai có thể xuống giường hay không nữa.”

“Không có biện pháp, thời gian quá ít.” Lâm Bá Huân thở dài, “Được rồi, sáng mai tôi cho cậu làm quen nghiệp vụ công ty một chút, nghỉ ngơi nửa ngày, buổi chiều tiếp tục huấn luyện.”

Ngô Hạo trên tay nghĩ muốn dùng sức lại sợ đau cười ha ha, không yên lòng hỏi: “Anh không phải nói tôi đối tình hình công ty không có hứng thú sao?”

“Đúng vậy, không có hứng thú, nhưng thân là người thừa kế tập đoàn Quảng Ích, cũng không thể ngay cả một phần kế hoạch cũng không xem đi?” Khẩu khí Lâm Bá Huân lộ ra không kiên nhẫn, “Đêm nay tôi sẽ chỉnh sửa lại, ngày mai giữa trưa thời điểm tôi trở về, cậu phải làm xong hết bài tập rồi.”

“Anh lại muốn thức đêm a?” Ngô Hạo biết từ khi mình ở lại đây, Lâm Bá Huân một khắc cũng không thả lỏng huấn luyện đối với mình, mà công tác ở bên ngoài của hắn tựa hồ cũng bề bộn nhiều việc, mỗi ngày thời gian ngủ tính tính tối đa là bốn tiếng, nhưng vô luận khi nào nhìn hắn cũng đều là thần thái sáng láng, không có... chút mệt mỏi nào.

Hóa ra làm kẻ có tiền cũng là không dễ dàng a, cậu cảm thán.

Chuông di động dễ nghe bỗng nhiên vang lên, Lâm Bá Huân nhíu mi, ẩn nghe rồi đưa đến bên tai, thực gần gọn nói: “Tôi nghe.”

Ngô Hạo vểnh tai, có điểm tò mò là ai gọi điện thoại cho hắn, dường như thời điểm hắn bên cạnh mình chưa tiếp điện thoại bao giờ, lúc này hắn là thời gian cá nhân đi, không phải là công việc.

“Àn... Ngài yên tâm... Đúng vậy, hắn tốt lắm... Đúng vậy... Ngoan một chút...” Lâm Bá Huân vừa nói vừa nhìn về phía Ngô Hạo, bên môi nổi lên một mặt cười ôn nhu, “Ngài muốn cùng với hắn nói chuyện sao?”

Ngô Hạo còn chưa kịp phản ứng, hắn đã đem di động đưa tới, không tiếng động làm ra hình dạng của miệng khi phát ra thanh âm: “Là bà nội”.

Cái gì?! Ngô Hạo trong đầu nổi lên ý niệm muốn chui vào chần trốn đi, như thế nào lại sớm như vậy?! Cậu còn chưa có kịp thích ứng thân phận của này. Không, cậu còn không có học tốt giả bộ làm người khác, thế nhưng đã sớm như vậy cùng “bà nội” nói chuyện?! Lộ thì làm sao bây giờ? Cậu không được! Cậu nhất định là không được!

Theo bản năng liều mạng lắc đầu, lui về phía sau, Ngô Hạo gấp đến độ mặt đỏ rần, làm ra một cái thần ngữ (nguyên văn: , chính là mấp máy môi như đang nói) “Tôi không được”, nhưng Lâm Bá Huân lại làm mặt nghiêm, không cho thương lượng mà đem di động đưa tới trước mặt, tay kia thì ấn chặt lên vai cậu, khiến cậu không đường thối lui.

Không còn cách nào, Ngô Hạo chỉ có thể nơm nớp lo sợ tiếp nhận di động, đưa đến bên tai, cúi đầu, nao núng “Uy” một tiếng.

Đầu kia là thanh âm một lão thái thái hiền lành, ôn hòa, già nua, mang theo vài phần lo lắng hỏi: “Thiếu Triết?”

“Àn... Là con...” Ngô Hạo trống ngực khấn trương vô cùng, thiếu chút nữa đã quăng di động tông cửa xông ra, nhưng Lâm Bá Huân ngay tại bên người, nếu như mình làm vậy hắn sẽ không tha chính mình! Mượn hắn cho bản thân thêm chút can đảm, cậu nuốt nước miếng, gian nan kêu một tiếng: “Nội...”

Không biết vì cái gì, một tiếng này, cứ nhiên mang theo chút ghen ngào, Ngô Hạo cũng không rõ vì sao lúc đó hốc mắt mình bỗng nhiên bắt đầu nóng lên, là bởi vì đời này cậu chưa từng kêu lên ai bà nội, cũng không có ai cho cậu cơ hội này sao? Cậu chưa từng gọi cha, mẹ, ông ngoại, bà ngoại, ông nội, bà nội... Bởi vì cậu căn bản không biết bọn họ là ai...

“Như thế nào? Vẫn còn đang cáu kỉnh à? Bên ngoài tốt như vậy? Đều chơi đến điên rồi, đại ca (đại ca ở đây là chỉ Lâm Bá Huân, vì Thiếu Triết là con một, Bá Huân lại là con trên danh nghĩa nên không thể dịch là anh cả hay anh hai) người tới tìm, người còn chưa chịu về?” Nói là chất vấn, chi bằng nói là sùng ái cưng chiều thì đúng hơn, “Vẫn còn giận dỗi nội?”

“Không... Không có...” Ngô Hạo khiếp đảm nhìn thoáng qua Lâm Bá Huân, ấp a ấp úng nói, “Con không có...”

“Được rồi, nội còn không biết người đang suy nghĩ gì sao, lần trước chuyện kia, là nội lo lắng không chu toàn, không trưng cầu ý kiến của người... Đã là quá khứ rồi, người cũng đừng giận dỗi nữa, ngoan, hôm nay trở về nhà đi?”

Ngô Hạo giật mình, cậu lúc này may ra thì được nửa thiếu gia, làm sao có thể trở về? Từ trong mắt Lâm Bá Huân cậu nhìn ra được mình cách Lâm Thiếu Triết chân chính không biết xa đến mấy con phố, chỉ sợ mới vừa vào cửa đã bị người ta đuổi ra rồi.

“Con không cần!” Không biết dừng khí ở đâu ra, cậu cắn răng một cái, dùng ngữ khí nửa làm nũng nửa tức giận chính mình chưa từng dùng qua nhẹ nhàng nói, “Đại ca lúc trước mắng con, về nhà lại đến nội mắng con.”

“Người đứa nhỏ này, thực không có biện pháp bắt người.” Thanh âm lão nhân tràn ngập bất đắc dĩ, “Để cho người ở bên ngoài giải sầu chút đi, đem điện thoại đưa cho đại ca người, ta muốn cùng hắn giao đãi một chút.”

Ngô Hạo đôi mắt đen láy vòng vo một chút, cò kè mặc cả nói: “Kia nội đừng bảo đại ca lại giáo huấn con, lỗi tai đều đau hết cả.”

Không đợi câu trả lời cậu liền vội vàng đem di động đưa cho Lâm Bá Huân, chính mình ngã xuống giường, từng ngum từng ngum thở phì phò, tim đập thình thịch, cơ hồ không thể tin được, vừa rồi người nói chuyện chính là mình? Những lời kia thế nhưng thật là theo chính miệng mình nói ra sao?

Lâm Bá Huân tiếp nhận di động, đơn giản trả lời vài câu liền ngắt máy, cúi đầu nhìn cậu, trên mặt không nói ra được là biểu tình gì.

“Như thế nào? Tôi làm sai rồi sao?” Ngô Hạo lo lắng đề phòng nói, có lẽ Lâm Thiếu Triết chân chính căn bản là không phải nói như vậy đi? Cậu mới vừa làm đổ bể mọi chuyện? Cậu căn bản là không có khả năng sắm vai một đại thiếu gia được nuông chiều từ bé... Một cuộc điện thoại đã lộ rồi!

“Không có.” Lâm Bá Huân thần nhiên nói, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu cậu, “Cậu làm rất khá, ngủ đi, ngủ ngon.”

Ngô Hạo hoàn hảo thở dài một hơi, toàn thân cao thấp thả lỏng, không thể phủ nhận, cậu vẫn đều khát vọng được người khác tán thành, trước mắt mà nói, quan trọng nhất, chính là khẳng định Lâm Bá Huân dành cho cậu.

“Ngủ ngon.” Cậu cảm thấy mỹ mãn, nói xong, nhắm hai mắt lại.

Hết thấy, đều dựa theo kế hoạch của Lâm Bá Huân mà tiến hành, tất cả giao cho hắn, chính mình chỉ cần cố gắng, là tốt rồi, không phải sao?

Hết chương 2

## 4. Chương 3

Ba tuần nhanh chóng trôi qua, mỗi ngày đều bị chương trình học dày đặc oanh tạc khiến não Ngô Hạo choáng váng căng muốn nứt ra, rốt cục dưới ánh mắt soi mói của Lâm Bá Huân, miễn cưỡng đủ tư cách.

“Vẫn có chút vấn đề.” Lâm Bá Huân nhìn từ trên xuống dưới Ngô Hạo đã thay đổi một thân âu phục thủ công, hơi hơi bất mãn nhíu mày, chỉ nhìn bề ngoài, Ngô Hạo hiện tại đã giống như lột xác (nguyên văn: – thoát thai hoán cốt), hoàn toàn là một quý công tử, cùng cái tên trước kia ở phòng trọ rẻ tiền hàng ngày xách cặp đi làm thuê là hoàn toàn bất đồng.

“Làm sao?” Ngô Hạo hơi khấn trương hỏi, tay không tự giác vịn vào góc áo, cậu cúi đầu nhìn kỹ toàn thân mình, tựa hồ không có chỗ nào không thích hợp a.

“Chớ khấn trương, không phải sai ở cậu.” Lâm Bá Huân nhìn thấu tâm tư cậu, trấn an vỗ vỗ vai, “Hơi gầy. Trở về có thể cùng bà nội nói là ở bên ngoài ăn không hợp khẩu vị.”

Ngô Hạo ngượng ngùng cười cười: “Còn gầy a? Tôi đây nửa tháng nay đã béo lên vài cân ... Mỗi ngày đều ăn ngon như vậy.”

Tuy chương trình học vừa nghiêm khắc vừa bận rộn lại nhiều, nhưng Lâm Bá Huân ở phương diện vật chất tuyệt đối không bạc đãi cậu, mặc dù trong biệt thự nhỏ không có đầu bếp chuyên nghiệp, nhưng một ngày ba bữa đều có người tới tận nơi làm, khẩu vị không cố định, ba tuần nay Ngô Hạo đã đem những món hai mươi ba năm qua muốn ăn đều ăn hết một lần, chính là nghĩ còn không dám nghĩ tới.

Quần áo là thỉnh thiết kế sư riêng (nguyên văn: – sư phụ lượng thân) làm theo yêu cầu, đo đi đo lại từng chút cũng mất đến một giờ, tóc thì phải đến salon của nhà tạo mẫu hạng nhất, ước chừng tốn cả một buổi sáng, ngay cả móng tay cũng tỉ mỉ bảo dưỡng, lại nói tiếp thời điểm Lâm Bá Huân ném cho cậu một gói bao tay dưỡng da (một loại màng dưỡng da tay), Ngô Hạo thiếu chút nữa tông cửa xông ra.

“Tôi lại không phải nữ nhân! Vì cái gì phải dùng này a?!” Cậu yếu đuối kháng nghị.



Lâm Bá Huân liếc tay cậu một cái, mang theo vài phần khinh miệt nói: “Những cái khác không nói đến, nhưng chỉ cần nhìn thấy tay cậu, liền lập tức biết cậu không phải thiếu gia.”

Ngô Hạo không nói gì cúi đầu, đúng vậy, cậu từ nhỏ đã bắt đầu làm kiêm chức, hiển nhiên là sẽ có một đôi tay thô ráp, móng tay cắt ngắn ngắn, thậm chí các đốt ngón tay còn có chút thô to, cùng ngón tay Lâm Bá Huân thon dài hữu lực căn bản không cách nào so sánh, nhưng là...

Không có cách nào, trả tiền chính là lão bản, chính mình hẳn phải chuyên nghiệp a, cậu than thở như vậy, dứt khoát kiên quyết cầm lên thứ được đóng gói tinh mỹ kia.

Sau những ngày được Lâm Bá Huân khắc nghiệt chiều cổ, Ngô Hạo hiện tại đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác, nếu đồng nghiệp trước kia giờ thấy cậu, khẳng định nghĩ cậu hẳn là chủ quản cao cấp của công ty luôn áo mũ chỉnh tề thần thái phi dương (nguyên văn: , hào hứng, phấn chấn), mà không phải viên chức nhỏ lúc nào cũng khúm núm ngày trước đi?

Thân thủ vỗ vỗ mặt, làm cho chính mình tỉnh lại một chút, Ngô Hạo hít sâu vài lần: “Chúng ta hiện tại trở về nhà?”

“Àn, chúng ta về nhà.” Lâm Bá Huân lấy áo khoác, “Bà nội đợi không được nữa rồi, còn tiếp tục kéo dài tôi sợ bà sẽ tìm tới cửa. Có tự tin không?”

Ngô hạo gật gật đầu: “Có!”

Tuy nói như vậy, nhưng khi xe rẽ vào đường tư nhân hướng đến nhà lớn Lâm gia, Ngô Hạo không chế không được bắt đầu khẩn trương, ven đường là bóng râm dày đặc từ những cây ngô đồng đầu hạ, màu xanh biếc kia giống như ánh tối trên mặt cậu, Lâm Bá Huân một bên lái xe một bên quan sát sắc mặt cậu, khoe môi khẽ nhếch, mỉm cười nói: “Lo lắng cái gì, đây là về nhà a.”

Ngô Hạo nghĩ muốn quay lại mỉm cười một cái, nhưng là mỉm cười cứng ngắc so với khóc còn khó coi hơn, xe đi qua một khúc cua, trong rừng cây xanh biếc, lộ ra một góc mái hiên màu trắng, vừa vặn nhìn thấy tòa kiến trúc kia, khiến tim cậu lại bắt đầu đập loạn lên, mặc dù qua băng ghi hình đã muốn thuộc đến từng góc tòa nhà, cậu hiện tại dù nhắm mắt cũng không đi nhầm, nhưng vì cái gì thời điểm vừa được tận mắt nhìn thấy, bỗng nhiên lại có một loại cảm giác thờ không nổi như vậy?

Đã về đến nhà rồi... Như vậy là sẽ phải gặp gỡ người đi? Về sau, chính mình hẳn là sẽ đối diện với một lão nhân thích lải nhải qua điện thoại, mặt đối mặt đi giả mạo cháu đích tôn của người ta... Chính mình còn có thể thả lỏng giống như trong điện thoại sao? Bà chắc chắn sẽ biết mình là hàng giả a! Nhất định là vậy! Chính mình thậm chí còn không dám nhìn tới ánh mắt bà, bởi vì mình là đang nói dối a! Nói dối! Nói dối!

“Tôi mặc kệ... Tôi mặc kệ!” Cậu lòng bàn tay đầy đổ mồ hôi lạnh, thì thào nói, Lâm Bá Huân kỳ quái nhìn cậu một cái, tiếp tục lái xe, Ngô Hạo đột nhiên cuống cuống quay người muốn mở cửa xe, không khống chế được hô to: “Không nên không nên! Khẳng định sẽ bị vạch trần! Tôi muốn đi! Dừng xe! Dừng xe!”

Lâm Bá Huân trước tiên dừng xe, dùng sức kéo bả vai Ngô Hạo lại, giờ tay không nặng không nhẹ cho cậu một bạt tai.

Một bạt tai này đem Ngô Hạo đánh tỉnh, không biết làm sao nhìn khuôn mặt nghiêm khắc của Lâm Bá Huân, môi run run, nói không ra lời.

“Đã tỉnh táo lại chưa?” Lâm Bá Huân lạnh lùng hỏi, “Có muốn thêm một cái nữa không?”

Ngô Hạo cả người bắt đầu run rẩy, nơi bị đánh trên mặt chậm rãi nổi lên một mạt đỏ ửng, ánh mắt đen lầy tội nghiệp nhìn Lâm Bá Huân, miệng vẫn không biết điều mà lải nhải: “Tôi không được... Nhất định sẽ bị người khác nhận ra... Làm sao bây giờ? Tôi làm không được...”

“Tôi ở trên người của cậu hao phí thời gian ba tuần cùng vô số tâm huyết, hiện tại cậu lại nói với tôi không được?” Lâm Bá Huân cười lạnh một tiếng, “Lâm Thiếu Triết, chuyện tôi muốn làm, không thể thất bại, nếu cậu dám can đảm sau lưng tôi nói ra, tôi cho cậu chết cũng không được thoải mái!”

“Tôi... Tôi thật sự không được... Van cầu anh buông tha tôi đi... Thật sự...” Ngô Hạo cầu xin nhìn hắn, tự tin mười phần lúc ra khỏi cửa đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại khủng hoảng, còn có sợ hãi bị vạch trần, cậu không dám tưởng tượng nếu... Chính mình lúc đó sẽ mang bộ mặt gì đi ra cánh cửa kia.

Lâm Bá Huân trong mắt lạnh khốc dần tán đi, nhìn Ngô Hạo đang run rẩy giống như động vật nhỏ đáng thương, hít một hơi, thả chậm thanh âm hỏi: “Vì cái gì không được?”

“Rất giả, người khác liếc mắt một cái liền có thể nhận ra tôi không phải Lâm Thiếu Triết!” Ngô Hạo kích động nói, “Nếu cho tôi nhiều thời gian thêm một chút, tôi có lẽ có thể diễn giống hơn, nhưng hiện tại mới ba tuần! Tôi cái gì cũng không biết! Tôi làm sao có thể đi giả bộ một tên thiếu gia nhà giàu? Tôi chỉ vừa vào cửa không cần lên tiếng cũng đã lập tức bị người khác nhận ra rồi!”

Lâm Bá Huân không nói gì, chỉ đưa tay kéo gương chiếu hậu xuống, nhắm ngay mặt Ngô Hạo.

“Nhìn xem, đây mới là cậu.” Hắc ngữ điệu bình thản nói, “Cậu là Lâm Thiếu Triết, từ giờ trở đi, không, từ lúc cậu sinh ra, cậu đã là Lâm Thiếu Triết, nơi này là nhà của cậu, hiện tại cậu không phải đang phải qua một cuộc thi khó khăn nào đó, mà là về nhà, hiểu chưa?”

Ngô Hạo mím chặt môi, tầm mắt tựa như bị ánh mắt hắc thu hút, di động không được, mà thanh âm trầm ổn của Lâm Bá Huân, giống như thôi miên ghé vào lỗ tai cậu vang lên, chậm rãi làm cho tâm cậu an tĩnh lại: “Đây là nơi cậu lớn lên, bên trong có người thân duy nhất của cậu, lão thái thái đã bảy mươi tám tuổi, bà thương cậu như vậy, mỗi ngày đều gọi điện thoại cho tôi hỏi cậu có hảo hảo ăn cơm không, có hay không đúng giờ nghỉ ngơi, cậu là con cưng trong nhà, là người thừa kế tập đoàn Quảng Ích, tất cả mọi người đều lấy cậu là trung tâm, luôn luôn như vậy... Cậu là Lâm Thiếu Triết, đã hiểu chưa?”

Có điểm gian nan, nhưng Ngô Hạo vẫn là dùng sức gật gật đầu, trên mặt biểu tình yếu đuối sợ hãi kia chậm rãi tiêu thất, thay vào là thần thái phi dương mỉm cười: “Tôi về nhà.”

“Đúng, cậu về nhà.” Lâm Bá Huân đồng ý cười, một lần nữa khởi động ô tô.

Cảm giác về nhà, hóa ra là như vậy.

Ngô Hạo trong lòng nghĩ, đưa mắt về phía Lâm gia lão thái thái, mới đầu khấn trương tay không biết để vào đâu, cùng cậu tưởng tượng giống nhau, bà nội một đầu tóc bạc biểu tình hiền lành, sống an nhàn sung sướng, cũng giống như những người bà khác yêu thương cháu đích tôn của mình, lúc đầu còn hơi nén giận nói: “Như thế nào? Đã chịu đã trở lại?”

Thấy bộ dáng Ngô Hạo cúi đầu về mặt nhận sai liền đem chuyện cháu trai rời nhà trốn vút ra sau đầu, lên tiếng phân phó nhà bếp làm “Mấy món Thiếu Triết thích ăn”, lại hỏi một lão nhân khác bên người đang cười tủm tỉm: “Phòng Thiếu Triết đã dọn xong chưa? Mấy tháng không trở lại, nên mở cửa sổ cho lưu thông không khí một chút.” Lập tức lại lôi kéo tay Ngô Hạo: “Muốn hay không tắm rửa trước? Ngày mấy tháng ở bên ngoài chơi đến điên rồi đi? Xem gầy như vậy...”

Chưa từng được người khác đối đãi nhiệt tình như vậy, Ngô Hạo choáng váng, lí do thoái thác hoàn hảo nghĩ đến lúc đầu giờ tất cả đều vút ra sau đầu, chỉ là liên tiếp ngây ngô cười, vẫn là Lâm Bá Huân giải vây, bàn tay tùy ý đặt lên bả vai cậu, cười nói: “Bà nội, người đừng nuông chiều Thiếu Triết thái quá, bằng không hẳn sẽ không chịu, lần sau động đến một chút liền rời nhà trốn đi thì làm sao bây giờ?”

“Phải rồi, Bá Huân nói rất đúng.” Bà nội cười vỗ vỗ mặt Ngô Hạo, “Đã lớn như vậy rồi, còn không hiểu chuyện, cùng nội giận dỗi liền trốn đi à? Nếu đại ca người không tìm được người, người vẫn còn chưa muốn trở lại đúng hay không? Lần này nội phải phạt người... Một tháng không cho phép ra khỏi cửa.”

“À? Một tháng?” Ngô Hạo nửa thật nửa giả mở to hai mắt nhìn, “Lâu như vậy? Nội, con biết sai rồi, nội tha cho con đi, ở nhà gốc một tháng, con không phải là buồn chết sao!”

“Chính là muốn người buồn chết, hảo hảo dạy dỗ người.” Bà nội cố ý nghiêm mặt, “Qua một thời gian nữa sẽ tiếp quản công ty của gia tộc, vậy mà còn tâm tính tiểu hài tử như vậy, ham chơi lại tùy hứng. Bá Huân, hẳn liền giao cho người, hảo hảo trông chừng hẳn cho ta.”

Ngô Hạo phối hợp hét thảm một tiếng, liều mạng lắc đầu: “Không cần à! Đại ca thực nghiêm khắc đó! Con mới không cần! Nội...”

“Sớm nên có người quản giáo người một chút, ta đã lớn tuổi, không đủ sức nữa, bằng không a, liền trông coi người rồi.” Bà nội nói xong tự mình cười trước, sau đó chống quải tượng (gậy, ba-toong) hướng vườn hoa đi, “Mặc kệ hai huynh đệ các người, gây sức ép vậy thôi, ta đi xem hoa hồng của ta nở hoa hay chưa đây...”

Ngô Hạo ở sau lưng bà làm cái mặt quỷ, thời điểm bị Lâm Bá Huân lôi lên lầu khoa trương mà gào lên: “Cứu mạng a! Đại ca muốn chấp hành gia pháp! Nội... Cứu mạng a... Người tới a... Cứu mạng a...”

Vừa vào cửa khóa lại cẩn thận, không kịp thưởng thức phòng ngủ xa hoa tạm thời của bản thân, Ngô Hạo đã thở dài ra một hơi, dựa vào cánh cửa ngồi phịch xuống đất, cảm giác áo sơ mi sau lưng đều đã ướt đầm mồ hôi, vừa rồi nhập tâm diễn không cảm giác được, hiện tại mới thấy tim đập thình thịch, chân đều bị dọa đến mềm nhũn.

“Đứng lên.” Lâm Bá Huân không hờn giận nhìn cậu một cái, “Nhìn cậu lá gan bé vậy thôi à, không phải mới vừa làm rất khá sao?”

“Anh nói nghe dễ dàng nhỉ.” Ngô Hạo nhỏ giọng oán giận, từ trên thảm đứng lên, thì thầm, “Tôi sợ đến choáng váng, ngay cả mình nói cái gì cũng không biết.”

“Nga... Tôi đây chỉ có thể nói, cậu tuy rằng học tập này nọ chậm một chút, nhưng là có tài diễn kịch trời cho a.” Khóe môi Lâm Bá Huân nhếch lên xem như nở nụ cười, “Ái thứ nhất, thuận lợi thông qua, bọn họ không có ai hoài nghi cậu không phải Lâm Thiếu Triết.”

“Thật vậy chẳng?” Ngô Hạo thật không có cao hứng phần chần, ngược lại mang theo vài phần cô đơn nói, “Tôi thực không thể tin được, một bà nội, lại nhận sai cháu trai của mình... Cho dù tôi cùng Lâm Thiếu Triết bộ dạng giống nhau, dù sao cũng là hai người hoàn toàn khác biệt... Bà không nên nhận không ra, đó là cháu trai ruột của bà a. Anh cảm thấy được, một người mẹ cũng có thể nhận sai con mình sao?”

Lâm Bá Huân cười lạnh một tiếng: “Cậu thật sự thương cảm? Vậy cậu muốn thế nào? Hy vọng bà nhìn một cái liền nhận ra cậu là hàng giả, sau đó ngay cả cậu lẫn tôi cùng bị đuổi khỏi Lâm gia sao? Cậu muốn mọi việc đổ bể có phải không?”

“Tôi không phải có ý này.” Ngô Hạo cuống quýt giải thích, “Tôi sẽ hảo hảo diễn, anh yên tâm, tôi ngay cả có chút...” Cậu không biết nên giải thích như thế nào, gấp đến độ mặt bắt đầu phấp phồng.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy.” Sắc mặt Lâm Bá Huân dịu xuống, đi qua mở tủ quần áo ra, tìm ra một bộ quần áo thoải mái ở nhà ném cho cậu, “Đi tắm rửa rồi thay đổi y phục, đợi lát nữa xuống dưới ăn cơm trưa. Lâm gia phòng ở nhiều, Thiếu Triết cũng không phải suốt ngày chỉ ở trong này, bà nội lớn tuổi, ánh mắt không tốt, hơn nữa, cậu là tác phẩm của tôi, cậu chính là Lâm Thiếu Triết.”

“Àn.” Ngô Hạo nhẹ giọng đáp ứng.

Lâm Bá Huân thế nhưng không bỏ qua, đi tới hai tay nâng mặt cậu lên, chăm chú nhìn ánh mắt thấp thỏm lo âu của Ngô Hạo, lặp lại một lần: “Nhớ kỹ, cậu chính là Lâm Thiếu Triết.”

Bàn tay hần thật ấm áp, từ chỗ da thịt tiếp xúc xuyên thấu qua một cỗ cảm giác khiến người an tâm, Ngô Hạo vừa mới có chút chột dạ dâng lên liền nhanh chóng tiêu tán mất, ngoan ngoãn gật gật đầu: “Tôi chính là Lâm Thiếu Triết.”

Lộ ra một nụ cười khó thấy được, Lâm Bá Huân thấp giọng nói: “Thật ngoan, đi tắm rửa đi.”

Nói xong hần rời khỏi phòng, để lại một mình Ngô Hạo ngốc hồ hồ đứng, qua thật lâu, trên mặt chậm rãi hiện lên một mặt đỏ ửng, cậu đưa tay sờ sờ nơi mới vừa bị Lâm Bá Huân chạm qua, kinh ngạc nở nụ cười.

\*\*\*

Vượt qua ngày đầu tiên ở Lâm gia, Ngô Hạo cũng không có khẩn trương như tưởng tượng, có lẽ lời Lâm Bá Huân nói với cậu thật sự có tác dụng, cậu thực tự nhiên nhập vai thiếu gia Lâm Thiếu Triết kia, sau cơm trưa bởi bà nội hàn huyên một hồi, đem mấy lời nói dối về cuộc sống vài tháng qua có lẽ nói ra, tựa hồ không ai hoài nghi, quần gia cùng bà nội còn thực cảm thán vài câu “Ồ bên ngoài một mình chịu khổ rồi.” Ngô Hạo không khỏi nghĩ, nếu thật sự cho bà nhìn qua phòng thuê rẻ tiền mình từng ở, còn không biết sẽ sợ hãi thành bộ dạng gì nữa.

Bà nội nói chuyện không nhiều lắm, chỉ cười nghe Ngô Hạo câu được câu không nói chuyện tào lao, đối cháu trai bốc đồng này có một loại cưng chiều đặc biệt, ánh mắt dừng trên mặt cậu, giống như nhìn thế nào cũng không đủ, xem ra Lâm Bá Huân không nói sai, Lâm Thiếu Triết lúc trước là một thiếu gia ham chơi, thời gian ở nhà quá ít, thời gian chịu ngoan ngoãn ngồi xuống bởi lão nhân nói chuyện phiếm như vậy chỉ sợ

càng ít hơn. Ngô Hạo nghĩ, trong lòng lại có chút tiếc hận, đối với cậu mà nói, người một nhà ngồi xuống nói chuyện giống như thế này nếu không phải trong mộng, thì cũng chỉ là hy vọng xa vời.

Lâm Thiếu Triết... Thật là một kẻ được sủng ái, từ lúc cậu bước vào cửa nhà này, đã cảm giác được, mỗi người trong nhà, từ bà nội, quần gia, đầu bếp, người làm vườn, bảo mẫu... Tất cả mọi người đều là vây quanh cậu, mỗi người tựa hồ rất thương yêu Lâm Thiếu Triết, trọng tâm cuộc sống cũng hoàn toàn hướng về tiểu thiếu gia này.

“Tôi thật sự không rõ, vì cái gì Lâm Thiếu Triết lại muốn rời nhà này đi... Nhiều người yêu thương hẳn như vậy.” Thời gian buổi chiều, lúc cậu cùng Lâm Bá Huân một mình ngồi trong thư phòng chuẩn bị bài tập, Ngô Hạo cảm thán nói một câu.

Tuy rằng bên ngoài cậu đã đạt tới trình độ lấy giả tráo thật, nhưng Lâm Bá Huân đối với bên trong vẫn phi thường không hài lòng, nhất là chuyện hoạt động thương mại của tập đoàn, thiên tư Ngô Hạo cũng phải đem ra dùng hết, Lâm Bá Huân cũng biết không phải là chuyện nói một hai lần là lĩnh hội được, hẳn đương nhiên phải lặp đi lặp lại rất nhiều lần cậu mới có thể hiểu.

“Cậu lúc này muốn thay người khác lo lắng, không bằng trước lo lắng bài sát hạch của mình đi.” Lâm Bá Huân lấy trên bàn ném tới một tập tài liệu, “Đây là tư liệu cơ bản của khách sạn, hai quý gần đây, lợi nhuận khách sạn vừa mới bị giảm so với trước (phần này nói về kinh doanh ta không hiểu lắm nên chém đại =)), tôi muốn cậu trình lên bản kế hoạch giải quyết vấn đề, cuối tuần giao cho tôi.”

“Bản kế hoạch a...” Ngô Hạo ngập ngừng tiếp nhận tư liệu, “Tôi không phải...”

“Tôi không muốn nghe từ miệng cậu thêm một chữ không nào nữa, không được nói linh tinh, hiểu chưa?” Thái độ Lâm Bá Huân có thể dùng từ khắc nghiệt để hình dung, trên mặt không hề tươi cười mà cứng rắn như thép, “Lúc trước tôi đã dạy cậu rất nhiều rồi, tôi không muốn lãng phí thời gian của mình nhiều như vậy.”

“Tôi... Tôi không hiểu lắm...” Ngô Hạo cố lấy dũng khí hỏi, “Anh muốn tôi sắm vai Lâm Thiếu Triết, tôi cảm thấy được đã muốn không sai biệt lắm, vì cái gì còn muốn...”

Ánh mắt lợi hại của Lâm Bá Huân đảo qua, Ngô Hạo liền theo bản năng lập tức rút cổ, không dám tiếp tục nói tiếp.

“Cậu cảm thấy mình diễn không tồi?” Lâm Bá Huân cười lạnh, “Hiện tại chỉ mới vừa bắt đầu, bề ngoài không có trở ngại, toàn bộ đều do khuôn mặt này, còn có điểm tiểu thông minh, nếu muốn thật sự đạt tới trình độ lấy giả tráo thật, còn kém xa lắm! Cái khác không nói, Lâm Thiếu Triết từ nhỏ đã chịu bồi dưỡng dành cho người thừa kế gia tộc, xử lý mọi việc thành thạo, hẳn chính là không muốn động tay vào làm mà thôi, nếu đã muốn cũng không phải là không thể, đáng vẻ không giống như cậu, viết một bản kế hoạch cũng không làm được.”

Hắn nghiêng thân tới trước, hung hăng trừng Ngô Hạo: “Tôi cảnh cáo cậu, đừng tưởng rằng vào được Lâm gia rồi là không vạch trần, là có thể thả lỏng cảnh giác sống phóng túng làm đại thiếu gia, còn sớm lắm, nhớ kỹ lời tôi nói lúc trước, nếu cậu dám làm đổ bể mọi chuyện...”

Ngô Hạo khiếp đảm gật gật đầu, Lâm Bá Huân nhất định phi thường để ý biểu hiện của mình, nói cách khác, vì cái gì hắn bình thường có thể coi như hòa ái, đụng tới loại chuyện này liền trở nên lãnh khốc vô tình, hoàn toàn giống như thay đổi một người khác vậy.

Chiếm được tập đoàn Quảng Ích... Đối với hắn hẳn rất trọng yếu đi... Mà mất xích tới trọng yếu trong đó, chính là mình, có thể thành công diễn đến cùng vai diễn kia không...

“Tôi sẽ cố gắng.” Ngô Hạo nắm chặt nắm tay kiên định nói, không biết là nói với mình, hay là nói với Lâm Bá Huân.

“Tôi thực chờ mong.” Lâm Bá Huân cúi đầu mở máy tính xách tay, “Cậu từ từ xem tư liệu, có cái gì không hiểu liền hỏi tôi, tôi hôm nay không đi làm, nhưng phải xử lý một chút công sự.”

“Nga.” Ngô Hạo ngoan ngoãn lên tiếng, cúi đầu bắt đầu gian nan nghiên cứu tập tài liệu.

\*\*\*

Ngô Hạo luôn luôn ngủ rất nhẹ, nhất là lần này đổi một cái giường mới, cậu tối hôm qua thời điểm đi ngủ còn có một trận thấp thỏm lo âu, phòng ở Lâm gia có chút cũ, tuy rằng cũng là giường cao gối ấm, nhưng cùng với biệt thự của Lâm Bá Huân lúc trước cậu ở không giống, chớp mũi ngủ được một cổ hương cỏ cây nhàn nhạt mà thơm ngát, còn có hương vị mát mẻ của phòng cổ lâu năm, phẳng phất như người đã ở nơi cách xa hồng trần thế tục.

Cậu mở to mắt, mệt mỏi nhìn trần nhà, không phải đây đúng là nơi lánh xa thế tục hồng trần đấy chứ? Ở nơi này cậu là Lâm Thiếu Triết, tiểu thiếu gia Lâm gia, có bà nội hiền lành, có quản gia nuông chiều, có người làm từ nhỏ nhìn cậu lớn lên đối cậu quan tâm vô cùng, khiến cho một cô nhi cho tới bây giờ chưa từng được chú ý, ngày hôm qua lại nhận được sự ái như vậy cơ hồ hạnh phúc đến bất đầu sợ hãi.

“Hô...” Ngáp một cái thật dài, cậu nằm ì trên giường, hưởng thụ nhàn hạ hiếm có, không cần đi làm, không cần nhìn sắc mặt lão bản, cũng không cần đi học, Lâm Bá Huân tuy rằng không có bạc đãi cậu, nhưng bố trí bài tập cho cậu khó cũng không phải khó bình thường. Hôm nay không giống, hôm nay cậu đã thành công vượt ải tiến vào Lâm gia lựa gạt trở thành Lâm Thiếu Triết, hẳn không ai sẽ đến kêu Lâm Thiếu Triết rời giường đi? Cho dù tỉnh cũng không dậy, liền nằm như vậy thực thoải mái a.

Thoải mái của cậu cơ hồ lập tức bị phá vỡ, cửa bị Lâm Bá Huân một phen đẩy ra, thấy cậu tròn mắt nằm trên giường, ghét bỏ nhíu mày, thấp giọng nói: “Tỉnh còn chưa chịu dậy?” Lập tức đề cao thanh âm: “Thiếu Triết, tỉnh tỉnh, rời giường ăn điểm tâm!”

“Nga.” Ngô Hạo không tình nguyện trả lời một tiếng, không dám bất tuân mệnh lệnh của hắn, lồm lổm từ trên giường đứng lên chạy vào nhà vệ sinh bắt đầu rửa mặt, cách cánh cửa còn nghe thấy bà nội lải nhải: “Bá Huân a, người để cho Thiếu Triết ngủ thêm một lát đi, hắn không phải luôn luôn đều thích nằm ì trên giường sao? Ngày hôm qua ngủ cũng muộn...”

“Bà nội, Thiếu Triết không phải tiểu hài tử, chậm nhất thì sang năm hắn sẽ làm chủ công ty, bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ đem đồ lười biếng hắn đánh cho hết lười đi.”

“Kia cũng phải từ từ a, hắn ngày hôm qua mới vừa về nhà... Hài tử lớn lên rồi không nghe lời nữa, hoàn hảo hắn còn sợ đại ca người một chút. Bất quá người cũng chú ý một chút, đừng nóng nảy mà bức hắn quá.”

Ngô Hạo miệng đầy bọt kem đánh răng đối gương làm cái mặt quỷ: chỉ sợ thật ra Lâm Thiếu Triết cũng là bởi vì chịu không nổi Lâm Bá Huân mới rời nhà trốn đi ấy, nghe vậy đây hẳn cũng không phải lần đầu tiên, ai, đại ca a... Anh bộ dạng cùng khuôn mặt rõ ràng anh tuấn như vậy, vì cái gì tôi vừa thấy trong lòng liền phát lạnh a?

Trên bàn cơm đã sớm bày đầy món ăn, so với ở chỗ Lâm Bá Huân còn muốn phong phú hơn nhiều, đậu hũ trơn bóng còn có đến bốn đĩa sứ tinh xảo cùng bốn mùi vị khác nhau, chà bông, cải muối, trứng muối, dưa bao tử muối, sữa đậu nành, bánh quẩy, bánh trứng... Khiến Ngô Hạo nhìn hoa cả mắt.

Quản gia mặt mày hớn hở tự mình bưng lên một chén cháo hoa cấp Ngô Hạo, đau lòng hỏi: “Đã lâu chưa được nhìn cậu nếm qua điểm tâm, có quen ăn cháo hoa không? Muốn hay không ăn thứ khác?”

“Ngô?” Ngô Hạo không rõ vậy là có ý gì, chỉ cười gượng, Lâm Bá Huân ngồi đối diện liếc mắt nhìn cậu, lạnh lùng nói, “Về sau đừng chơi suốt đêm nữa, sáng rồi cũng không rời nổi giường, giống như bây giờ người một nhà ngồi xuống ăn điểm tâm có phải tốt không?”

“Đúng vậy a, Thiếu Triết.” Bà nội gấp một cái ngũ vị hương am thuần dẫn (trứng chim cú ngũ vị) đặt ở bát trước mặt Ngô Hạo, hiền lành nói: “Người đã sắp tròn hai mươi một tuổi, chọn ngày lành về công ty làm việc nga, sau này cùng với đại ca người đi làm rồi, cũng không thể tái ì trên giường nữa.”

“Đã biết.” Ngô Hạo ngoan ngoãn gật đầu, dùng thìa uống một hơi cháo, khuôn mặt tràn đầy tươi cười, “Vẫn là cháo trong nhà uống ngon, dạ dày cũng thoải mái hơn.”

“Cậu hay thức đêm, không ăn điểm tâm, dạ dày như thế nào lại không khó chịu a.” Lâm Bá Huân dùng thìa, “Còn có sandwich và mứt này, kính nhờ, thiếu gia, chúng ta là người Trung Quốc, cậu lại tham ăn cơm Tây tiện lợi làm gì? Lần sau không được ăn nữa.”

“Đã biết.” Ngô Hạo hưởng hắn làm cái mặt quỷ nho nhỏ, bà nội nhìn mà nở nụ cười, “Ta vẫn nghĩ Thiếu Triết tới thời kỳ phản nghịch liền cùng Bá Huân bất hòa, hiện tại xem ra, huynh đệ vẫn là huynh đệ, người

rời nhà trốn đi, ai cũng tìm không thấy, vẫn là Bá Huân mang người trở về... Không chịu về nhà gặp bà nội, ngược lại chịu ở cùng đại ca ba tuần a? Như vậy cũng tốt, nhìn huynh đệ các người hòa thuận, ta cũng thấy yên tâm đem Quảng Ích giao cho các người cùng nhau xử lý rồi.”

Nhã nhận nuốt xuống đồ ăn, Ngô Hạo mới mở miệng kháng nghị: “Nội! Nội nói con cùng đại ca còn muốn diễn màn nhà giàu ân oán huynh đệ tình cừu gì a... Chúng con là huynh đệ tốt!”

Thời điểm nói lời này, cậu chợt dạ nhìn thoáng qua Lâm Bá Huân, vừa mới nhìn hắn, không biết tại sao, ánh mắt rất nhanh từ trên mặt hắn ly khai, không yên lòng gặp một miếng chân giò hun khói.

Ăn điểm tâm xong, Ngô Hạo thấy Lâm Bá Huân cầm chìa khóa xe nói một tiếng “Tôi đi công ty” rồi hướng ra cửa, vội vàng chạy qua, thấp giọng hỏi: “Hôm nay anh không ở nhà?”

Lâm Bá Huân kỳ quái nhìn cậu: “Tôi đương nhiên phải đến công ty làm việc.”

“Chính là...” Ngô Hạo ngập ngừng mở miệng, “Tôi sợ... Tôi một mình ở trong này...”

“Đùa cái gì vậy.” Lâm Bá Huân làm bộ để cậu sửa sang lại áo, lại gần thấp giọng uy hiếp, “Tôi cũng không muốn từ miệng cậu nghe ra sợ cái gì linh tinh này nọ nữa, nhớ kỹ cho tôi!”

Hắn nhìn Ngô Hạo hai mắt trừng lớn, biểu tình ôn nhu xuống: “Hảo hảo ở thư phòng làm bài tập, đừng quên cậu cuối tuần còn có bản kế hoạch phải giao... Bà nội sẽ không hoài nghi cậu, thời gian bà cùng cậu ở chung vốn không nhiều, cậu nghe lời là được.”

Hơi hơi trầm ngâm, hắn vỗ vỗ đầu Ngô Hạo: “Có chuyện gì liền gọi điện thoại cho tôi.”

Ngô Hạo lưu luyến nhìn bóng dáng cao ngất của hắn biến mất nơi cửa, chốc lát sau liền truyền đến tiếng ô tô rời đi, căn nhà to như vậy đột nhiên trở nên vắng vẻ, cậu quay đầu lại nhìn khu nhà cao cấp cổ kính này, không khỏi rung mình một cái.

Lâm Thiếu Triết chân chính, từng ở trong này... Căn nhà này có thể hay không nhận ra mình là hàng giả? Có thể hay không nghe thấy đoạn đối thoại của mình cùng Lâm Bá Huân? Trần nhà trầm mặc nhìn mình, tựa hồ như muốn đề lên hỏi: “Người là ai? Người không phải hài tử nhà này, người là ai?”

“Tôi là... Tôi... Tôi là.” Ngô Hạo thấp giọng tự động viên mình, Lâm Bá Huân nói không sai, cậu đã không thể quay đầu, chỉ có thể tiếp tục bước tiếp.

Có lẽ, cho đến khi Lâm Bá Huân đạt được mục đích, cho mình một số tiền, bản thân sau khi rời khỏi, mới có thể chân chính thả lỏng đi, hiện tại mình, hoàn toàn là sắm vai một người xa lạ, đi ứng phó những “Thân nhân” rõ ràng không quen biết.

“Thiếu Triết?” Quần gia tửm tím cười xuất hiện, “Ngoan như vậy, còn tiền đại ca đi làm a? Đừng lo, cậu cũng sắp lập tức quay về công ty, Thiếu Triết trưởng thành rồi, càng ngày càng hiểu chuyện... Giữa trưa... có gì nghĩ muốn ăn không?”

“Có!” Một khắc quay đầu lại, Ngô Hạo liền như biến thân, từng bước nhảy lên bậc thang, “Con muốn ăn thanh thái ngư diện cân (cải xào chả cá), khẩu trừ tam ti, sao tố thập cẩm (rau xào thập cẩm), du muện hà (tôm om dầu)! Còn muốn nhục bì thang (canh bì lợn)! Lúc còn ở chỗ đại ca đều ăn đồ ăn bên ngoài, con nghĩ muốn ăn đồ nhà làm.”

“Hảo hảo hảo.” Quần gia trên mặt cười như hoa nở, “Xem cậu tham chưa kìa, đều có, đều có! Buổi chiều điểm tâm làm bánh trôi nhân thịt được không? Trước kia cậu thích ăn nhất đó.”

Này Lâm Bá Huân không có nói tới a, Ngô Hạo trong lòng nhanh chóng vừa chuyển, tùy hứng lắc đầu: “Người lại đem con thành tiểu hài tử! Con mới không cần ăn bánh trôi nước.”

“Đúng vậy a, Thiếu Triết trưởng thành rồi.” Bà nội hợp thời đi ra, trên tay cầm một cái kéo cắt trúc, hướng Ngô Hạo vẫy tay, “Bồi nội đến hoa viên cắt vài bông cắm một bình hoa được không a? Bé ngoan, lâu như vậy không gặp người, nội rất nhớ người a.”

“A?” Ngô Hạo kiên trì nói, “Đại ca bố trí con xem tư liệu công ty mà...”

Không cho là đúng khoát tay, bà nội chậm rãi đi xuống cầu thang, Ngô Hạo hoàn toàn theo bản năng đi lên đỡ lấy bà: “Đại ca người có ngày nào không gọi người xem tư liệu? Như thế nào, lần này thực sợ rồi? Đừng lo, bởi bà nội một chút thôi còn không được sao? Về sau a, người làm chủ tịch, liền càng không có thời gian ở nhà, bà nội còn có thể sống bao lâu? Chút thời gian này cũng không thể cho ta?”

“Nội người nói cái gì a!” Ngô Hạo vội vàng đánh gãy lời bà, “Người thân thể tốt như vậy, đương nhiên sẽ trường mệnh trăm tuổi!”

“Ha ha, đúng vậy, ta chưa được ăm chất làm sao cam lòng đi gặp ông nội người?” Bà nội thư thái nở nụ cười, lôi kéo tay cậu về đi đến phía sau cánh cửa, trong hoa viên lúc này chính là từng bụi từng bụi hoa hồng mạnh mẽ nở rộ, còn vương sương sớm, phô bày hết vẻ kiều diễm.

Người làm vườn đang ở cắt cỏ, thấy lão thái thái đi ra cuống quýt chạy tới hỗ trợ, đeo một cái rổ đằng sau giới thiệu: “Lão thái thái, hoa nở rất đẹp, ngày hôm qua vẫn là nụ... Đây từng bụi nở ra không giống nhau, ngày đông so với bình thường còn đẹp hơn...”

Ngô Hạo cảm giác có điểm nhàm chán, tuy rằng cậu đã đem Lâm gia từ người đến phòng ở đều thuộc lòng, nhưng thân lâm kỳ cảnh (nguyên văn: , người ở vào cảnh vật mới) vẫn là cảm thấy xa lạ, một loại cảm giác xa cách làm cho cậu thấy thực không thoải mái.

Nơi này không thuộc về cậu... Cậu chỉ là một khách qua đường, một kẻ đóng giả mà thôi... Cậu cảm thấy không được tự nhiên, hận không thể mau trốn về thư phòng, ở nơi đó ít nhất cậu có thể tự do thở mà không cần lo lắng nhất cử nhất động của chính mình, cho dù là xem tư liệu cần bản không hiểu cũng tốt a.

Cắt một vài nhánh hoa hồng xanh đưa cho Ngô Hạo cầm, lão thái thái không hề có ý trở lên lầu trên chút nào, ngược lại nhàn nhả ở chòi nghỉ mát ngồi xuống, bắt đầu chậm rãi từng cảnh từng cảnh cắt tỉa.

“Cầm thấy nhàm chán đi?” Bà hí húp nửa con mắt, cẩn thận tỉa đi gai nhọn, một câu vô tình lại làm cho Ngô Hạo sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, phủ nhận nói: “Không có!”

“Này, người đưa nhỏ này ta còn không biết sao, bảo người bồi bà nội một lần làm chút chuyện người lại có thể ngồi yên được đấy?” Bà nội buông kéo, đối cậu cười, “Không đến nửa giờ là tìm đủ các loại lý do chính mình chạy đi chơi, lần này thật khó có được, nha, đã... Bốn mươi phút.”

“Nội!” Ngô Hạo đỏ mặt, “Con trước kia không hiểu chuyện, nội đừng nhắc đến nữa mà.”

“Vậy người hiện tại liền hiểu chuyện rồi?” Bà nội nghiêng đầu nhìn Cậu, “Còn là một mao đầu tiểu tử... Bị đại ca người dạy dỗ như vậy rồi mà bản tính một chút cũng không đổi được a.”

Lâm Bá Huân đã đem tôi từ đầu tới chân hoàn toàn cải tạo một lần rồi a! Ngô Hạo ở trong lòng trộm nghĩ, bằng không cho dù ở trên đường đụng phải, người cũng không thể đem tôi nhằm thành cháu trai của người nha.

“Thiếu Triết a... Ta đã nói với người,” Bà nội thần sắc có phần chua xót, “Ta biết các người trẻ tuổi, cùng chúng ta khác nhau, có một số việc, chúng ta cho rằng rất trọng yếu, các người lại không cần, tựa như căn nhà này.”

Bà nâng mắt thấy nhà cổ vách tường bám đầy dây leo, thở dài nói: “Ngại căn nhà cổ, kiến trúc cũ kỹ, trang hoàng lỗi thời, gia cụ thỉnh thoảng hư hỏng, chung quanh cũng không náo nhiệt, đều không muốn ở nhà, muốn ra bên ngoài chơi... Chính là, nhà này muốn bảo tồn cũng không dễ dàng a.”

Ánh nắng ban mai rải ảm áp lên mái đình viện xinh đẹp, thanh âm lão nhân ôn hòa vang lên: “Từ rất lâu rồi, ngôi nhà này là nhà mẹ đẻ ta, sau lại, cha mẹ cùng người nhà ta đều bị thất lạc trong chiến tranh, căn nhà này cũng bị trưng dụng, khi đó ta chỉ là nữ sinh mới mười sáu tuổi, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, là ông nội người một lần nữa mua lại căn nhà này, làm lễ vật đính hôn tặng cho ta, người không biết a... Ta lần đầu tiên được trở lại ngôi nhà này, đã khóc ... Có người nam nhân yêu ta như vậy, cùng ta trải qua một đời, ta còn cầu mong gì hơn nữa?”

Bà chậm chậm cầm lấy cành hồng tiếp theo tiếp tục cắt tỉa, thủ thỉ nói: “Vốn đã cho ta một mảnh hạnh phúc, ai biết... Thế sự khó liệu, ông ấy cuối cùng cũng bỏ ta mà đi... Ta lại bị đuổi ra khỏi nơi này, mang theo cha người xuống dưới chân núi ở trong một căn nhà nhỏ, dựa vào công việc dán giấy hộp mà sống qua

ngày, đoạn thời gian kia khổ cực sao? Ta cũng thực không biết, chỉ là đôi khi nhớ tới có chút tiếc nuối: ta rốt cuộc không được nhìn thấy hoa hồng của mình nữa rồi.”

“Về sau, dần dần cũng tốt lên, chúng ta lại trở về đây.” Bà nội vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt bàn bằng đá cẩm thạch, “Ba lần bốn lượt, vẫn là trở lại. Thiếu Triết, nhà chúng ta đã ở nơi này mấy đời, con có thể không thích nó, nhưng tương lai tuyệt đối không thể bán nó đi, được không? Nơi này là kỷ niệm giữa ta và ông nội con, cũng chứa đựng hồi ức của cha con, còn có của con nữa... Làm con cháu Lâm gia, đây đều là điều phi thường trọng yếu. Hy vọng của ta, đều ký thác trên người con, con đừng làm cho bà nội thất vọng a.”

“Nội, người yên tâm.” Ngô Hạo cầm lấy tay bà, trịnh trọng nói, “Con lúc trước không hiểu chuyện, khiến nội sinh khí, con thề, từ hôm nay trở đi nhất định sẽ làm tốt bốn phận con cháu Lâm gia, không để cho nội phải bận tâm.”

Cậu ngẩng đầu nhìn lướt qua căn nhà: “Con lại càng không muốn bán đi căn nhà này của nội, con cháu Lâm gia, sẽ vĩnh viễn sống ở đây. Đến lúc đó nội cũng có thể cùng hài tử của con nói: nội năm đó a, là như thế nào ở hoa viên tình cờ gặp gỡ ông nội để rồi nhất kiến chung tình.”

“Ác, tiểu quý, làm sao người biết ta ở đây gặp được ông nội người?” Lão nhân trên mặt xuất hiện một đốm ửng như thiếu nữ mới yêu, vỗ nhẹ đầu Ngô Hạo một chút, “Lại trêu nội rồi.”

“Nội đã nói với con nhiều lần rồi mà, đương nhiên là biết.” Ngô Hạo ngược lại nói “Đúng vậy, nội lớn tuổi rồi, nhớ không được đi?”

“Ha hả, đây cũng không phải chuyện gì mất mặt, nội đã nói với người a,” bà giơ tay lên chỉ vào bụi hoa hồng xa xa, “Khi đó hoa hồng này mới được gieo không lâu, lần đầu tiên nở hoa, ta sau khi tan học chạy đến hoa viên hái trộm, vừa lúc ông nội người lại đây cùng ngoại tổ phụ người nói chuyện làm ăn, ông ấy về sau nói với ta, lúc đó nhìn thấy ta một cái, liền thích ta.”

“Về sau thì sao?”

“Người không phải nói nội kể quá nhiều lần rồi a, sao còn không biết?”

“Con thích nghe nội kể lại thôi.”

“Lúc sau a...”

Bà nội ít khi có được hưng trí như vậy, cùng Ngô Hạo nói chuyện trời đất, từ chuyện thời con gái của mình nói đến chuyện Lâm Vệ Quốc dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, từ chuyện ngôi nhà cũ này là do thiết kế sư người Pháp xây nên đến chuyện tập đoàn Quảng Ích sáng lập, thẳng đến khi ánh nắng chói chang chiếu qua đầu, quần gia đến thúc dục nhiều lần mới đứng dậy đi ăn cơm trưa.

“Lão thái thái hôm nay có cao hứng hay không a?” Quần gia biết rõ còn cố hỏi, “Tiểu thiếu gia lần này thật ngoan, không hề có một chút không kiên nhẫn.”

“Đúng vậy a, quả thực tựa như thay đổi thành một người khác vậy.” Bà nội mặt mày hớn hở nói, vô cùng thân thiết nhưng Ngô Hạo nghe đến câu sau cả người liền cứng ngắc, trên mặt méo đi, “Cũng không biết đại ca người ép người vào khuôn phép thế nào mà đem người dạy đến hiểu chuyện như vậy, một hần còn nói không có biện pháp bắt người.”

Ngô Hạo yên lòng, tự tìm bậc thang cho mình: “Đại ca lúc trước là không muốn trông nom con mới được thả lỏng, lần này là con chọc tức hần, hần liền giam con vài ngày giảng đạo lý, giảng đến hai lỗ tai đều đau.”

“Đại ca người cũng không dễ dàng, có thể đem người quản đến ngoan ngoãn vâng lời như thế. Bất quá vẫn là hài tử nhà chúng ta, ham chơi thì ham chơi, một khi hiểu được, liền so với người khác còn ngoan hơn.” Bà nội lôi kéo cậu đi về phía phòng ăn, “Đi nhanh nào, thấy người như vậy, nội bữa trưa hôm nay phải ăn nhiều hơn một chén cơm a.”

Hết chương 3



## 5. Chương 4

Lâm Bá Huân hôm nay đúng giờ trở về nhà ăn cơm chiều, vào cửa nhìn thấy Ngô Hạo mới thở phào một hơi, bả vai căng thẳng cũng buông lỏng xuống, Ngô Hạo biết hắn lo lắng cho mình, không khỏi lộ ra một nụ cười, mở miệng nói: “Đại ca đã trở lại!”

“Ân, đã trở lại.” Lâm Bá Huân đi đến gần cậu, thấp giọng hỏi, “Không xảy ra chuyện gì đi?”

Ngô Hạo cười lắc đầu: “Không có!”

Vui vẻ của cậu vẫn kéo dài đến tận khi bà nội đi ngủ, người làm công đều tự trở về phòng, cậu đi theo Lâm Bá Huân tới thư phòng trả bài tập, Lâm Bá Huân nhìn cậu mấy cái, rốt cục nhìn không được hỏi: “Xem tư liệu khách sạn buồn cười vậy sao?”

“Không phải... Tôi...” Ngô Hạo xoay người ngồi xuống ghế salon, ánh mắt sáng lấp lánh, “Hôm nay buổi sáng bà nội muốn tôi bồi nói chuyện, tôi ngay từ đầu có khăn trương, sợ bị lộ tẩy! Sau đó bà nội nói chuyện hoa hồng này...”

“Nói trọng điểm.” Lâm Bá Huân mắt nhìn màn hình vi tính, không kiên nhẫn đánh gãy lời cậu.

Tâm tình đang tốt lại thấy có chút bị tổn thương, Ngô Hạo cúi đầu: “Tóm lại bà nội không hoài nghi, còn nói tôi hiểu chuyện, đều là anh dạy tốt.”

Bên môi hiện lên một tia cười, Lâm Bá Huân không nói chuyện, Ngô Hạo ngược lại cảm thấy hắn cười thập phần chói mắt: đúng vậy, đây chỉ là một trò lừa đảo, chính mình chẳng qua là một kiện phục chế phẩm Lâm Thiếu Triết hoàn mỹ nhất mà Lâm Bá Huân tạo ra, từng thành công đơn giản của mình chỉ là cấp kế hoạch của Lâm Bá Huân tăng thêm một chút lợi thế mà thôi, kia mình ban ngày tâm tình bị lão nhân làm cảm động thì là cái gì? Lão nhân lôi kéo tay mình, ôn nhu hiền lành cười như vậy lại tính là gì chứ? Dưới đáy lòng cậu cơ hồ đã đem lão nhân trở thành bà nội ruột thịt của mình, phần tình cảm vương vấn quần quýt này chẳng lẽ cũng chỉ là một phần kế hoạch của Lâm Bá Huân thôi sao?

“Tôi biết, sáng hôm nay cậu bồi bà nội nói chuyện phiếm, buổi chiều ở nhà chạy loạn, cùng người làm vườn, đầu bếp, lái xe, người hầu... Điều thân thiết nói chuyện một phen, còn cùng quần gia nói nửa ngày, bọn họ không một người hoài nghi cậu, làm được không tồi.”

Ngô Hạo trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn hắn, “Làm sao anh biết?”

Mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, Lâm Bá Huân lúc này mới quay sang cậu: “Cậu cho là trong nhà không có người của tôi sao?”

Nói đúng hơn là trong nhà còn có người khác biết thân phận mình! Ngô Hạo chỉ cảm thấy máu toàn thân đều lập tức tụ lại trên mặt, cái loại cảm giác bị giám thị này vẫn còn phải chịu đựng sao, vừa nghĩ tới chính mình giống ngốc tử ở trước mặt một người đã biết rõ diễn vai Lâm Thiếu Triết, đối phương ở mặt ngoài toàn lực phối hợp, chỉ sợ ở trong lòng đã muốn cười đến nở hoa đi?!

“Cậu làm sao?” Lâm Bá Huân kỳ quái nhìn mặt cậu đỏ lên, “Tôi lại chưa nói cậu làm không đúng, cậu làm phi thường tốt, Lâm Thiếu Triết chính là như vậy, hắn thích trêu đùa, cũng tương đối thân thiết, không có dáng vẻ kiêu ngạo của chủ nhân, cùng bất luận người nào cũng đều chơi thân, người làm vườn lúc trước còn thường nướng khoai cho hắn ăn, cậu hiện tại làm vậy, chính là cũng giống như việc Lâm Thiếu Triết sau khi trở về cũng sẽ làm, một chút cũng không có vấn đề.”

“Tôi đi ngủ đây.” Ngô Hạo rầu rĩ nói, đứng lên định đi ra ngoài, Lâm Bá Huân ngón tay gõ lên mặt bàn, dùng khẩu khí ra lệnh nói: “Đứng lại.”

Theo lời đứng lại, đưa lưng về phía hắn, Ngô Hạo quả thực không biết mình nên đối mặt với Lâm Bá Huân thế nào.

“Ở nhà giao thiệp là tất yếu, nhưng bài tập vẫn phải làm, nhớ kỹ cuối tuần cậu phải giao bản kế hoạch cho tôi.” Lâm Bá Huân hoàn toàn là dùng ngữ khí giải quyết công việc, “Toàn bộ tư liệu tôi đã cung cấp cho cậu, làm cũng đâu có khó.”

“Thực xin lỗi, tôi ngày mai sẽ bắt đầu.” Ngô Hạo tâm tro mất một nửa, người nam nhân này tại sao có thể dùng ngữ điệu cứng nhắc như vậy cùng cậu nói chuyện bài tập gì đó, vào lúc này?!

Rất muốn đối hấn nói không cần phải người giám thị tôi, tôi một chút cũng không thích loại cảm giác này, nhưng là... Ngô Hạo tinh tường biết, trước mặt Lâm Bá Huân, cậu hèn mọn giống như bụi trên mặt đất, cần bản một chút ý kiến bản thân cũng không có khả năng có, càng chớ đòi hỏi Lâm Bá Huân đi chiếu cố tâm tình cậu... Thực buồn cười, cậu rõ ràng là một công cụ bị Lâm Bá Huân mua về mà thôi.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Lâm Bá Huân vòng qua bàn làm việc, đi tới phía sau cậu, trầm ổn hỏi: “Cậu lại đang phát tính gì?”

“Không có.” Ngô Hạo lắc đầu.

“Còn nói dối!” Lâm Bá Huân thoáng đề cao thanh âm, “Tôi đã nói qua với cậu, cậu là bộ phận tối trọng yếu của kế hoạch này, biểu hiện của cậu quan hệ đến thành bại của tôi, cho nên tôi phải nắm được suy nghĩ của cậu, ở trước mặt tôi, không nên có gì giấu diếm.”

“Tôi không có giấu diếm... Tôi sẽ làm tốt.” Ngô Hạo cô đơn nói, “Chỉ là hơi mệt chút, nghĩ muốn đi ngủ... Có thể chứ?”

Không tốn sức chút nào xoay thân thể cậu qua, kháng cự rất nhỏ của Ngô Hạo so với cánh tay mạnh mẽ của Lâm Bá Huân quả thực không thể so sánh, tiến gần nhìn vào hai mắt Ngô Hạo, hần mềm mỏng hỏi: “Cậu có cái gì liền nói thẳng, đừng giận dữ.”

“Tôi không có giận dữ...” Thanh âm Ngô Hạo như muỗi kêu, đối mặt Lâm Bá Huân, cậu đột nhiên thấy hoảng hốt, không phải sợ hãi, mà là một loại cảm giác đặc biệt, khát vọng hấn có thể vĩnh viễn đứng trước mặt mình như vậy, cảm giác an toàn trong lòng ngực dày rộng kia làm cho người ta cảm thấy vô luận phát sinh chuyện gì cũng đều không sao cả, kế hoạch điên cuồng này là Lâm Bá Huân từng bước từng bước tiến hành, cậu vốn không tin mình có thể sắm tốt vai một phú gia công tử, nhưng Lâm Bá Huân... Hấn nói không có gì hấn không làm được.

“Lại nói dối!” Thanh âm khiển trách nghiêm khắc từ đỉnh đầu truyền đến, sự tức giận của Lâm Bá Huân tỏa ra khiến Ngô Hạo kìm không được run lên, thiếu chút nữa đưa hai tay ôm đầu sợ bị đánh, cậu nuốt nước miếng, khiếp đảm lắc đầu: “Tôi không có...”

Lời còn chưa nói hết, ngón tay Lâm bá huân đã muốn bóp chặt cằm cậu, bắt buộc cậu ngẩng lên, cười lạnh nói: “Đến nói dối cũng không biết nói sao cho tốt, tôi cũng lười miễn cưỡng cậu.”

Nước mắt trong mắt Ngô Hạo vòng quanh, không biết là do cằm bị hấn nắm chặt rất đau hay là bởi vì sự khinh miệt trong giọng nói của hấn, Ngô Hạo cố nén lại, vẫn kiên trì lắc đầu: “Tôi không có!”

“Tốt lắm, cậu quay về ngủ đi.” Thình lình, Lâm Bá Huân buông cậu ra, xoay người trở lại bàn làm việc, “Tôi không còn gì để nói.”

Ngô Hạo sững sốt, thiếu chút nữa thân thủ đi kéo lấy tay áo hấn, cảm giác cô đơn bị vứt bỏ lại một lần nữa trào lên, rất muốn lớn tiếng nói: “Không cần đi! Không cần không để ý tới tôi... Không cần bỏ lại tôi một mình...”

Không cần vứt bỏ tôi... Anh hỏi a! Hỏi một câu nữa thôi tôi sẽ nói mà... Anh vì cái gì liền dứt khoát buông tha tôi như vậy... Một chút cơ hội cũng không cho... Tôi không nghĩ muốn giấu diếm anh... Tôi cái gì cũng có thể nói cho anh nghe mà...

Cậu đứng ở tại chỗ, bất động, cũng không nói gì. Lâm Bá Huân mở ra tài liệu, ngẩng đầu nhìn cậu: “Còn có chuyện gì?”

“Anh nói cho tôi biết, trong nhà này ai là người của anh...” Ngô Hạo hỏi thập phần gian nan, cậu tuyệt đối chắc chắn Lâm Bá Huân sẽ không nói cho cậu biết, nhưng, không hỏi ra miệng, trong ngực sẽ giống như bị cái gì đó chặn lại, làm thế nào cũng không thể hô hấp được, nghĩ tới tương lai phải sống cuộc sống như vậy, cậu liền khó chịu như muốn chết đi.

Lâm Bá Huân nhượng mảy: “Cậu hỏi cái này để làm gì?”

“Tôi sẽ... Tận lực tránh cho... Thực xin lỗi, tôi không làm được việc hoàn toàn nhập vai diễn!” Ngô Hạo xấu hổ nói, “Như vậy về sau tôi sẽ hoài nghi tất cả mọi người, sẽ không có cách nào tiếp tục diễn được nữa! Anh có hiểu được cảm giác của tôi không? Tôi cố gắng diễn tốt vai Lâm Thiếu Triết, đối người khác diễn họ lại biết tôi không phải! Thật giống như đang diễn hài kịch vậy...”

Cậu nói không được nữa, Lâm Bá Huân lần thứ hai bước lại bên người cậu, ôn nhu vươn tay, đem cậu ôm vào trong ngực, ở trên lưng nhẹ nhàng vỗ: “Thiếu Triết, cậu quá lo lắng rồi, sẽ không có ai cười nhạo cậu, tất cả mọi người đều thực thích cậu, trong mắt người không biết chuyện, cậu chính là Lâm Thiếu Triết, trong mắt bà nội, cậu chính là đứa cháu trai duy nhất của bà, cho dù không ai biết cậu không phải... Tin tưởng tôi, người khác sẽ chỉ biết bội phục cố gắng của cậu, cậu có thể bước được đến ngày hôm nay, thực không dễ dàng.”

“Thật... Thật vậy chăng?” Ngô Hạo thả lỏng tựa vào trong lòng hắn, chần chờ hỏi.

Lâm Bá Huân khẳng định gật gật đầu: “Thật sự, giống như tôi, biết cậu không phải Lâm Thiếu Triết, vậy thì thế nào? Ở trước mặt bà nội, cậu kêu tôi là đại ca, đối với tôi làm nũng, nhăn mặt, theo tôi đấu võ mồm... Cùng Lâm Thiếu Triết giống nhau, hoàn toàn chính là hắn, tôi chỉ thấy cao hứng, chưa từng cười nhạo cậu, không phải sao?”

Hắn hơi ly khai một chút, nhìn vào mắt Ngô Hạo: “Một diễn viên tốt, chính là quên rằng mình đang diễn, cho nên việc gì phải để ý ai là người của tôi? Thiếu Triết, cậu chính là Lâm Thiếu Triết, rất nhanh là được rồi, cố gắng thêm một chút, chúng ta sẽ thành công.”

Thật sâu hít một hơi, Ngô Hạo dùng sức gật gật đầu: “Tôi hiểu được.”

Khóe môi gợi lên nụ cười, Lâm Bá Huân nắm hai vai cậu đi hướng cửa phòng: “Sớm nghỉ ngơi một chút cũng tốt, tôi đưa cậu trở về phòng.”

“Không cần a... Bị người thấy sẽ rất kỳ quái.” Ngô Hạo ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, cũng rất hưởng thụ ôm ấp của Lâm Bá Huân, không tự chủ càng ngày càng dính sát vào hắn.

“Cậu mới trước đây còn bắt người đại ca này đọc truyện đồng thoại cho nghe trước khi đi ngủ a, bọn họ cũng đã quen rồi.”

“Vậy anh có phải hay không còn muốn đưa tôi trên giường?”

“Có thể a.”

Thật tốt... Ngô Hạo mơ hồ nghĩ, Lâm Thiếu Triết lúc trước, cùng Lâm Bá Huân nói chuyện hắn là như vậy đi... Những lúc đó, nam nhân lạnh lùng này cũng sẽ lộ ra một mặt ôn nhu, tuy rằng có lẽ là hành động của bản thân buộc hắn phải làm vậy.

Thực hâm mộ Lâm Thiếu Triết... Lại thực ghen tị hắn ta, vì cái gì có gia đình tốt như vậy, có bà nội hiền lành như vậy, đại ca ôn hòa như vậy, còn có bao nhiêu người quan tâm hắn, yêu hắn, hắn ta cũng có thể bỏ qua, đi tìm cái gọi là “Cuộc sống riêng mình” đâu?

Nếu như là tôi... Tôi sẽ không rời đi... Vĩnh viễn sẽ không... Rồi đi ôm ấp ấm áp này...

Làm Lâm Thiếu Triết, thật không sai.

\*\*\*

Một tuần trôi qua, Ngô Hạo đã hoàn toàn chìm đắm vào vai diễn của mình, bắt đầu thật sự đem bản thân trở thành một phần của gia đình này, yên tâm thoải mái hưởng thụ yêu mến của mọi người, cũng dùng hành động của mình làm cho hình tượng tùy hứng kiêu căng ngày trước của Lâm Thiếu Triết, biến thành một bé ngoan hiểu chuyện biết nghe lời.

Cuộc sống mỗi ngày đều rất đơn giản, buổi sáng cùng nhau ăn điểm tâm, bởi bà nội nói chuyện phiếm, nghe bà không nề hà kể lại chuyện đã qua, kể về người “Phụ thân ” Ngô Hạo chưa từng được gặp mặt, Ngô Hạo nghe những câu chuyện cũ hoàn toàn phát sinh trên người khác kia, dần dần, thậm chí còn có cảm giác thân lâm kì cảnh, giống như hài tử từ nhỏ đã mất đi tình yêu của mẹ, cha lại bận công tác mà hời hợt chiếu cố

khuyến tính cách trở nên tùy hứng kia chính là bản thân cậu, cha là rất yêu cậu, chỉ là cậu không cảm nhận được thôi.

Vậy vì cái gì khiến Lâm Thiếu Triết lại rời nhà trốn đi? Ngô Hạo không rõ, nếu đổi lại là cậu, như thế nào cũng sẽ không rời đi.

Cậu cười khổ, đúng vậy, cảm y ngọc thực an ổn hưởng thụ như vậy, cậu từ trước tới nay nghĩ cũng không dám nghĩ đến, chỉ là rảnh rỗi ở nhà ăn không ngồi rồi cũng đã làm cho cậu thoải mái đến không muốn xuất môn, huống chi còn có thù lao ba trăm vạn Lâm Bá Huân đã đáp ứng sau khi mọi chuyện kết thúc.

Ba trăm vạn a... Lúc ấy chính mình là bị mấy con số này dọa sợ, cũng không rảnh nghĩ đến giá trị của số tiền này, hiện tại nhớ tới, ba trăm vạn a! Cậu một tháng mới có thể kiếm một ngàn tám, phải bao lâu mới có thể tích góp từng chút một đến ba trăm vạn a, mà hiện tại thì sao? Chỉ cần chính mình dễ dàng sắm vai một người, ba trăm vạn bỗng nhiên sẽ từ trên trời rơi xuống.

Đương nhiên cậu cũng hiểu được, thứ Lâm Bá Huân có được, tuyệt đối không chỉ là con số ba trăm vạn nhỏ như vậy, mỗi ngày xem tư liệu tập đoàn Quảng Ích, cậu chính là dù ngu ngốc cũng có thể hiểu được kia một chuỗi sản nghiệp kia đại biểu cho cái gì.

Này có phải hay không chính là “Phú khả địch quốc” trong truyền thuyết a, cậu kính nể nghĩ.

Tối thứ bảy, thời điểm Ngô Hạo theo thường lệ đi sau Lâm Bá Huân tới thư phòng, bà nội lên tiếng: “Thiếu Triết a, các người hai huynh đệ buổi tối tự nhốt mình trong thư phòng làm cái gì vậy?”

Ngô Hạo quay đầu lại thề lưỡi: “Đại ca sợ con chạy trốn, cho nên muốn nhìn con, thẳng đến khi con lên giường đi ngủ mới thôi.”

“Nói vậy.” Lâm Bá Huân đưa tay nhẹ nhàng đánh lên đầu cậu một cái, “Bà nội, tôi còn có chút việc phải cùng Thiếu Triết bàn bạc, dù sao tháng sau chính là hần ra mắt hội đồng quản trị.”

Bà nội hơi hơi sợ run một chút, lập tức nở nụ cười, lắc đầu hướng cầu thang phía trước đi đến: “Đã muốn họp hội đồng quản trị rồi a... Không có biện pháp, người già chính là cái gì cũng không nhớ, ta chung quy chỉ cảm thấy như vừa mới họp thôi, ai, cũng không có chuyện gì lớn, mỗi lần đều là mọi người ngồi cùng nhau uống chén trà, chào tới chào lui xã giao một chút, không có ý nghĩa.”

“Tôi cũng biết thực buồn, nhưng đây là hình thức, Thiếu Triết chắc chắn phải tham gia.” Lâm Bá Huân kéo bà vai Ngô Hạo, “Bà nội, ngủ ngon.”

“Các người cũng đừng thức quá muộn, đói bụng thì phải kêu phòng bếp làm bữa khuya.” Bà nội lo lắng dặn dò.

Vào thư phòng, Ngô Hạo tò mò hỏi: “Cái kia... Cái gì họp hội đồng quản trị?”

“Ngô? Quảng Ích họp hội đồng quản trị một năm một lần.” Lâm Bá Huân không chút để ý trả lời, “Phải giới thiệu cậu cho các vị cổ đông nhận thức.”

“Kia... Bọn họ trước kia cùng tôi quen thuộc sao?”

“Nói chuyện thì nói cho rõ, không cần ấp a ấp úng.” Lâm Bá Huân liếc cậu một cái, “Lần sau đừng để cho tôi nghe được cậu nói này kia gì nữa.”

“Nga.” Ngô Hạo ngoan ngoãn gật đầu, vẫn là nhin không được hỏi, “Quen thuộc với tôi lắm sao?”

“Không tính quen thuộc, phần lớn chỉ là thấy qua vài lần, chỉ có chú họ cậu là tương đối phiến toái, gã trước kia thường xuyên ra vào nhà này.” Lâm Bá Huân khước miệng có chút co rút, “Cậu nếu không muốn nói gì đó để lộ ra, thì nên ít cùng gã tiếp xúc.”

“Vì cái gì? Anh không phải nói tôi đã trở nên rất giống rồi sao?” Ngô Hạo lớn mật hỏi.

“Bởi vì gã không thích tôi, mà cậu từ trước lại luôn phản nghịch, thường xuyên cùng gã một chỗ câu kết làm vậy, các người trong lúc đó rốt cuộc có chuyện gì, tôi cũng không rõ ràng lắm.”

Ngô Hạo có chút kinh ngạc: “A, là như thế này a... Gã vì cái gì không thích anh?”

“Cậu hỏi quá nhiều.” Lâm Bá Huân đem tập công văn đóng cái bộp lại, nghiêm khắc nhìn cậu, “Tóm lại cậu ít cùng gã tiếp xúc liền an toàn. Tôi giao cậu bài tập làm đến đâu rồi?”

“Ân, đã muốn bắt đầu làm.” Ngô Hạo tuy rằng như giẫm phải đinh, nhưng cậu đã sớm quen với khẩu khí này của Lâm Bá Huân, cũng không còn cảm thấy thất vọng hay gì nữa, còn có chút hưng phấn mà mở máy vi tính ra, “Nhất định sẽ giao đúng hạn.”

Không biết là có phải ảo giác hay không, cậu giống như nhìn thấy Lâm Bá Huân lộ ra một tia cười ôn nhu, thanh âm nhưng vẫn là nghiêm túc như vậy: “Vây là tốt rồi.”

Trong thư phòng an tĩnh lại, Lâm Bá Huân xử lý công vụ, Ngô Hạo vui đầu vào viết bản kế hoạch, bộ dáng cùng người lúc trước vô luận khi nào cũng đều ngồi nghiêm chỉnh thật bất đồng, cậu hiện tại nhàn tản thành quen, ôm máy tính ngồi một hồi, một hồi lại gục xuống, một hồi đem máy tính đặt ở trên bụng, một hồi lại ngại nóng đặt lên đầu gối, lặn qua lộn lại rất náo nhiệt.

Lâm Bá Huân rốt cục nhìn không được, mở miệng nói: “Lại đây, qua bên này ngồi viết, chú ý hình tượng.”

“Nga.” Ngô Hạo ôm máy tính đi đến đối diện hắt ngồi xuống, nhẹ nhàng mà oán giận nói, “Dù sao nơi này cũng chỉ có anh.”

Lâm Bá Huân không nói gì, chính là lấy bút đang cầm trên tay nhẹ nhàng gõ lên đầu cậu, trong lòng Ngô Hạo có một tia cảm giác kỳ quái dần dần khuếch trương... Thân thiết như vậy, giống như có cái gì đó muốn phá vỡ chui ra.

Cảm giác như thế thật tốt, tại đây khu nhà cao cấp này, lúc trước không thuộc về mình, về sau cũng không thuộc về mình, chỉ có người nam nhân trước mặt này là liên hệ duy nhất với mình, ở trước mặt hắt chính mình mỗi tiếng nói mỗi hành động đều không cần che dấu, bởi vì hắt biết diện mạo vốn có của mình, biết mình không phải Lâm Thiếu Triết, cho dù có làm trò cười cho thiên hạ nhiều hơn nữa có khó xử lúng túng thêm nữa đều không sao cả, bởi vì hắt đã biết rõ mình trước kia rồi...

Bà nội yêu thương mình, nhưng trên thực tế bà yêu thương chính là Lâm Thiếu Triết, nếu như mình không đóng giả hắt, như vậy đối với lão thái thái hiền lành kia mà nói, chính mình chỉ là một “Người xa lạ có bộ dạng rất giống cháu trai mình” mà thôi, bà sẽ không quan tâm bản thân mình như vậy, sẽ không thương tiếc như vậy mà nắm lấy tay mình... Quần gia cũng là vậy, bọn họ hỏi han ân cần yêu thương vạn phần chính là Lâm Thiếu Triết... Không phải mình... Không phải Ngô Hạo...

Mà Lâm Bá Huân... Hắt không giống, thời điểm hắt đối mình mỉm cười, là đối với Ngô Hạo, không phải với Lâm Thiếu Triết, thời điểm tay hắt nhẹ nhàng dừng trên vai mình, an ủi chính là Ngô Hạo, không phải Lâm Thiếu Triết, ánh mắt hắt nhìn chính là Ngô Hạo, không phải Lâm Thiếu Triết...

“Phát gốc cái gì?” Lâm Bá Huân ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, thấy Ngô Hạo ngơ ngác nhìn hắt, không kiên nhẫn hỏi: “Chỗ nào không hiểu? Tôi xem xem.”

“A! Không cần!” Ngô Hạo lập tức dùng toàn bộ thân thể che trước màn hình máy tính, la hét nói, “Tôi muốn cho anh xem bản đầy đủ, hiện tại không thể nhìn!”

“Là vậy sao?” Lâm Bá Huân một lần nữa ngồi xuống, đầu cũng không nâng nói, “Làm mà cũng thần bí như vậy, tôi thật muốn xem cậu có thể viết bản kế hoạch ra cái dạng gì đến.”

“Hắc hắc hắc.” Ngô Hạo đắc ý đầy lòng cười, “Tôi thực dụng tâm, nhất định sẽ khiến anh chấn động.”

“Tôi mỗi mắt mong chờ.”

Ngày chủ nhật trừ bỏ ba bữa, Ngô Hạo đều không hề rời thư phòng, khiến bà nội cũng phải nho nhỏ oán giận: “Bá Huân người lại bố trí cho hắt bài tập gì a, xem đem tiểu tử này vội như vậy... Đừng quá mệt mỏi a.”

“Bà nội, người còn không hiểu Thiếu Triết sao? Đã quen nước đến chân mới nhảy (nguyên văn: – đến lúc cuống lên mới lo ôm chân Phật), mỗi lần đều là đem bài tập tích đến ngày cuối cùng mới vội vàng làm, tính tình này đến bây giờ còn không sửa.”

“Hắt còn nhỏ thôi, chậm rãi sửa thì tốt rồi.”

“Không nhỏ, bà nội, hiện tại không đưa vào khuôn phép, tương lai liền khó quản.”

Ngô Hạo đột nhiên từ trong thư phòng nhô đầu ra, la hét: “Cho tôi một ly cà phê, cảm ơn, đại ca không cho nói xấu tôi, bà nội đừng lo lắng.”

Bà nội nhin không được nở nụ cười: “Hài tử này, lỗi tai thật là thính mà, tốt lắm, ta cũng lười quản chuyện của các người, huynh trưởng như cha, hài tử này liền giao cho người.”

“Ta sẽ phụ trách.” Lâm Bá Huân theo tiếng mà tiếp nhận cà phê trong tay quản gia, sẵn sóc đề nghị, “Bà nội, đi hoa viên tản bộ chút đi, hôm nay ánh mặt trời tốt lắm.”

“Muốn đem ta đuổi đi à?” Bà nội lấy tay chỉ chỉ hắn, “Thật xấu tính, cùng cha người giống nhau, mỗi lần quản giáo đứa con trước liền đem ta đuổi đi, ai, ta cũng không muốn quản chuyện của các người nữa...”

Lâm Bá Huân mỉm cười nhìn thân ảnh bà nội đi xa, trở lên lầu, gõ cửa, Ngô Hạo chỉ vươn một bàn tay tới đón cái cốc: “Cảm ơn!”

“Cậu rốt cuộc là đang bày trò gì?” Lâm Bá Huân nhỏ giọng chất vấn, “Toàn bộ tư liệu không phải đều đưa cậu rồi sao? Như thế nào còn chuẩn bị tới tận bây giờ chưa xong? Mấy hôm trước cậu làm cái gì? Không phải nói cậu có chỗ nào không hiểu có thể đến hỏi tôi sao?”

“Anh bận rộn như vậy, tôi nào dám quấy rầy.” Ngô Hạo từ khe cửa lộ ra nửa khuôn mặt, ánh mắt đen láy chớp chớp, “Tôi đêm nay đúng giờ chắc chắn giao bài tập, yên tâm đi, đại ca.”

Nói xong cậu nhanh như bay lùi về, phanh một tiếng đóng cửa lại.

\*\*\*

Ngô Hạo vì bài tập lần này có thể nói là chuẩn bị rất kỹ càng, không chỉ đi đóng thành sách chỉnh tề mà còn rất chú trọng hình thức bên ngoài, ngay cả powerpoint cũng đều làm tốt, còn kèm lấy đến một cái máy chiếu đến trình chiếu tác phẩm của mình.

Lâm Bá Huân thế nhưng không cảm kích, nhìn ánh mắt chờ mong của cậu, thản nhiên nói: “Những điều này là những việc của cấp dưới, cậu là cấp cao, đem thời gian đều đặt ở những việc này thật quá lãng phí.”

“Tôi vốn chỉ là một cái cấp dưới thôi.” Ngô Hạo cười đến có chút vô tâm vô phể, Lâm Bá Huân cơ hồ là chán ghét nhìn cậu một cái, khiến cậu nuốt nước miếng, không dám lên tiếng.

“Lần sau để tôi nghe được cậu còn nói những lời như thế, liền đi sao chép quy định công ty một trăm lần cho tôi.”

Ngô Hạo ngoan ngoãn gật gật đầu, bước nhỏ lên đến trước màn hình máy tính. Thần thái phi dương hướng phía đối diện chỉ vẻn vẹn có một người xem khê gật đầu, hắng giọng: “Các vị, hiện tại bắt đầu.”

Lâm Bá Huân trên khuôn mặt nghiêm túc lộ ra một tia cười, thả lỏng tựa vào ghế dựa phía sau, một bên mở bản kế hoạch đã đóng thành quyển ra, một bên nghe Ngô Hạo thao thao bất tuyệt thuyết trình.

Thật sự thay đổi rồi... Cậu lúc trước, nao núng, yếu đuối, biểu đạt quan điểm bản thân cũng không tốt, có thể giống bây giờ lời ăn nói lưu loát, trình bày từng phần từng phần dễ hiểu cơ hồ là không có khả năng... Tuy rằng nãy giờ, nói đều là vô nghĩa.

Hắn nhíu mày, rất nhanh lật xem bản kế hoạch, thẳng đến tờ cuối cùng vẫn là không tìm được thứ hắn hy vọng, sắc mặt trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Ngô Hạo còn đang hào hứng nói không ngừng, ghen vài lần, vẫn là không nhin được đứng lên, trầm giọng nói: “Dừng!”

“À?” Ngô Hạo ngốc tại chỗ.

“Không cần nói thêm gì nữa.”

“Chính là tôi còn chuẩn bị rất nhiều nội dung...” Ngô Hạo chĩa chĩa tập văn kiện trước mặt mình, lo lắng bản khoản nói, “Còn bảy phương diện chưa có nói tới...”

“Cậu không cần nói nữa, tôi biết, đơn giản chính là, cải thiện thái độ phục vụ, gia tăng phục vụ nhiệt tình, muốn khách xem như đang ở nhà, nếu khách hàng muốn gì, lập tức đáp ứng...” Lâm Bá Huân khinh thường

lại gần nhìn cậu, “Từ lúc ngành kinh doanh khách sạn ra đời, này đã là quy phạm nghề nghiệp người người đều biết rồi!”

Ngô Hạo nhìn hần, bả vai lại bắt đầu hướng phía sau lui, lắp bắp nói: “Chính là... Chính là không có sai a...”

“Sai! Sai to, đặc biệt sai!” Lâm Bá Huân vung tay đem bản kế hoạch ném xuống chân cậu, rống, “Tôi chuẩn bị cho cậu nhiều tư liệu như vậy, cậu rốt cuộc có nhìn tới hay không? Doanh thu những khách sạn khác trong thành phố này quý đó cậu không có nghiên cứu? Bảng biểu doanh thu khách sạn này các thời kỳ có xem qua không? Nhân sự thay đổi cậu có biết không? Trong nước có hoạt động thương mại nào lớn nhỏ tình hình ra sao cậu cũng không để ý đến?”

“Tôi... Tôi... Tôi...” Ngô Hạo bị hần rống đến nói không ra lời, thân thể liều mạng lui về phía sau.

Lâm Bá Huân vòng qua bàn, bước từng bước tới gần cậu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi nghĩ cậu sẽ mang cho tôi cái bán thành phẩm gì đó, kết quả không nghĩ tới, ngay cả bán thành phẩm cũng không phải, cuối cùng chỉ là một cái phế phẩm! Cậu chuẩn bị mấy thứ loè loẹt này thì có ích lợi gì? Cậu đây là đang đứng từ góc độ tổng tài một khách sạn suy xét vấn đề sao? Cậu căn bản chỉ là trình độ bồi bàn tiếp tân, còn tươi cười phục vụ! Tới địa ngục mà tươi cười phục vụ! Đây căn bản là tố chất cơ bản của người làm trong ngành nghề này, còn một cậu cho ra mười phương diện đến thay phiên trình bày!”

Đối mặt lửa giận của hần, Ngô Hạo nhanh cuộn thành một đoàn, vẻ mặt đau khổ, căn bản không biết nên vì bản thân mà biện giải cái gì, chỉ là liên tiếp trốn đi.

“Đứng vững cho tôi!” Thấy bộ dáng cậu nao núng Lâm Bá Huân càng thêm hận không rên sắt khi còn nóng, một bàn tay nắm chặt bả vai cậu, “Tôi nghĩ đã đem cậu dạy dỗ đến bảy phần giống Lâm Thiếu Triết, chính là tôi sai lầm rồi, cậu căn bản là cục đất không hơn! Cũng chỉ có gương mặt giống nhau, khung bên trong vẫn là cái phế vật kia! Phế vật!”

“Tôi...” Nước mắt rốt cục thoát khỏi khổng chế của Ngô Hạo, không kiềm lại được mà chảy xuống.

“Còn khóc! Nam tử hán đại trượng phu khóc cái gì!” Lâm Bá Huân càng nhìn càng tức giận, thô bạo bắt lấy y phục của cậu kéo, “Đứng thẳng cho tôi! Khóa học lúc trước đều vứt cho chó gặm rồi? Chó còn có chút trí nhớ, cậu ngay cả điểm trí nhớ ấy cũng không có?! Cậu nói bản thân cậu sống có tác dụng gì? Hai mươi mấy tuổi chửi ra sao mà tốt nghiệp đại học, cả ngày làm một cái viên chức nhỏ dầm dề không lý tưởng, mua không nổi nhà lấy không nổi vợ, ngay cả bản thân cũng nuôi không nổi, không dễ dàng gì mới có khuôn mặt này, còn có thể thay đổi một chút, cậu sao? Cậu đã làm cái gì? Cậu chỉ biết mỗi ngày oa ở nhà sống phóng túng bồi lão thái thái nói chuyện phiếm! Không có ý chí tiến thủ!”

Hần dùng lực đem Ngô Hạo đẩy, thiếu chút nữa đẩy cậu té trên mặt đất, trừng mắt: “Tôi không phải nói với cậu có gì không hiểu thì hỏi tôi sao? Cậu không phải nói bản thân có thể sao? Kết quả cậu liên diễn cho tôi xem một màn như vậy? Tôi cho cậu biết, Lâm Thiếu Triết không phải dễ dàng đóng giả như vậy! Cậu cho là chỉ cần sắm một vai đại thiếu gia, mỗi ngày vui chơi giải trí hưởng thụ ba tháng liền xong việc? Cũng là cậu diễn quá nhập vai, đến không nhớ rõ chính mình là ai? Tốt lắm, tôi hiện tại sẽ nói cho cậu biết!”

Hần nắm lấy y phục Ngô Hạo lôi đến trước mặt, mắt đối mắt, đè thấp thanh âm, gần từng tiếng nói: “Cậu không phải Lâm Thiếu Triết, nơi này hết thảy đều không thuộc về cậu, cậu là Ngô Hạo, một cô nhi, cái gì cũng đều không có, vô dụng lại yếu đuối, ham hưởng thụ không có ý chí tiến thủ, một cái phế vật! Phế vật! Có nghe thấy không?!”

Một tiếng gõ cửa vang lên, thanh âm lo lắng của bà nội ở bên ngoài vọng vào: “Thiếu Triết, Bá Huân... Các người làm gì thế?”

Ngô Hạo khóc đã muốn mất đi lý trí, nghe thấy thanh âm bản năng liền tránh đi tay của Lâm Bá Huân chạy vội qua, cầu cứu: “Nội...”

“Trở lại cho tôi!” Lâm Bá Huân một tay bắt được cậu, túm trở về gắt gao cổ định trong ngực, một bên cao giọng nói, “Bà nội, không có việc gì.”

“Như thế nào không có việc gì a, huynh đệ lại cãi nhau?” Bà nội hít một hơi, “Quản giáo đệ đệ là đúng, nhưng người chú ý đúng mực một chút a.”

“Bà nội người yên tâm, tôi sẽ chú ý đúng mực.” Lâm Bá Huân cắn răng nói, Ngô Hạo bị cánh tay hấn gắt gao siết chặt, đừng nói là đào tẩu, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu khó khăn, cậu không quan tâm gào khóc lên, đem mặt chôn ở trước ngực Lâm Bá Huân, nước mắt nước mũi cọ ướt một mảnh.

“Thả tôi đi... Tôi phải về nhà... Ô ô...” Cậu căn bản nghe không rõ Lâm Bá Huân đối bà nội nói gì cái gì, tóm lại là đem lão thái thái thuyết phục, tiếng bước chân cũng đi xa dần, cuối cùng một cây rơm cứu mạng cũng không có...

Toàn bộ thế giới đều cách mình thật xa, chỉ có bạo quân đáng sợ này còn giữ lấy chính mình... Dùng ngôn ngữ từng chút từng chút đem mình giết chết...

Lâm Bá Huân mạnh buông cậu ra, Ngô Hạo lão đảo một chút, suýt nữa té ngã trên đất.

“Nhìn xem cậu bộ dáng này hay ho chưa kìa.” Khẩu khí Lâm Bá Huân chưa ngoa đến khiến cho Ngô Hạo xấu hổ vô cùng, “Xương cốt cũng mang theo một cỗ hương vị phế vật, chính cậu nói, cơ hội tốt như vậy cho cậu, cậu còn không nắm bắt được, thì có thể làm được gì? Ân? Cậu nói a! Cậu còn có thể làm được gì?! Về nhà? Tốt, cậu hiện tại liền cút ra ngoài cho tôi!” Hấn chỉ tay vào đại môn rít gào, “Chạy trở về cái phòng ở rách nát của cậu, ngày mai lại vất vưởng trên đường giống như con chó mà tìm việc làm, sinh viên? Sinh viên có gì đặc biệt hơn người?! Không có bản lĩnh thật sự cũng không có bằng cấp chỉ có đi theo đít ông chủ, cậu như vậy chỉ đáng cả đời dưới tay người khác đến bị kêu đi hét, bị khinh bỉ mà thôi!”

“Tôi... Tôi...” Ngô Hạo cam chịu kêu, “Tôi vốn chính là như vậy, tôi vốn chính là phế vật! Anh nếu đã biết rõ ràng như vậy sao còn tới tìm tôi...”

Một tiếng thanh thúy vang lên, đem nửa câu cậu chưa kịp nói ra nuốt trở về trong bụng, Ngô Hạo mở to hai mắt, không thể tin được nhìn tay Lâm Bá Huân vẫn còn giơ lên trước mặt, một bên má nóng bừng truyền đến đau đớn nói cho cậu biết, đây không phải là ảo giác! Lâm Bá Huân vừa rồi là cho cậu một bạt tai!

Nhục nhũ... Phẫn nộ... Tức giận... Quẫn bách... Các loại cảm xúc ở trong lòng cậu trào lên, toàn bộ thân thể Ngô Hạo đều run run.

“Tôi cảnh cáo cậu, đừng bao giờ mang gương mặt Lâm Thiếu Triết nói loại lời nói không có chí khí này một lần nữa... Về sau nói một lần, tôi liền đánh một lần.” Ngón tay Lâm Bá Huân hung hăng miết chặt gương mặt cậu.

“Anh...”

“Tôi làm sao?” Lâm Bá Huân cười lạnh tới gần, “Rất đau đi? Có phải rất đau hay không? Nói cho cậu biết, đây là bởi vì tôi tiêu tiền muốn cậu tới, cậu chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời tôi, một chút phản kháng cũng không thể có, bởi vì tôi chi tiền, hiện tại cậu có hiểu được không? Cậu chỉ có thể nghe theo tôi, trong trò chơi này, tôi là lão Đại.”

Giờ phút này Lâm Bá Huân ở trong mắt Ngô Hạo, đã muốn không chỉ đơn giản là ma quỷ như vậy, quả thực chính là ma vương tái thế...

Ngón tay hung hăng nắm chặt cằm Ngô Hạo, Lâm Bá Huân ra lệnh nói: “Tôi còn muốn lợi dụng cậu, cho nên những ngày tháng cầm y ngọc thực của cậu còn có thể tiếp diễn, nhưng không cần quên, tôi tùy thời đều có thể khiến cậu mất đi hết thấy, hoàn toàn đánh quay về nguyên hình, không, so với lúc trước còn muốn thảm hơn, cho nên cậu tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, tôi nói cậu làm cái gì, thì phải làm cái đó, hơn nữa phải cố gắng làm được tốt nhất, đừng có giống như phế phẩm ngày hôm nay, nếu không sẽ lãng phí thời giờ của tôi.”

Hấn chán ghét đẩy Ngô Hạo ra: “Đi dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó về giường ngủ, ngày mai làm lại bản kế hoạch, tôi nói lại lần nữa, cậu có cái gì không hiểu có thể hỏi tôi, không cần vọng tưởng dùng bộ não dung lượng ít đến đáng thương này tiếp tục ra sức chống đỡ.”

Ngô Hạo trừng hấn, Lâm Bá Huân cũng trừng lại.

Trong lòng một cỗ hỏa khí vô danh nhen nhóm, chậm rãi bốc cháy, thẳng đem lệ trong mắt Ngô Hạo đều cháy sạch không còn dấu vết, cậu nắm chặt tay, khàn khàn nói: “Tôi đã biết.”



Xoay người, rời đi, tới phòng tắm mở đầy bồn nước, đem khuôn mặt bị đánh nóng bừng ụp vào nước, nín thở một phút đồng hồ mới mạnh ngẩng đầu lên, vốn cho là mình còn có thể rơi lệ, cùng những lần bị thương tổn trước kia giống nhau, cậu vô pháp phản kháng vô lực chống cự, duy nhất có thể làm chính là tự ôm lấy thân thể mình, khóc đến thiên hôn địa ám.

Nhưng lần này thì không... Trong gương là khuôn mặt tái nhợt, còn có vết hằn năm ngón tay đỏ bừng, trong mắt một giọt lệ cũng không có.

“Tôi là Lâm Thiếu Triết...” Ngô Hạo thì thào nói, “Tôi cũng là Ngô Hạo... Tôi không phải phế vật... Tôi muốn chứng minh cho anh xem, tôi không phải phế vật!”

Khi cậu trở lại thư phòng, Lâm Bá Huân đã thu dọn xong, ngồi trở lại trên ghế, thấy cậu tiến vào, nhượng mày, không kiên nhẫn nói: “Còn không đi ngủ, quay lại đây làm gì?”

“Anh đã nói, tôi có chỗ nào không hiểu có thể hỏi anh.” Ngô Hạo bình tĩnh nói, cầm lấy tập tư liệu Lâm Bá Huân lúc đầu đưa cậu, “Tôi muốn bắt đầu lại từ đầu.”

Lâm Bá Huân có chút ngoài ý muốn, nhìn đồng hồ, “Đã sắp mười một giờ, có chuyện gì mai nói sau.”

“Tôi lúc trước không phải cũng thường xuyên thức đêm sao?” Ngô Hạo hỏi lại hần một câu, đi đến phía đối diện ngồi xuống, “Hơn nữa, anh cũng ngủ thực muộn.”

Hai tay giao nhau đặt trên bàn, Lâm Bá Huân thật sâu nhìn cậu, qua nửa ngày mới gật đầu: “Được, tôi dạy cậu.”

Hắn cúi người lại đây, miệng còn không quên châm chọc một câu: “Cậu nếu lúc trước cũng chuyên tâm dốc lòng cầu học như vậy, thì tốt rồi.”

“Thời điểm kia tôi nghĩ có thể cho anh một cái kinh hỉ.” Ngô Hạo giở ra một phần bảng biểu, “Thỉnh nói từ chỗ này trước.”

Lâm Bá Huân khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Đâu chỉ là kinh hỉ, quả thực là khiếp sợ mới đúng, cậu quá ngây thơ!”

“Đúng vậy, tôi hiện tại cũng hiểu được tôi thực ngây thơ.” Ngô Hạo bình tĩnh nói, “Hoạt động thương mại không phải là trò chơi của tiểu hài tử, tôi xác thực cái gì cũng đều không hiểu, có cố gắng cũng không thể đem mọi chuyện làm tốt, cho nên cần nhờ anh dạy tôi.”

Lâm Bá Huân có chút bất khả tư nghị địa nhìn nhìn cậu, Ngô Hạo rũ mắt suy nghĩ, biểu tình thực chuyên chú, dấu vết năm ngón tay trên mặt vẫn có thể thấy được rõ ràng: “Tốt, chúng ta nói lại từ đầu.” Hắn khụ một tiếng, cúi đầu tập trung nhìn văn kiện.

Hết chương 4

## 6. Chương 5

Ba giờ sáng mới ngủ, đối Lâm Bá Huân mà nói đã là bình thường như cơm bữa, tám giờ hần thần thái sáng láng đi xuống cầu thang, không ngờ lại phát hiện Ngô Hạo đã y quan chỉnh tề ngồi ở bên bàn ăn chờ đợi.

“Sớm.” Hắn đơn giản chào một tiếng, ngồi xuống bên cạnh cậu, Ngô Hạo không yên lòng trả lời một câu: “Sớm, đại ca.” Tiếp tục uống cà phê.

“Cậu không phải không uống cà phê sao?” Lâm Bá Huân thấp giọng nói, “Không cần dậy sớm như vậy, ngủ thêm một lát.”

Ngô Hạo lắc đầu mỉm cười cứng ngắc: “Tôi không muốn khiến cho bà nội lo lắng.”

Lâm Bá Huân trầm mặc, một lát sau thấp giọng nói: “Đối với chuyện tối hôm qua, tôi cũng không nghĩ muốn xin lỗi.”

“Anh không cần phải nói xin lỗi.” Tay Ngô Hạo bưng chén cà phê run nhè nhẹ, thanh âm nhỏ đến cơ hồ nghe không được, “Anh trả tiền, tôi làm không tốt, anh có quyền đánh tôi mắng tôi. Lúc sau anh còn tiếp tục dạy tôi, tôi đã muốn thực cảm kích.”

“Thiếu Triết...” Lâm Bá Huân còn muốn nói gì đó, cuối cùng không tiếng động hít một hơi, buông tha, “Cậu hiểu được là tốt rồi.”

Bà nội chống quai trượng đi xuống lầu, neho mắt nhìn hai huynh đệ, cười hỏi: “Làm sao vậy? Tối hôm qua lại bị ca ca mắng sao? Coi khuôn mặt nhỏ nhắn bí xị này.”

Ngô Hạo tràn ra một cái tươi cười vui vẻ: “Nào có, nội! Đại ca đối con là không có biện pháp, hần cũng chỉ là tự mình tức giận mà thôi.”

Nói xong còn xoay đầu hướng Lâm Bá Huân cười: “Bất quá tôi vẫn là nên nghe lời đại ca, đại ca là vì muốn tốt cho tôi thôi, đúng hay không, đại ca?”

Cầm đũa gấp một chút chà bông thả vào bát cháo, Lâm Bá Huân thản nhiên nói: “Cậu có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.” Tươi cười của Ngô Hạo vẫn sáng lạn như cũ, nhưng bên trong rõ ràng thiếu một thứ, khiến cho tâm Lâm Bá Huân, bỗng nhiên hung hăng đau một chút.

\*\*\*

Một tuần kế tiếp trời yên biển lặng, Lâm Thiếu Triết vẫn là đối tượng được quần tinh ủng nguyệt (nguyên văn: , sao quanh trăng sáng, ý chỉ được những người xung quanh quan tâm yêu thương) trong nhà, cười nháo, bà nội hồng đến đau đầu, hết thấy đều chiếu cố cẩn thận, Lâm Bá Huân vẫn như trước đúng giờ đi làm tan tầm, buổi tối hai người ở thư phòng, Ngô Hạo không bao giờ... nhàn tản giống như trước nữa, bình tĩnh đến đáng sợ, quy củ ngồi ở bàn học đối diện, còn thật sự viết bản kế hoạch, thỉnh thoảng đưa ra vài nghi vấn, Lâm Bá Huân cũng không chán ghét mà giải thích cho cậu vài vấn đề dù hần nghe vào thấy quả thực ngây thơ buồn cười, nhưng dần dần, hần phát hiện Ngô Hạo đã bắt đầu tìm ra được mấu chốt vấn đề, những câu hỏi đưa ra càng ngày càng sắc sảo, còn thật sự cùng hần thảo luận.

Ngô Hạo lúc này đây, là đã thật sự thông suốt, cậu cố gắng đi tìm hiểu những vấn đề bản thân chưa từng biết đến, tuy ban đầu bước chân có nghiêng ngả lảo đảo, nhưng dần dần cước bộ đã trầm ổn hơn, có thể tìm ra con đường của riêng mình.

Tối chủ nhật, cậu đưa cho Lâm Bá Huân một bản kế hoạch đơn giản, ánh mắt bình tĩnh, không có dù chỉ một chút cao hứng phấn chấn, cũng không có powerpoint cùng máy chiếu, chỉ im lặng ngồi đối diện chờ đợi.

“Không tồi.” Lâm Bá Huân xem xong bản kế hoạch nhận xét, lại bổ thêm một câu: “Rất tốt.”

Ngô Hạo trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, lại lập tức đè ép xuống: “Cám ơn thừa nhận của anh.”

“Nhưng, tôi muốn nói rõ ràng, kế hoạch chính đồn và cải cách khách sạn này đã bắt đầu tiến hành rồi, là kế hoạch đương nhiệm tổng giám khách sạn đưa ra, bản này của cậu... Tuy rằng viết rất khá, cũng không thể thực thi được.” Lâm Bá Huân đóng bản kế hoạch lại, để qua một bên, “Này chính là một bài kiểm tra đối với cậu, cậu hiện tại chưa thể thật sự tham gia điều hành hoạt động của tập đoàn được.”

Ngô Hạo cắn môi dưới, yên lặng gật gật đầu.

“Cậu có phải hay không cảm thấy có chút không công bình? Nếu như nghĩ vậy, liền nói ra đi.”

“Không có.” Ngô Hạo nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, mỉm cười: “Thực công bình, tôi từ trước tới giờ chưa từng nghĩ tới có quyền tham dự vào hoạt động của tập đoàn Quảng Ích, tôi làm bản kế hoạch này, cũng không phải thật sự có thể thay đổi sách lược kinh doanh của khách sạn, mà là... Đây là bài tập anh cấp cho tôi, tôi chỉ cần làm anh vừa lòng là tốt rồi, về phần anh lấy phần bài tập này làm cái gì, hay là chỉ ném vào máy xén giấy tiêu hủy, tôi cũng không có quyền can thiệp.”

Cổ họng cậu co rút một chút, vẫn thực bình tĩnh nói: “Tôi rất rõ ràng địa vị chính mình... Tôi là Lâm Thiếu Triết, một Lâm Thiếu Triết chịu khống chế của anh, anh muốn khi nào tôi biến mất, tôi liền biến mất, anh chừng nào muốn tôi xuất hiện, tôi liền xuất hiện, anh muốn tôi biểu hiện bộ dáng gì, tôi liền biểu hiện ra bộ dáng ấy, tôi hết thấy đều nghe theo anh.”

Mặt vô biểu tình, bộ dáng Ngô Hạo nói chuyện tựa như một con rối gỗ: “Đây là điều anh muốn, một cái con rối... Tôi hiểu được.”

“Thiếu Triết.” Lâm Bá Huân đứng lên, nghĩ muốn đưa tay sờ đầu cậu, lại dừng lại giữa chừng, “Từ trước đến giờ, cậu đều làm tôi thực vừa lòng.”

“Cám ơn, tôi sẽ luôn cố gắng.” Ngô Hạo cũng đứng lên, “Tuy rằng bên trong tôi chỉ là một phé vật vô dụng, nhưng, tôi muốn sắm vai một người thừa kế ưu tú của tập đoàn, cho dù không thể giống như thật, ít nhất tương lai thời điểm mở miệng nói chuyện, cũng nên có thể làm một con hổ giấy xứng đáng với số tiền cùng tâm huyết anh bỏ ra.”

Cậu cúi đầu: “Tôi biết tôi cùng Lâm Thiếu Triết căn bản không thể so sánh, hẳn là thiên chi kiêu tử (nguyên văn: 天之子), ý chỉ những người từ khi sinh ra đã mang địa vị đặc biệt, lớn lên được dạy dỗ cẩn thận), còn tôi chỉ là một người bình thường, có thể có gương mặt giống với hẳn, đã là vận may hiếm có rồi, tôi sẽ nghe lời anh nói, hảo hảo lợi dụng cơ hội duy nhất này.”

“Kỳ thật... Đây chỉ là hoàn cảnh giữa hai người bất đồng thời.” Lâm Bá Huân dứt hai tay vào túi quần, tựa hồ làm như vậy là có thể khống chế chính mình không vươn tay đi ôm người thanh niên quật cường trước mặt này, rõ ràng muốn an ủi cậu, rõ ràng muốn xóa đi cô đơn trên mặt cậu, khiến cậu lộ ra loại thỏa mãn tươi cười ngốc hồ hồ lúc trước... Nhưng là...

Đây là không thể, hẳn âm thầm nhắc nhở chính mình.

“Nếu cậu từ nhỏ sinh ra ở Lâm gia, như vậy lấy tư chất của cậu, so với tôi cũng sẽ không kém.” Lâm Bá Huân nói có chút chần chờ, “Dù sao...”

“Dù sao tôi suốt hai mươi năm, cũng không phải sống cuộc sống của người thừa kế.” Ngô Hạo tự giấu cười, “Tôi không có dã tâm lớn như vậy, cô nhi viện cũng sẽ không cấp cho tôi cơ hội tốt như vậy. Tôi có thể hiểu được Lâm Thiếu Triết lúc trước sinh hoạt trong hoàn cảnh thế nào, bởi vì hiện tại tôi được hưởng thụ hết thảy, là hóa thân của hẳn. Đúng vậy, thật tốt a, có cha mẹ, bà nội, người nhà... Chiều cổ hẳn, yêu thương hẳn, cho hẳn mọi thứ tốt nhất, có đại ca thời thời khắc khắc quan tâm hẳn, phạm sai lầm sẽ có phụ thân dạy bảo, có đại ca giáo huấn, có bà nội che chở... Mà tôi thì sao? Chưa từng có người nói cho tôi biết phải làm thế nào, chưa từng có người chỉ ra thiếu sót của tôi... Lúc ăn cơm bộ dáng nào là thô lỗ không lễ phép, lúc đi đường phải có tư thế nào mới là đúng, tư thế nào sẽ khiến người khác chê cười, ra xã hội phải đối nhân xử thế như thế nào để người ta có hảo cảm, thế nào mới có thể đề cao mình... Không ai nói cho tôi biết... Không ai quan tâm tôi... Tôi làm trò cười cho thiên hạ bọn họ sẽ lớn tiếng cười, phạm sai lầm bọn họ sẽ quở trách tôi... Hết thảy đều là tôi xứng đáng, cho tới bây giờ cũng chưa từng có ai...”

Cậu bỗng nhiên giác ngộ chính mình thất thố, con người đen láy đã tràn ngập nước, vội vàng quay đầu đi, nhẹ giọng nói một câu: “Thực xin lỗi.”

Liên tục hít sâu vài lần, khó khăn đem nước mắt nuốt trở về, lại nghe thấy Lâm Bá Huân thần nhiên nói: “Muốn khóc liền khóc đi, tôi sẽ không chê cười cậu.”

“Tôi sẽ không diễn trò khóc lóc trước mặt anh.” Ngô Hạo quật cường nói, “Anh không phải là người tôi cần diễn trò, hơn nữa, khóc cũng vô dụng, anh còn có thể nói tôi yếu đuối.”

Bên người truyền đến tiếng bước chân, Lâm Bá Huân rốt cục đi tới bên cạnh cậu, ngón tay ôn nhu xoa cằm cậu, khiến cậu đối diện với chính mình: “Thiếu Triết, thực xin lỗi.”

“Không có gì, anh không cần phải nói xin lỗi.” Ngô Hạo cắn răng liều chết chống đỡ, trên thực tế thời điểm nhiệt độ cơ thể Lâm Bá Huân truyền qua nơi ngón tay chạm vào cằm cậu kia, cậu liền hận không thể bổ nhào vào trong ngực đối phương gào khóc một trận, dù sao cậu sống hai mươi mấy năm, Lâm Bá Huân là người duy nhất từng ôm lấy cậu, loại bảo hộ an ủi ấm áp đó cậu luôn khao khát, thời điểm nửa đêm từ trong mộng tỉnh dậy, cậu thường xuyên hoài niệm tư vị tốt đẹp này, nhưng cậu đồng thời cũng biết, đây không phải là thật, chiều cổ tâm tình cậu cũng không phải là điều Lâm Bá Huân đã giao ước với cậu.

“Cậu không yếu đuối, lại càng không phải phé vật, tôi thu hồi lời nói của mình, thực xin lỗi.” Dường như biết cậu khát cầu điều gì, cánh tay Lâm Bá Huân vòng quanh thắt lưng, đem cậu gắt gao ôm vào trong ngực, dán tại lỗ tai cậu nhẹ giọng nói, “Cậu thực xuất sắc, so với tôi nghĩ còn muốn xuất sắc hơn, thật sự.

Quan trọng là... Mỗi một việc cậu đều thật sự cố gắng làm tốt, này cùng tư chất thiên phú đều không quan hệ, cậu thực nghiêm túc, điểm này tôi rất bội phục cậu.”

Ánh mắt nhiệt nóng, mũi ê ẩm, ẩm áp như vậy gần trong gang tấc, Ngô Hạo rốt cục buông tha chống cự, nức nở đem mặt dựa vào: “Tôi có phải thực vô dụng hay không...”

“Không phải.” Tay Lâm Bá Huân ôn nhu xoa đầu cậu, “Cho dù vậy, cố gắng của cậu nhiều như vậy cũng có thể bù lại rồi.”

“Ồ ô... Tôi biết anh vẫn cảm thấy tôi thực vô dụng... Nhưng tôi thực sự rất cố gắng... Từ trước tới giờ cũng chưa từng liều mạng như vậy.” Ngô Hạo nức nở túm chặt lưng áo hắn, “Tôi chỉ là không muốn bị anh xem thường... Tuy rằng anh vẫn đều xem thường tôi, cảm thấy tôi vô cùng tồi tệ, vào Lâm gia lại hết ăn lại nằm không chịu cố gắng, bản kế hoạch lần trước còn phá hư... Tôi thực sự muốn làm tốt, chính là một lần cũng không có... Ô ô... Tôi không muốn trong mắt anh tôi một chút tác dụng cũng không có... Tôi không phải phế vật... Ô ô...”

“Tôi biết tôi biết.” Lâm Bá Huân đem cậu ôm càng chặt hơn, không ngừng vỗ vỗ lưng cậu an ủi.

“Từ trước tới này chưa từng có ai coi trọng tôi giống như anh... Tôi lần đầu tiên cảm thấy được tôi còn có thể trọng yếu như vậy, có thể đến giúp anh, cho nên tôi vẫn thực liều mạng làm tốt từng việc một... Tôi chỉ muốn vì anh hảo hảo làm... Vô luận là diễn trò, hay là cái gì khác, tôi không phải vì tiền, tôi thật sự thâm nghĩ vì anh diễn tốt vai Lâm Thiếu Triết...”

Lâm Bá Huân đỡ khóc đỡ cười lấy khăn tay lau nước mắt mũi trên mặt cậu, ôn hòa nói: “Cậu sao không nói luôn đây là vì tôi dù cho có nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ? Hoặc là giống như trong phim ảnh nói kiếp sau làm trâu làm ngựa tới báo đáp tôi?”

Ngô Hạo khóc thút thít ngẩng đầu, đôi mắt đen láy bị nước mắt rửa qua càng thêm oánh nhuận (nguyên văn: , lóng lánh, trong suốt) vô cùng, trong trẻo lấp lánh nhìn hắn: “Tôi không tin kiếp sau, nếu muốn báo đáp anh, đời này là tốt rồi.”

Cậu còn thật sự nhìn Lâm Bá Huân chớp mắt một cái: “Sau khi hoàn thành kế hoạch, chúng ta sẽ không gặp lại, có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội gặp mặt lần nữa, đúng hay không?”

“Đúng.”

“Cho nên, anh đối với tôi tốt như vậy, tôi duy nhất có thể báo đáp anh, chính là đáp ứng yêu cầu của anh, diễn tốt Lâm Thiếu Triết.” Ngô Hạo thở dài một cái, lui về phía sau từng bước rồi đi ngược hắn, “Tôi có phải hay không rất xấu? Đạo đức cơ bản cũng không để ý, cùng anh thông đồng làm bậy, lừa gạt bà nội, hợp mưu đoạt tài sản Lâm gia.”

“Làm sao có thể là hợp mưu?” Lâm Bá Huân ảm đạm cười, “Tài sản Lâm gia chỉ có một phần, không có khả năng chia đều.”

“Đúng vậy a, tài sản Lâm gia chỉ có một phần.” Ngô Hạo cười khổ, “Bằng không anh cũng sẽ không nghĩ ra biện pháp này đi? Tôi cảm thấy anh không giống như người có dã tâm xấu.”

Lâm Bá Huân đổi lời của cậu cười nhạt: “Người xấu? Còn lấy tốt xấu đến đánh giá người trưởng thành, quả thực là ngây thơ vô cùng, cậu hiểu biết tôi nhiều đến vậy sao?”

Ngô Hạo nhắm mắt, gật gật đầu: “Cũng đúng, tôi không biết anh... Chúng ta chính là quan hệ hợp tác mà thôi.”

Thế nhưng tôi chính là lòng tham không đáy a... Tôi thâm nghĩ muốn ôm anh, cũng được anh ôm, cùng sưởi ấm trái tim đang đập liên hồi trong ngực đối phương...

Hai người trầm mặc nhìn nhau một trận, mặt Ngô Hạo bỗng nhiên đỏ bừng, xoay người rời đi: “Ngủ ngon, đại ca!”

“Ngủ ngon, Thiếu Triết, không cần tôi đưa cậu về giường sao?”

“Hôm nay không cần, tôi phải tắm rửa trước!”

Hôm nay thời điểm ăn cơm chiều, bà nội lại bắt đầu lái nhái: “Bá Huân a, Thiếu Triết gần đây đã thật biết điều ở nhà không ra khỏi cửa, ta xem hán đã muốn nhận giáo huấn rồi, cũng đừng cố chấp phạt hán một tháng không xuất môn nữa đi? Người có thời gian thì dẫn hán đi ra ngoài chơi một chút, bị kìm mãi ở nhà sẽ đem hán phá hỏng mất.”

Ngô Hạo hoan hô một tiếng: “Vẫn là nội thương con! Con cũng không dám đối đại ca mở miệng!”

“Bà nội, gần đây công ty nhiều việc, tôi làm sao có thời giờ bồi hán đi ra ngoài.” Lâm Bá Huân cầm khăn ăn nhả nhận lau miệng, hơi bất đắc dĩ cười, “Bằng không để một mình hán đi chơi đi, nghĩ muốn đi nơi nào để lái xe đưa hán đi, hán là không có việc gì.”

“Như vậy chán a.” Ngô Hạo nửa giả nửa thật oán giận, “Tôi cũng không thể một mình lái xe?”

“Không thể.” Lâm Bá Huân trầm đĩnh triệt thiết nói, thấy Ngô Hạo đưa lưng về phía bà nội đối hán giáo hoạt mỉm cười, biết rõ ràng đối phương căn bản sẽ không lái xe, vẫn là nhịn không được mở miệng cự tuyệt, sau đó mới phát hiện mình bị trêu chọc, nhưng đối diện khuôn mặt tươi cười như vậy, lại căn bản một chút tức giận cũng không có, thật muốn thân thủ đi xoa xoa một chút mái tóc đen mềm mại kia.

“Đúng vậy a, để người lái xe quá nguy hiểm, đến lúc đó chơi đến nghiện rồi còn không biết sẽ chạy đi đâu, lại phiền đại ca người tìm người trở về.” Bà nội trưng cầu ý kiến Lâm Bá Huân, “Hay là người dẫn hán về công ty một chút đi, Vệ Nhân đi phía nam đã trở lại, cũng nên để bọn họ chú cháu gặp nhau, tháng sau không phải họp hội đồng sao? Ta đây già rồi sẽ không tham dự, người mang Thiếu Triết đi nhận thức một chút các vị chú bác đi.”

Sắc mặt Lâm Bá Huân hơi trầm xuống, vẫn đáp ứng một tiếng “Được”, Ngô Hạo khó hiểu nhìn hán, cẩn thận không mở miệng.

“Vậy ngày mai đi, gã trong lòng cũng không có cái gì, dù sao cũng là người một nhà.” Bà nội cười tùm tùm nói, “Bá Huân, ta biết người vì chuyện quá khứ, đối gã có chút thành kiến, nhưng nói thế nào, gã cũng họ Lâm, ở công ty làm nhiều năm như vậy, công lao khổ cực gì cũng có.”

“Bà nội, người nói quá lời.” Lâm Bá Huân thực bình tĩnh nói, “Tôi đối chú họ không có thành kiến gì.”

“Đúng vậy sao? Vậy thì tốt quá.” Bà nội mặt mày hớn hử nói, “Người một nhà phải hòa thuận vui vẻ, không phải là Thiếu Triết cũng sắp chính thức tiếp quản công ty sao? Tuy rằng nó là danh chính ngôn thuận, nhưng vẫn phải cẩn thận nhiều hơn, miễn cho lại xảy ra tranh chấp gì nữa. Nếu như sau này Vệ Nhân bằng lòng góp sức, thì thật là chuyện tốt mà.”

“Tôi hiểu được, bà nội.” Lâm Bá Huân khước miệng nổi lên ý cười châm chọc, chợt lóe lướt qua, “Vậy ngày mai đi, ngày mai tôi bồi Thiếu Triết tới công ty, gặp mặt, giữa trưa sẽ đưa hán trở về, cũng không định lưu lại lâu.”

“Vậy giữa trưa cùng nhau ăn một bữa cơm, nói chuyện nhiều một chút, từ sau khi Thiếu Triết trở về, bọn họ cũng chưa được gặp mặt.” Bà nội ôn tồn khuyên bảo, “Người bạn, để lái xe trước buổi chiều đưa Thiếu Triết về nhà, rồi lại đi đón người.”

“Nghe bà nội.”

Sau bữa cơm chiều Lâm Bá Huân phá lệ không để Ngô Hạo đi theo đến thư phòng, chính mình bưng một cốc cà phê, đối cậu nói: “Hôm nay đi ngủ sớm chút đi, ngày mai còn đi công ty gặp người.”

“Sớm như vậy tôi ngủ không được.” Ngô Hạo giống như cái đuôi lẻo đẻo đi theo hán vào thư phòng, ở vị trí cũ ngồi xuống, quy củ mà đem tay đặt lên bàn, “Anh không có gì đối tôi phân phó sao?”

“Phân phó?” Lâm Bá Huân bật cười, “Ngày mai chẳng qua là Thái tử gia tuần tra tổng công ty, đi đi lại lại một chút mà thôi, cũng không phải bảo cậu lập tức ở buổi họp hội đồng đi lên giường thương mứa kiếm (nguyên văn: , ý nói khiến người khác tin phục) đàn áp cổ đông, cậu cứ như bình thường là tốt rồi.”

Hán mở máy tính, không yên lòng hỏi: “Còn có chuyện gì?”

“Chú họ... Với anh có chuyện gì sao?” Ngô Hạo thử hỏi, “Tôi không phải muốn tham dự chuyện riêng của anh, chính là này có thể sẽ trợ giúp tôi diễn tốt a.”

Lâm bá huân cứng lại, một lát sau mới nói: “Không có gì, chỉ là chút ân oán tranh quyền đoạt lợi thôi.”

Ngô Hạo bưng tỉnh đại ngộ “Nga” một tiếng: “Tôi hiểu rồi, gã là cảm thấy cha đối với anh có phần coi trọng hơn có phải hay không?”

“Ân, có lẽ đi, rất lâu trước kia gã là trợ lý của cha nuôi, sau đó cảm thấy như vậy không tiền đồ, chính mình muốn đến công ty con làm lão bản, nhưng gã cũng không có đầu óc làm ăn, qua vài năm tuy không thua lỗ nhưng cũng không kiếm được lợi nhuận, lại cảm thấy tổng công ty có chút tốt hơn, nghĩ muốn trở về, khi đó tôi cũng đã làm trợ lý được ba năm rồi, cha nuôi cho gã một vị trí an nhàn hưởng lộc, gã không phục, thẳng đến hiện tại.”

“Vậy gã cũng có gì gần gũi quen thuộc tôi đâu?”

“Bởi vì cậu đại thiếu gia nóng nảy không biết nghĩ.” Lâm Bá Huân trừng mắt liếc cậu một cái, nhưng thời điểm nhìn đến hai mắt Ngô Hạo, ánh mắt lại đột nhiên một trận mềm mại, “Gã là thân thích cùng huyết thống với Lâm gia gần nhất, bà nội lại là người luôn niệm tình cũ, gã rảnh rỗi liền đến trong nhà chơi, tốn công lấy lòng bà nội và cậu, cha nuôi nói hẳn không có thiên phú về phương diện thương mại, chỉ là một thân thích giỏi ăn nói mà thôi.”

Ngô Hạo nhìn hẳn, đột nhiên hỏi một câu: “Vậy có phải hay không... Nếu Lâm Thiếu Triết không trở về, gã sẽ kế thừa Lâm gia?”

Giây tiếp theo cậu bị ánh mắt Lâm Bá Huân làm cho kinh sợ, sắc nhọn như dao cơ hồ muốn lột da cậu, tuy rằng biết rõ Lâm Bá Huân tức giận cũng không phải đối với mình, Ngô Hạo vẫn là kim lòng không được run run một chút.

“Tôi tuyệt sẽ không để loại sự tình này phát sinh.” Lâm Bá Huân trầm đình tiệt thiết nói, “Tuyệt đối sẽ không!”

Nếu... Hẳn thật sự chỉ cần nghe nói đến tên người kia đã tức giận đến thế, như vậy hoàn toàn có thể lý giải được vì cái gì phải tìm cậu đến sắm vai Lâm Thiếu Triết, Ngô Hạo rầu rĩ nghĩ, quả thật thương trường như chiến trường, thân thích trong nhà vì gia nghiệp, cũng là đầu đến người chết ta sống, thậm chí ngay cả biện pháp tìm người giả mạo cũng dùng tới.

“Tôi cảnh cáo cậu.” Lâm Bá Huân dùng khẩu khí uy hiếp hiếm có nói, “Ngày mai đến công ty, ít nói chuyện với gã, hết mức lễ phép là được rồi, nếu nhất định phải nói gì, tốt nhất là phải có tôi ở bên cạnh, cậu không cần cùng gã một mình nói chuyện.”

“Tôi biết.” Tuy rằng đối ngữ khí của hẳn có chút chút bất mãn, Ngô Hạo vẫn nhu thuận gật đầu.

“Ân.” Sắc mặt Lâm Bá Huân có chút tốt lên, “Cậu cũng đã lớn, không nên đánh giá sự việc qua vẻ bề ngoài, động não nghĩ nhiều một chút, không phải cười với cậu liền coi là bằng hữu.”

Đối với dặn dò chân thành của hẳn, Ngô Hạo đầu tiên là cảm động, tiếp theo liền nở nụ cười: “Cho tôi xin, đại ca! Tôi đã không phải là tôi lúc trước, hiện tại tôi và anh là cùng chung chiến tuyến, tôi làm sao lại đi coi gã là bằng hữu a?”

Cậu nhún nhún vai, tươi cười tự giấu một cái: “Tôi là do anh bỏ tiền mua về, còn nhớ không?”

“Cậu cũng thật dày công tu dưỡng chức nghiệp a.” Lâm Bá Huân nửa đùa giỡn nửa châm chọc nói, “Hiện tại về phòng đi, hảo hảo tắm nước nóng một cái, lên giường đi ngủ, không được xem TV đến khuya.”

“Được rồi, đại ca, tôi đã biết.” Ngô Hạo đi đến cạnh cửa lại dừng lại, lần đầu tiên chủ động nói, “Anh cũng đừng làm việc quá muộn, miễn cho ngày mai không có tinh thần ứng phó chú họ.”

“Gã?” Lâm Bá Huân khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Tôi còn không để trong mắt.”

Thề lưỡi, Ngô Hạo nhẹ nhàng mở cửa chạy ra ngoài, thời điểm xử lý công sự Lâm Bá Huân luôn có một loại uy nghiêm quyết đoán, khiến cậu vô cùng ngưỡng mộ kính nể lại không dám làm càn, “Ngủ ngon, đại ca.”

## 7. Chương 6

Đối với Ngô Hạo sau khi về nhà lần đầu tiên xuất môn, tựa hồ tất cả mọi người đều vô cùng chú ý, quần gia sáng sớm liền tự mình đến chuẩn bị tốt y phục cho cậu, âu phục được là phẳng phiu vô cùng, may mắn Ngô Hạo lúc trước bị Lâm Bá Huân nghiêm khắc huấn luyện, bằng không chỉ cần mặc vào bộ quần áo trắng thớm này cũng đã khiến chân tay cậu luống cuống. Ném qua điểm tâm, trong tiếng dặn dò của bà nội, Ngô Hạo cùng Lâm Bá Huân sóng vai đi xuống cầu thang ra cửa, tài xế đã sớm đem xe lại đây, vệ sĩ A Tiêu đứng một bên mở cửa cung kính mời bọn họ lên xe.

“Cậu hôm nay ngược lại thực rảnh rỗi.” Lâm Bá Huân mở báo xem tin tài chính và kinh tế, Ngô Hạo thì thần thái tự nhiên nhìn phong cảnh hai bên, nghe được lời nói của hắc phúc một tiếng cười ra: “Con người luôn phải tiến bộ chút, đại ca.”

“Ân, tiến bộ của cậu thường xuyên khiến tôi thất kinh.” Lâm Bá Huân thành thật nói.

“Tôi sẽ coi những lời này là khen ngợi.” Ngô Hạo cười tủm tỉm nói, “Cám ơn.”

“Không cần khách khí...” Lâm Bá Huân hít một hơi, lật sang trang khác.

Mặc dù là lần đầu tiên bước vào cổng lớn trụ sở chính tập đoàn Quảng Ích, nhưng những bài tập trước đó Ngô Hạo đã thuộc đến mười phần, từ xa thấy tòa cao ốc khí phái, cậu cố ý hơi đề cao thanh âm: “A, cuối cùng tới rồi, trước kia thời điểm cùng cha tới, không có nhiều xe như vậy, có phải hay không bởi vì bây giờ là giờ cao điểm?”

“Đúng vậy, tương lai cậu làm chủ tịch, nhớ kỹ không thể đến muộn.” Lâm Bá Huân đưa tay chỉnh sửa nút cà-vạt vốn đã thực chỉnh tề của cậu, “Một ông chủ tốt phải biết làm gương tốt, hiểu không?”

“Biết rồi, đại ca, có anh mỗi ngày ở bên tai tôi nói nói, tôi thế nào cũng sẽ làm một ông chủ chăm chỉ.” Ngô Hạo vô tư cười cười, tay Lâm Bá Huân nhẹ run lên một chút, lập tức vờ như không có việc gì nói: “Cậu khẳng định, đại ca sẽ luôn luôn ở bên cạnh cậu sao?”

“Đương nhiên, anh là trợ lý của cha, tương lai cũng chính là trợ lý của tôi, công ty không có anh thì làm sao được.” Ngô Hạo nói nhảm, “Tôi còn muốn dựa dẫm nhiều hơn vào anh nữa kìa, trợ lý đại ca vô địch à.”

Lâm Bá Huân mĩa mai cười, không biết có phải đang cười cậu diễn quá mức nhập vai hay không, ô tô đã chạy vào trong bãi đỗ xe, trong lúc tài xế xuống xe mở cửa, hắc giữ chặt tay Ngô Hạo, thấp giọng nói: “Đợi lát nữa cậu ra ngoài trước, sau đó đi đằng trước tôi.”

“A?” Ngô Hạo không hiểu nhìn hắc, trước kia nhiều nhất là cậu cùng Lâm Bá Huân sóng vai mà đi, lúc ở nhà thì cậu luôn giống cái đuôi nhỏ theo sau hắc, như thế nào hôm nay Lâm Bá Huân bỗng nhiên đặc biệt đưa ra yêu cầu này?

“Đồ ngốc.” Lâm Bá Huân bên môi gợi lên một nụ cười sủng nịnh, “Làm gì có Thái tử gia nào lại đi ở phía sau chứ?”

Cái hiểu cái không gật gật đầu, tài xế đã muốn mở cửa xe, Ngô Hạo sải bước ra ngoài, cũng không quay đầu lại, nhưng nghe tiếng bước chân, Lâm Bá Huân hắc là đang đi sau cậu.

Loại cảm giác này... Thật sự không giống thời điểm đi sau hắc, có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn của hắc, hay thời điểm sóng vai bước đi, cũng có thể thấy mặt của hắc, nhưng hiện tại, phía trước không có ai, chỉ có chính mình, cô độc trợ trợ đối mặt với hết thảy những thứ lạ lẫm.

Hắc ở phía sau... Đúng vậy, Lâm Bá Huân ở ngay phía sau... Ngô Hạo tự an ủi mình, cho dù chỉ nghe thấy tiếng bước chân cũng tốt, chỉ cần biết rằng người này đang gần ngay bên mình, tâm sẽ trở nên thực bình tĩnh, một loại cơ hồ có thể nói là bình tĩnh không sợ hãi.

Cậu hơi ngẩng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười thông dong, không nhanh không chậm đi về phía thang máy, nơi đó đã có một đám người đang chờ đợi, thời điểm thấy cậu đều khom lưng cúi đầu tiếp đón: “Kính chào Lâm thiếu gia.” “Kính chào Lâm tiên sinh.” “Kính chào Lâm trợ lý.”

Ngô Hạo đứng lại, mỉm cười gật gật đầu: “Chào mọi người.” Hết thấy, cậu đều làm được hoàn mỹ.

\*\*\*

Nói thực, ấn tượng đầu tiên Lâm Vệ Nhân cấp Ngô Hạo phi thường tốt, gã là một trung niên nam tử diện mạo nhũn nhặn thanh tú, tươi cười ấm áp khiến người khác như đón gió xuân, cảm thấy đặc biệt thoải mái, hơn nữa biểu hiện bên ngoài cũng hoàn toàn là loại yêu thích của trường bối đối vãn bối.

“Trường thành rồi nhỉ, Thiếu Triết.” Gã nắm tay Ngô Hạo, chân thành cười, “Đi ở trên đường nhìn thấy chắc cũng không nhận ra, gần đây mọi việc vẫn tốt chứ?”

Bàn tay bị gã cầm dạt dào ấm áp, sợi tơ khát vọng thân tình sâu trong đáy lòng Ngô Hạo lại bị khê động, kìm lòng không được lộ ra tươi cười: “Chú vất vả rồi, vội vã như vậy từ phía nam gấp gấp trở về, tôi hết thấy đều tốt lắm.”

Cầm tay cậu lắc lắc một lúc mới buông ra, Lâm Vệ Nhân tiếp tục quan tâm hỏi: “Thẩm (vợ của em trai cha) thân thể thế nào? Trước lúc chú đi có nghe nói thẩm thất lạc với chân không tốt lắm, lần này đặc biệt mang về chút rượu hổ cốt (rượu ngâm từ cao làm bằng xương hổ), nhân tiện, ngày mai chú đến nhà thăm một chút.”

“Được.” Ngô Hạo theo bản năng gật đầu đáp ứng, vừa nói ra miệng lại cảm giác phía sau có hai đạo ánh mắt lợi hại bắn qua, trên cổ lập tức lạnh run, cậu rút cổ, cười gượng nói, “Chú có tâm, bà nội nhất định thật cao hứng.”

“Ai, lão thái thái lớn tuổi như vậy, chú phận làm con cháu còn ngày ngày ở bên ngoài bên ba, không thường xuyên quay về thăm hỏi, thật sự có chút hổ thẹn, Thiếu Triết, bà nội thương cháu như vậy, cháu nhớ nhất định đừng chọc bà nội sinh khí, biết không?”

Ngô Hạo còn chưa kịp nói chuyện, Lâm Bá Huân đã không kiên nhẫn đi tới bên cạnh, ngữ khí cứng nhắc nói: “Thiếu Triết, lại đây xem phòng làm việc của cậu một chút đi.”

“Đúng đúng, phòng chủ tịch cùng phòng tổng tài đều đã sửa chữa, cháu xem có thích một gian làm việc một gian nghỉ tạm không.” Lâm vệ nhân bồi bên người Ngô Hạo, một chút cũng không có vì Lâm Bá Huân phá rối mà tức giận, “Chú còn thỉnh thoảng phong thủy đến xem qua, tiền tài địa vị đều thực thịnh vượng a.”

“Hừ.” Lâm Bá Huân bước nhanh về phía trước đẩy ra cửa lớn, hừ lạnh một tiếng, “Giả thần giả quỷ!”

Nửa giờ sau, ba người bọn họ vẫn duy trì tình trạng kỳ quái như vậy, Lâm Vệ Nhân chuyện trò vui vẻ, vui tính lại cởi mở, làm cho Ngô Hạo tự nhiên nảy sinh một cảm giác thân thiết, nhưng Lâm Bá Huân vẫn xụ mặt, nói chuyện thực rõ ràng là nhằm vào Lâm Vệ Nhân, nhưng gã cũng không tiếp chiêu, luôn đem đề tài dời đi hướng khác, làm bộ như không nghe thấy.

Cuối cùng Ngô Hạo là có chút ngượng ngùng, nhưng lại ngại Lâm Bá Huân nên không dám để lộ ra, đành phải đánh ra nước cờ bà nội: “Chú họ, chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa đi, bà nội nói đã lâu không gặp, hẳn là nên ngồi xuống nói chuyện.”

Nói xong cậu thật cẩn thận liếc Lâm Bá Huân một cái, quả nhiên thấy bộ mặt cứng nhắc quen thuộc. Lâm Vệ Nhân sững sốt một chút, lập tức phụ họa: “Tốt, chú biết phụ cận có một tiệm ăn Thượng Hải không tồi, trước kia lúc chú còn nhỏ, thẩm cũng thường mời khách tới đây, không bằng liền đi đến đó đi?”

“Đại ca?” Ngô Hạo nghiêng đầu hỏi ý kiến Lâm Bá Huân, Lâm Bá Huân gật đầu, đơn giản nói: “Tôi đi kêu thư ký đặt bàn.”

“Nga, không cần, chú ở chỗ này hàng năm đều đặt cố định một bàn.” Lâm Vệ Nhân cười đến thập phần thân thiết, “Tiệm ăn cũ tương đối hợp khẩu vị, chú là sợ thẩm có lúc nhớ tới, không cần đặt chỗ cũng có thể tùy thời tới ăn.”

Hai mắt nhìn chăm chăm gã, Lâm Bá Huân thần nhiên nói: “Lâm tiên sinh thật có lòng.”

“Ha hử, người một nhà mà khách sáo gì, đây là việc nên làm.”

Một bữa cơm ăn đến nhát nhèo vô vị, Ngô Hạo ngồi bên trong, thức ăn trên bàn thập phần phong phú, Lâm Vệ Nhân nói chuyện cùng cũng tốt lắm, cùng gã một chỗ vĩnh viễn sẽ không cảm thấy nhàm chán hoặc khó xử, lại càng sẽ không lạnh lẽo, cậu không khỏi cảm thán: hóa ra trên thế giới thực có một loại người



có thể khiến cho người khác vừa gặp liền cảm thấy thoải mái giống như bạn bè nhiều năm, không chút mất tự nhiên. Hiển nhiên Lâm Bá Huân không phải là người như thế, hắn vẫn mặt không chút thay đổi ngồi kia, chẳng qua lúc bắt đầu động đũa, Lâm Vệ Nhân có quan tâm hỏi vài câu: “Bá Huân, có phải không hợp khẩu vị hay không? Hay là dạ dày không thoải mái? Đồ món khác nhé?” Hắn đều lắc đầu, cười như không cười nhìn đối phương: “Cám ơn, chú họ, tôi chỉ là không quá thích ứng.”

Hắn chính là không quá thích ứng cùng Lâm Vệ Nhân ăn cơm đi. Ngô Hạo ở trong lòng bĩu môi, xem ra không thể không có ngoại lệ, Lâm Bá Huân đối với mình ôn nhu như vậy, nhưng khi đối mặt với Lâm Vệ Nhân kẻ có thể cùng hắn tranh đoạt tập đoàn Quảng Ích, hắn liền giương cung bạt kiếm, hoàn toàn lâm vào trạng thái chiến đấu.

Tâm bỗng nhiên có chút chua xót, hắn đối với mình ôn nhu, kỳ thật là vì muốn thêm một phần đảm bảo đi, dù sao chính mình giống như bây giờ khẳng định một lòng đối hắn cực kỳ có lợi.

Mà Lâm Vệ Nhân, là chú họ Lâm Thiếu Triết, thân nhân duy nhất của bà nội, thoát nhìn gã cũng là người tốt, nhưng... Ai kêu gã có quan hệ đến quyền sở hữu tập đoàn Quảng Ích đâu, chỉ có thể thực xin lỗi.

Ngô Hạo yên lặng trong lòng tự nói vài câu thực xin lỗi, nhả nhận cảm thía, miệng nhỏ uống canh, đồ ăn mỹ vị trước mắt cũng vô pháp khiến cho cậu muốn ăn, đều là do bị khuôn mặt Lâm Bá Huân kia hù dọa, may mà cũng sắp kết thúc bữa cơm quay về nhà, bằng không cậu sợ chính mình sẽ thủng dạ dày mất.

Di động Lâm Bá Huân bỗng nhiên vang lên, hắn do dự một chút, lấy ra, vốn nghĩ muốn ấn tắt đi, lúc sau thấy dãy số bắt đầu dĩ dè xuống phím nghe: “Uy, là tôi.”

Dựa theo lễ nghi cơ bản, thời điểm đi ăn cơm nghe điện thoại phải đi ra xa chỗ bàn ăn một chút, Lâm Bá Huân trước giờ chính là nghiêm khắc dạy dỗ Ngô Hạo như vậy, nhưng là lúc này đây, hắn lại tự mình làm trái, tuy rằng đứng lên ly khai, nhưng vẫn là cách Ngô Hạo rất gần.

“Đúng vậy sao?... Nga...” Hắn đơn giản trả lời, xem bộ dáng là muốn sớm chấm dứt trò chuyện một chút.

“Bá Huân, khụ, Bá Huân.” Lâm Vệ Nhân thấp giọng ho khan nhắc nhở Lâm Bá Huân không hợp lễ tiết, đã có khách nhân ngồi gần đó quay đầu lại nhìn.

Liếc Ngô Hạo một cái, Lâm Bá Huân bắt đầu dĩ giải thích một câu: “Tôi nhận điện thoại, lập tức quay lại.” Nói xong cầm di động bước nhanh hướng cửa quán ăn đi đến.

Ý tứ cảnh cáo trong ánh mắt kia Ngô Hạo tinh tường tiếp nhận được, không tiếng động thở dài một hơi, cậu quyết định giả làm người câm đến khi Lâm Bá Huân trở về.

“Thiếu Triết, cùng Bá Huân ở chung có tốt không?” Lâm Vệ Nhân ôn hòa hỏi, “Hài tử này chỉ là tính tình cứng nhắc một chút, kỳ thật lại rất tốt, cũng là anh họ giáo dục giỏi, từ nhỏ đã rất xuất sắc, đương nhiên sẽ không qua loa có lệ giống người bình thường như chú a, ha ha.”

Ngô Hạo chỉ có cười gượng, Lâm Bá Huân chính là người như vậy đi, đối với mình cũng có thời điểm không kiên nhẫn, mỗi lần hắn phát hỏa chính mình liền sợ đến mức muốn chạy trốn, hắn tựa như một cây roi, luôn không ngừng ở sau lưng mình quật tới, thúc giục chính mình hướng tới những địa vị cao ngay cả bản thân nghĩ cũng chưa từng nghĩ mà chạy đến, mặc dù có khi cũng thực ôn nhu, nhưng là... Thật sự đau quá a.

Cùng hắn một chỗ, điều dễ dàng cảm thấy nhất chính là mệt mỏi, yêu cầu Lâm Bá Huân đưa ra thực sự quá nhiều, khiến cậu giống như vĩnh viễn không có điểm cuối mà chỉ có thể chạy như điên, nhưng là, chính mình thủy chung vẫn tham luyến ôn nhu ngẫu nhiên lộ ra của hắn, cùng những cái ôm ấm áp mà bản thân luôn khao khát. Liên vì chút tư tâm này, cậu giống như một người đũa ngọc đuổi theo ánh mặt trời, chạy không biết mệt mỏi, thậm chí âm thầm chờ đợi, vĩnh viễn chạy đến không có điểm dừng.

“Nếu có tâm sự gì, không tiện nói với Bá Huân, có thể nói cho chú biết. Hắn hài tử này chú hiểu, cũng không phải là người có kiên nhẫn.” Lâm Vệ Nhân ôn hòa nhìn cậu, “Thiếu Triết, chúng ta là chú cháu, là người một nhà, mặc kệ có chuyện gì, chú đều thực nguyện ý trợ giúp cháu, cho dù có là hoàn cảnh nào cũng luôn đứng về phía cháu, loại quan hệ huyết thống này, chính là không thể chia cắt a.”

“Cám ơn chú.” Ngô Hạo lộ ra tươi cười, “Cũng sắp tới lúc, tôi thực cần chú trợ giúp.”

“Nga, cháu là nói họp hội đồng tháng sau sao?” Lâm Vệ Nhân tùy ý cười cười, “Kia không thành vấn đề, cháu là đứa con độc nhất của Vệ Quốc, Quảng Ích cháu kế thừa là đương nhiên, kỳ thật cái này chỉ là cho có lệ, các cổ đông sẽ không can thiệp nhiều. Nhưng thật ra Bá Huân...” Gã hơi nhíu mày, “Chú không biết Bá Huân đang lo lắng cái gì, hẳn nhiều lần trì hoãn nhật trình an bài, vốn dựa theo lệ thường, ba tháng trước cháu đã có thể tiếp nhận từ thẩm chính thức ngồi lên vị trí chủ tịch, hẳn... A, đại khái là muốn đem sự tình sắp xếp ổn thỏa một chút đi. Liền kéo dài tới hiện tại.”

Đó là bởi vì hẳn chưa tìm được tôi a. Ngô Hạo ở trong lòng thè lưỡi, trên mặt lại cười đến thực thông dong: “Đúng vậy, đại ca làm việc luôn luôn cẩn thận, tôi cũng đã quen.”

Cho dù là thân thích, Lâm Vệ Nhân vẫn có mục đích của riêng mình a, cậu nghĩ, mỗi một câu nói ra đều khéo léo ám chỉ, xem như là muốn ly gián mình và Lâm Bá Huân đi? Nếu thay đổi là Lâm Thiếu Triết lúc trước, nói không chừng gã hẳn sẽ thành công, không, phải là chắc chắn thành công rồi, Lâm Bá Huân không phải từng nói bọn họ “Thông đồng” cùng một chỗ sao.

Nhưng thực đáng tiếc a, chú họ, ngồi ở trước mặt chú không phải là Lâm Thiếu Triết thực sự, mà tôi, là bị Lâm Bá Huân ra giá ba trăm vạn mua tới, cho dù chú là thật sự vì muốn tốt cho tôi, cho dù chú có nói đến nước miếng tung bay, tôi cũng không có biện pháp thay đổi suy nghĩ a.

Tôi, là quân cờ hẳn nắm giữ trong tay, là công cụ của hẳn.

Lâm Bá Huân rất nhanh nói chuyện điện thoại xong đã trở lại, không cấp cho Lâm Vệ Nhân cơ hội tiến thêm bước nữa, gọi vệ sĩ cùng tài xế tới, đem Ngô Hạo ra khỏi quán ăn trực tiếp đuổi về nhà, Lâm Vệ Nhân chỉ kịp để lại số điện thoại, liền cùng Ngô Hạo thân thiết bắt tay nói lời tạm biệt.

Buổi tối thời điểm ở thư phòng, Lâm Bá Huân còn không quên hỏi: “Gã đối với cậu nói cái gì?”

“Không có gì.” Ngô Hạo không nghĩ làm hẳn mất hứng, hàm hồ nói, “Nói chút chuyện phiếm, phần lớn là hỏi thăm bà nội.”

Biểu tình trên mặt Lâm Bá Huân buông lỏng, lạnh lùng cười: “Lại muốn đi đường vòng a... Năm đó nếu không phải bà nội, gã sớm đã...” Nói đến một nửa, hẳn mới tỉnh giấc (tỉnh ngộ và phát giác) Ngô Hạo còn mở to hai mắt canh tại một bên nghe, vội vàng nuốt trở về, cổ tình lòng hiếu kỳ của Ngô Hạo đã bị câu lên, truy vấn: “Đã làm sao vậy?”

“Đừng hỏi nhiều.” Lâm Bá Huân đơn giản cự tuyệt.

Nhìn Ngô Hạo rụt rụt vai, buồn bực không lên tiếng ngồi thu lại một góc, Lâm Bá Huân trong lòng lại có chút không đành lòng, dịu ngữ khí một chút mở miệng: “Hôm nay cậu biểu hiện rất tốt.”

“Anh vừa lòng là được rồi.” Ngô Hạo thở dài, “Tôi thực sợ không qua được, về sau còn muốn gặp nhiều người như vậy... Đại ca, anh cho tôi chút tự tin đi.”

Lâm Bá Huân hai tay đan vào nhau, như có điều suy nghĩ nhìn cậu: “Được, cho như thế nào? Muốn tôi nâng giá sao?”

“Tiền có thể giải quyết việc này, tôi sớm đã ra giá một ngàn vạn, đúng là nói giỡn đi.” Ngô Hạo đứng lên, lần đầu lớn mật đưa ra yêu cầu, “Anh ôm tôi một chút, được không?”

Không chút do dự, Lâm Bá Huân đi đến trước mặt cậu, vươn tay đem cậu ôm vào trong lòng, gắt gao ôm chặt, gần gũi đến có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối phương.

“Thực xin lỗi a, tôi có chút tùy hứng.” Ngô Hạo ở trong ngực hẳn nhắm mắt lại, nho nhỏ lộ ra tươi cười, “Ai kêu tôi nhập vai quá sâu, nhiều lần đều thật sự cho rằng mình đích thật là Lâm Thiếu Triết, là một Lâm Thiếu Triết bị anh, bị bà nội, bị mọi người nuông chiều đến hư. Cho nên đại ca ôm tôi một cái cũng không có gì không thể đi, tuy rằng...”

“Tuy rằng trước kia chưa từng có ai ôm cậu như vậy.” Không biết có phải là Ngô Hạo lỗi giác hay không, cậu thể nhưng từ trong giọng nói của Lâm Bá Huân nghe được một tia thương tiếc, lời như thế từ miệng hẳn nói ra không phải nên là khẩu khí trào phúng châm biếm sao? Ban đầu chính mình cũng đích xác chuẩn bị nghênh đón cười nhạo của hẳn a.

Mang theo kinh ngạc, cậu ngẩng đầu muốn nhìn một chút biểu tình trên mặt Lâm Bá Huân, lại bị Lâm Bá Huân càng nhanh ôm lấy, nhẹ nhàng cọ cọ cằm lên đỉnh đầu cậu, thanh âm thấp đến cơ hồ nghe không được: “Thiếu Triết... Cậu muốn cái gì tôi đều cho cậu, trước kia những gì cậu không có, tôi cũng đều cho cậu... Hết thấy đều là tôi bồi thường cậu...”

Ảo giác! Nhất định là mình tự huyền hoặc bản thân mà! Ngô Hạo lúng túng nghĩ, hoặc là, Lâm Bá Huân là đối với Lâm Thiếu Triết chân chính nói những lời này đi? Cậu bỗng nhiên bắt đầu mê mang: Lâm Thiếu Triết chân chính, đang ở đâu? Lúc trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mang theo nghi vấn, cậu bắt đầu quanh co lòng vòng dò la, trước khi Lâm Thiếu Triết rời nhà trốn đi phát sinh chuyện gì, hỏi bà nội, bà nội chỉ yêu thương nhéo nhéo hai má cậu: “Tiểu bướng bỉnh, chuyện chính người làm đều quên rồi? Còn nói chọc ta sinh khí, người chọc ta sinh khí đâu chỉ này mỗi chuyện này, đã lớn như vậy còn không để ta bớt lo.”

Hỏi quần gia, cũng chỉ nhận được trách cứ hiền từ: “Tiểu thiếu gia, người luôn khiến lão thái thái cùng Bá Huân thiếu gia lo lắng, cho dù không hài lòng cũng không có thể nói đi là đi a, lần sau cũng đừng như vậy nữa.”

Trong nhà vài người làm cũng không nói được gì, đều là những người đã làm ở đây lâu năm xem cậu như con của mình, chỉ cười tủm tỉm cảm thán: Thiếu gia thật sự lớn rồi.

Hỏi Lâm Bá Huân? Cậu cũng không có gan lớn như vậy.

Từ sau khi Ngô Hạo bước vào Lâm gia, Lâm Bá Huân mặc kệ công việc bận rộn thế nào cũng đều tận lực chạy về nhà ăn cơm, cho nên cậu cũng đã quen bữa tối trên bàn cơm mọi người một nhà hòa thuận vui vẻ, hôm nay thời điểm ngồi bên bàn phát hiện thiếu một người, vội vàng hỏi: “Nội, sao không đợi đại ca về cùng nhau ăn cơm?”

“Bá Huân thiếu gia đã gọi điện thoại, nói không về ăn.” Quần gia tự mình bới cho cậu một bát cơm, Ngô Hạo nói câu cảm ơn, nghi hoặc hỏi: “Hắn có xã giao?”

Bà nội ha hả cười, trên mặt là một loại vui sướng ôn nhu: “Không phải, giới thiệu bạn gái cho hắn, hài tử kia thực ra rất vừa ý Bá Huân, chủ động đến hẹn cơm chiều, thời đại bây giờ đúng là khác rồi a, thời điểm ta còn đến trường ông nội người mỗi ngày đều lái xe đến cổng trường học chờ, ta cũng không chịu tùy tiện cùng hắn ra ngoài chơi đâu.”

“Bạn gái?” Ngô Hạo lập tức mở to hai mắt nhìn.

“Đúng vậy a, là do một lão bằng hữu giới thiệu, thiên kim Tôn gia, năm nay vừa mới tốt nghiệp đại học, ta đã thấy qua mẹ nàng một lần, ngày thường Viên Viên mặt rất phúc khí, con gái chắc cũng không kém đi, nếu hết thấy đều thuận lợi, người lập tức sẽ có thể kêu đại tẩu a.”

Ngô Hạo trên mặt âm tình bất định, không biết vì cái gì, cậu nghĩ tới Lâm Bá Huân hiện tại cùng nữ hài tử cạnh nhau ăn bữa tối, lại cảm thấy vừa khó chịu vừa buồn bực, tâm tình vừa rồi còn tốt còn muốn ăn liên tục bộ hồng huyệt.

“Thời đại gì rồi a, nội người còn ép duyên.” Cậu nhỏ giọng nén giận nói một câu, bà nội cùng quần gia liếc nhau một cái, vội vàng an ủi: “Không có không có, nội đâu có phong kiến như vậy đâu, đây là muốn xem đại ca con thích hay không thích thôi, Thiếu Triết, con yên tâm, tương lai hôn sự của con nội chắc chắn sẽ không can thiệp, chỉ cần là người con thích, nội cũng sẽ thích.”

Chẳng lẽ... Lâm Thiếu Triết là vì nguyên nhân này mới rời nhà trốn đi? Ngô Hạo nhìn bà nội, trong đầu bỗng nhiên nổi lên ý niệm này.

Lung tung ăn xong cơm chiều, Ngô Hạo cùng bà nội nói ngủ ngon, vào thư phòng xem vài tờ tư liệu, thiếu Lâm Bá Huân ngồi đối diện, cậu không yên lòng, cầm điện thoại lên gọi cho hắn, cũng là tắt máy.

Đúng vậy, cùng nữ hài tử hẹn hò còn mở di động, không khỏi rất sát phong cảnh đi. Ngô Hạo yên lặng nghĩ, kim lòng không được cuộn tròn thân mình, hai chân co lại giẫm lên ghế dựa, ôm lấy đầu gối chính mình, rầu rĩ mà đóng băng thân thể.

Muốn gặp hần... Muốn gặp hần... Muốn ở bên cạnh hần... Muốn hần ở bên cạnh mình... Từ trước tới giờ không nghĩ bản thân sẽ ý lại một người như vậy, không phải đã sớm biết sao? Từ đầu đến cuối, ngay từ thời khắc mình ra đời, bản thân đã định trước phải cô độc bước đi trên con đường này, không có ai làm bạn, cũng không có ai bằng lòng sánh bước... Không phải ngàn lần vạn lần tự nhắc nhở bản thân sự thật này sao? Vì cái gì còn mơ mộng muốn bên hần như vậy?

Lâm Bá Huân, Lâm Thiếu Triết... Đều là những người cách mình rất xa, chính mình chẳng qua vô tình rơi vào thế giới của bọn họ, sắm một vai diễn, sớm hay muộn rồi cũng đến lúc kết thúc, chính mình nên yên lặng ra đi, mà không phải tuyệt vọng nghĩ tới hần như vậy, vươn tay ý đồ đi nắm lấy một chút ấm áp duy nhất.

“Lâm Bá Huân... Lâm Bá Huân... Tôi thích anh... So với ai khác đều thích hơn...” Ngô Hạo đem mặt vùi vào đầu gối, một lần lại một lần thì thào tự nói.

Hần không thuộc về mình... Vĩnh viễn không có khả năng... Chính mình chỉ nên ôm ấp hồi ức về hần mà tiếp tục sống, hần lưu lại cho mình ấm áp ngăn ngủi, chính là ký ức tốt đẹp nhất trong cuộc đời đi... Khoảnh khắc hần vươn tay ôm lấy bản thân mình.

Cậu cứ như vậy lẳng lặng ngồi thật lâu, sau đó đứng lên, trở về phòng ngủ, ghé lên trên ban công, nhìn chăm chăm hướng cổng lớn, gió đêm thổi vào người, rất lạnh.

Đèn đóm trong Lâm gia cũng dần dần tắt, bà nội đã sớm lên giường nghỉ ngơi, người làm cũng về phòng xem TV, hoặc là đánh bài, người làm vườn vẫn còn tại trong nhà kính bận rộn, quần gia cũng bắt đầu đi tắt đèn ở các nơi...

Vì cái gì chỉ có mình cậu ngồi nơi này hứng gió lạnh... Cậu không phải là Lâm Thiếu Triết được sủng ái yêu thương sao?

Không, người là hàng giả, Ngô Hạo tự giễu, người làm sao có thể là Lâm Thiếu Triết, cá sống trong bùn có thể nào trở thành rồng, khi không có người bên cạnh, người lại là Ngô Hạo, không phải ai khác.

Lâm Bá Huân đang làm gì? Sau khi cùng nữ hài tử ăn xong cơm chiều còn đi đến nơi nào? Xem phim sao? Hay dạo phố? Không, nhìn hần một bộ mặt kia, khẳng định sẽ không, có lẽ là lái xe đi hóng gió đi? Bọn họ thực thân mật? Bằng không vì sao đến giờ hần vẫn chưa trở lại?

Thời điểm hần cùng nữ hài tử ở chung cũng sẽ bày ra bộ mặt như tảng băng kia sao? Cũng sẽ dùng ánh mắt lợi hại như vậy nhìn nàng sao? Không, sẽ không, hần là dùng ánh mắt ôn nhu, thường thức mỹ nữ đối diện, bởi vì đây không phải là mình luôn tay chân vụng về cái gì cũng không biết cái gì cũng cần hần sửa, mà là một thiên kim tiểu thư xuất thân tốt đẹp đủ để cùng hần xứng đôi.

Bọn họ... Là thực sự xứng đôi... Nhất định là thế.

Mà chính mình... Lại là cái gì chứ? Ở trong mắt Lâm Bá Huân, là một vũng bùn nhão, một cây gỗ mục, một kẻ thuộc tầng lớp thấp nhất, vốn hần là người không bao giờ... có thể xuất hiện cùng hần, chẳng qua, còn có một điểm thích hợp.

Thì chính là khuôn mặt này, khuôn mặt có thể lấy giả đánh tráo thật.

Không tự giác sờ lên gương mặt bị gió thổi lạnh như băng, Ngô Hạo bỗng nhiên rất hận tại sao mình lại cùng Lâm Thiếu Triết bộ dạng giống nhau như vậy, nếu không phải thế, hiện tại cậu còn đang ở phòng trọ rẻ tiền, làm một kẻ không sung sướng, mỗi ngày chỉ có chút tiền tính ăn kiệm dùng nhưng lại là một viên chức nhỏ thực yên ổn, đi sớm về trễ, bận rộn nhiều việc, giữa trưa ở công ty ăn một hộp cơm, buổi tối uống một chén cháo loãng, xem TV, lên giường ngủ, ngày hôm sau sáng sớm chen nhau lên xe bus, đi công ty làm một vài việc vụn vặt, chịu đựng mắng mỏ của cấp trên, bận rộn một ngày, về nhà đã mỏi mệt không chịu nổi, không có biến hóa, không có hi vọng, cứ như vậy lặp đi lặp lại vượt qua ngày.

Không có mỗi ngày vừa mở mắt liền tự tin tràn đầy, không có cảm y hoa phục, không có quần tinh ủng nguyệt, không có hỉ han ân cần, không có bà nội, không có yêu thương vây quanh... Mà tối trọng yếu là, không có hần...

Kỳ thật có hấn cũng không phải không tốt, nhưng là... Nếu không biết hấn, sẽ không phải rời đi hấn, nếu không rời đi hấn, sẽ không bị thương tâm...

Không biết nằm úp sấp bao lâu, ánh đèn ô tô cắt qua đêm tối, hiện ra ở cổng, Ngô Hạo dụi dụi mắt, hoạt động một chút thân thể nằm úp sấp đến cứng ngắc của mình, nhìn Lâm Bá Huân từ trong xe đi ra, bước nhẹ nhàng về phía cửa nhà.

Thời điểm đi đến dưới ban công, giống như là tâm linh tương thông, hấn ngẩng đầu nhìn lên.

Ngô Hạo không trốn, hoặc là nói cậu không nghĩ tới Lâm Bá Huân sẽ ngẩng đầu, sững sờ tại chỗ, Lâm Bá Huân mặt vô biểu tình nhìn cậu một cái, đi vào trong nhà.

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân đi lên lầu, tiếp theo cửa phòng bị đẩy ra, Ngô Hạo không quay đầu lại, tiếp tục đợi ở ban công, ngón tay không tự giác nắm chặt thành quyền, có chút khấn trương.

“Như thế nào còn chưa ngủ?” Thanh âm Lâm Bá Huân thực ôn hòa, có thể thấy được tâm tình tốt lắm, đặt tay lên vai cậu, liền hoảng sợ, “Cậu ngồi đây hứng gió bao lâu rồi? Không sợ cảm lạnh sao? Nhanh đi tắm nước ấm rồi đi ngủ.”

Ngô Hạo thụ động theo động tác của hấn xoay người lại, cúi đầu, không để Lâm Bá Huân thấy mặt, nhẹ giọng hỏi: “Bà nội nói anh đi hẹn hò, thuận lợi không?”

“Loại sự tình này có cái gì thuận lợi hay không thuận lợi chứ?” Thời điểm Lâm Bá Huân vào nhà liền thuận tay nói lỏng cà- vạt, cởi bỏ áo nút đầu tiên của áo sơmi, cả người như thả lỏng đi rất nhiều, mang theo chút mệt mỏi nói, “Cũng không hấn như vậy, là bạn của bà nội giới thiệu, đương nhiên là tuyển người tốt nhất, môn đăng hộ đối, hết thấy đều đúng lý hợp tình.”

“Như vậy... Lâm Thiếu Triết, lúc trước cũng là bởi vì nguyên nhân này mới rời nhà trốn đi sao?” Móng tay Ngô Hạo đâm vào lòng bàn tay, thanh âm hơi run rẩy.

Lâm Bá Huân giật mình một cái: “Cậu làm sao vậy? Sao chợt nhớ tới mà hỏi cái này?”

“Đúng vậy a, tôi không thể hỏi, đúng không?” Ngô Hạo bắt buộc ngữ khí chính mình thoải mái một chút, tuy rằng chưa xốt trong lòng đã muốn chậm rãi tràn ra, “Đây không phải là điều tôi nên biết.”

“Cậu có phải uống rượu hay không? Sao lại lạ như vậy?” Lâm Bá Huân bất khả tư nghị lấy tay nâng cằm cậu lên, trong một thoáng khi con người đen lầy trong suốt của Ngô Hạo ánh vào trong mắt hấn kia, hấn cường ngạnh đem ánh mắt dời đi, làm như không có việc gì nói: “Không có chuyện gì thì đi ngủ sớm một chút, ngày mai cũng bận rộn đấy, bài tập đã làm xong chưa? Đã lâu chưa có kiểm tra cậu, có phải hay không bắt đầu lơ lửng?”

Ngô Hạo không trả lời hấn, ngược lại thấp giọng hỏi: “Anh sẽ cùng nàng kết hôn sao? Nếu hết thấy đều thuận lợi?”

“Tôi không phủ nhận là có thể như vậy.” Thanh âm Lâm Bá Huân bắt đầu lộ ra không kiên nhẫn, “Cậu còn có cái gì muốn hỏi?”

“Tôi đang nghĩ, cũng sắp họp hội đồng rồi, bà nội nói đó là thời điểm tôi chính thức tiếp quản công ty.” Ngô Hạo nhìn hấn, giống như đang độc thoại, “Chuyện sau đó cũng không phải điều tôi nên quan tâm, tôi hết thấy chỉ cần nghe theo anh, chỉ cần ký tên lên văn kiện của anh, tuân theo mệnh lệnh của anh mà làm... Như vậy anh có thể dùng danh nghĩa của tôi nắm giữ Quảng Ích cùng Lâm gia, chú họ cũng không cách nào đấu với anh, bởi vì gã là người thừa kế thứ hai, từ nay về sau anh có thể hãnh diện, chính thức trở thành người nắm giữ Quảng Ích, mà không phải trợ lý như trước... Nguyên vọng của anh liền đạt thành, đúng không?”

Khuôn mặt Lâm Bá Huân thoáng nghiêm túc, hấn buông tay, lui ra sau từng bước, khoanh tay, nhìn cậu, lạnh lùng nói: “Tiếp tục.”

“Sau đó, tôi cầm ba trăm vạn biến mất, về phần như thế nào hướng bà nội, hướng cổ đông giải thích, đó là chuyện của anh.” Ánh mắt Ngô Hạo như bị bịt kín một tầng sương mù, cậu cố gắng trừng to mắt ngăn không cho nước mắt rơi xuống, Lâm Bá Huân hận nhất cậu khóc, chán ghét một nam nhân yếu đuối lại vô dụng, cậu biết.

“Có lẽ tôi còn có thể ở đây thêm một thời gian ngắn nữa, nhưng cuối cùng, tôi, chắc chắn phải biến mất. Lâm Thiếu Triết sẽ lại rời nhà trốn đi, mà tôi, Ngô Hạo, đột nhiên phát tài, lại xuất hiện.”

Lâm Bá Huân vươn ngón tay che lại bờ môi cậu, cảnh cáo: “Tôi nói rồi, ở đây chỉ có Lâm Thiếu Triết, không có cái tên kia.”

“Đúng vậy, tôi biết, thực xin lỗi, tôi nói sai.” Ngô Hạo lộ ra một nụ cười kiên cường, “Anh không cần lo lắng gì cả, tôi sẽ hoàn thành kế hoạch của anh, sẽ không để tất cả bại lộ, anh yên tâm.”

Bởi vì tôi thích anh, tôi nguyện ý vì anh trả giá đại giới, nguyện ý vì anh làm bất cứ chuyện gì, anh là người duy nhất trong cuộc đời này từng cho tôi ấm áp, cũng là người duy nhất tôi yêu...

Cho dù anh tốt với tôi chỉ bởi vì cần tôi, lợi dụng tôi, tôi vẫn yêu anh...

Chúng ta, thủy chung là người ở hai thế giới, vĩnh viễn không có khả năng cùng một chỗ... Một chút cũng không.

Anh xuất sắc như vậy, có dã tâm, có năng lực, chỉ là thân phận áp chế tiền đồ, vẫn phải làm một trợ lý bị che ở phía sau, chính là hiện tại không giống, bởi vì ông trời đã phái tôi tới, một người có thể trợ giúp anh đạt thành mục đích.

Anh sẽ đứng trên muôn người, bước lên đài, biến thành kẻ có thể nắm giữ hết thảy, sau đó kết hôn, lấy một thiên kim tiểu thư xinh đẹp, sau đó sinh hạ một đám tiểu hài tử khỏe mạnh hoạt bát, tất cả sẽ ở trong căn nhà này ngày ngày vui vẻ, giống như bà nội hy vọng con cháu đầy đàn, một gia đình hạnh phúc biết bao.

Mà tôi... Sẽ ôm phần tình cảm đối anh không thể cho ai biết này, ở một xó nào đó anh không hay biết, cô độc sống tiếp.

“Cậu rốt cuộc làm sao vậy? Khẩn trương sao?” Lâm Bá Huân đỡ cậu đi vào bên trong, thuận tay đóng cửa ban công lại, “Nghe lời, đi tắm, sau đó hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai buổi sáng tỉnh dậy mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp.”

Ngô Hạo thuận theo đi tới, bị một cổ ấm áp bao quanh, mới cảm giác được thân thể cứng ngắc, da thịt lộ ra ngoài giống như bị kim châm rất đau, cậu cười khổ, mới nhớ tới lúc trước còn ở cô nhi viện, mùa đông lò sưởi luôn luôn không đủ dùng, tay chân cậu lúc nào cũng bị đông lạnh đến hồng hồng, còn hoạt bát chạy tới chạy lui, cũng không quá khó chịu giống như bây giờ, thật sự là bị chiều hư rồi sao?

“Ở đây lâu, người cũng bị biến thành yếu ớt như vậy.” Cậu cười tự giễu, “Có đôi khi nhắm mắt lại, tôi còn thực cho là mình là Lâm Thiếu Triết, bà nội là bà nội ruột của tôi, anh là đại ca tôi, tôi từ nhỏ lớn lên tại nơi này, tương lai cũng sẽ không rời đi... Vĩnh viễn luôn như vậy.”

Lời vừa ra khỏi miệng cậu mới phát giác mình lỡ lời, cười nói: “Tôi biết điều đó là không có khả năng, anh đừng lại mắng tôi ham muốn hưởng thụ hư vinh, tôi chỉ là ngẫu nhiên nghĩ nghĩ một chút thôi... Ha ha, đây cũng là bình thường đi, dù sao lúc trước tôi chính là một tên quê mùa cái gì cũng chưa từng thấy qua, đột nhiên rơi vào cảnh an nhàn sung sướng, khó tránh khỏi có chút tiểu nhân đắc chí.”

Ngoài dự liệu, Lâm Bá Huân cũng không nói thêm cái gì không tốt, thậm chí ngay cả cười lạnh như thường lệ cũng không có, điều này khiến cho Ngô Hạo giật mình, quay đầu nhìn hắn.

Lâm Bá Huân đang dùng một loại ánh mắt ôn nhu đến làm cho Ngô Hạo có chút sợ hãi nhìn cậu, lập tức che dấu khu một tiếng, dời mắt đi hướng khác, thần nhiên nói: “Ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều quá, ngủ ngon.” Hắn bước nhanh về phía cửa phòng, nhanh đến nỗi Ngô Hạo không kịp nói chúc ngủ ngon.

## 8. Chương 7

Ngày hôm sau Ngô Hạo sau khi rời giường liền khôi phục bộ dáng lúc trước, im lặng không hề đề cập tới, từ sau lần đến công ty đó, bà nội cũng bắt đầu chuẩn bị chuyển giao quyền lực, Ngô Hạo mỗi ngày đều theo

Lâm Bá Huân đi thị sát các công ty, trước mặt cậu lúc này là một viên chức nhỏ hình như chưa từng được diện kiến đại nhân vật bao giờ đang đứng trước cửa thang máy chờ cậu, hướng cậu thao thao bất tuyệt báo cáo tình hình kinh doanh của công ty, loại cảm giác này, thật đúng là không phải tốt bình thường mà.

“Có mệt không?” Bận rộn một ngày, Lâm Bá Huân nhìn cậu hỏi, “Cậu hẳn là thấy rất nhàm chán đi? Đến, uống chén trà.”

Ngô Hạo tiếp nhận chén trà trên tay hắn, bên môi cậu lên một nụ cười nghịch ngợm, dùng sức lắc lắc đầu: “Không có, nhìn tác phong của anh mấy ngày qua, tôi mới bắt đầu thông suốt a, khó trách lúc trước anh phát hỏa với tôi, khi đó tôi xác thực cái gì cũng không hiểu, chính mình hiện tại nhớ tới cũng thấy rất buồn cười. Ai, mặc kệ nói thế nào, tôi xem như cũng được thấy việc đời, có vài thứ, một mình mình có dùng sức bao nhiêu cũng không làm được, trước hết phải hiểu thấu đáo luật chơi đã.”

“Cậu nói đúng.” Lâm Bá Huân gấp laptop lại, “Kinh doanh chính là như vậy, cậu lại có thiên phú, cũng cần phải có người mang cậu đi nhìn vài lần mới biết được nông sâu.”

Ngô Hạo nghiêng đầu nhìn hắn: “Hiểu được, có kinh nghiệm mấy ngày qua, tôi về sau khẳng định sẽ dần dần thông suốt, không bao giờ... là tôi của trước đây nữa, này đều phải cảm ơn anh.”

“Đây là chức trách của trợ lý tổng tài.” Lâm Bá Huân mi mắt một chút cũng không động nói, “Giúp đỡ cậu, là bổn phận và trách nhiệm của tôi.”

Ngô Hạo mím môi, bất đắc dĩ cười cười, ngón tay vô thức vẽ vòng trên bàn, thấp giọng nói: “Anh cũng biết tôi không có ý này, quên đi... Anh chính là như vậy, tôi đã quen.”

Hai tháng ngắn ngủn, tôi đã quen với ngày ngày có anh bên cạnh, vậy tương lai thì sao? Tôi có phải sẽ dùng cả quãng đời sau này, quen với cuộc sống không có anh?

Ngày tháng yên ả trôi qua, Ngô Hạo càng ngày càng quen thuộc hoạt động của tập đoàn, mà các công ty con với vị thiếu gia trẻ tuổi sắp tiếp quản Quảng Ích này cũng có chút kính phục, hết thấy mọi việc đều phát triển tự nhiên như vậy, thẳng đến một buổi sáng, thời điểm Ngô Hạo thoải mái bước từ bãi đỗ xe công ty ra, Lâm Bá Huân nhận điện thoại, sắc mặt bỗng nhiên ngưng trọng.

“Hôm nay tôi muốn xem các bảng biểu báo cáo và tài liệu liên quan đến vận tác hàng hải một chút, năm trước phát triển cũng không tốt.” Cậu nhấn thang máy, quay đầu hướng Lâm Bá Huân nói xong, vừa thấy sắc mặt hắn lại nhất thời cảm thấy bất an: “Làm sao vậy?”

“Tôi hiểu, hiện tại tôi sẽ cùng hắn lên.” Lâm Bá Huân thu hồi di động, cười lạnh hai tiếng, “Sao phải gấp đến vậy, trò yêu ma quỷ quái gì cũng dám dùng.”

“A?” Ngô Hạo nghe không hiểu, “Anh nói cái gì? Cao ốc chúng ta có ma quỷ lộng hành sao?”

“Cậu vài năm nữa sẽ hiểu, người so với quỷ càng đáng sợ hơn.” Hai mắt đen láy của Lâm Bá Huân thâm thúy nhìn cậu, “Lát nữa mặc kệ phát sinh chuyện gì cậu đều phải bảo trì trấn định, hết thấy nghe lời tôi, có thể làm được không?”

Ngô Hạo không chút do dự gật đầu, lại hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

“Cậu lập tức sẽ biết.” Lâm Bá Huân nhìn thang máy dừng ở tầng cao nhất, lui lại vài bước đứng sau Ngô Hạo, “Trấn định một chút, giống như bình thường thôi.”

Ngô Hạo còn chưa kịp nói gì, cửa thang máy đã mở ra, nhân viên mỗi người đều đang làm công việc của mình, nhưng rõ ràng, không khí có chút ngưng trọng, còn có thêm một vài người cậu chưa từng thấy qua, thời điểm thấy cậu cũng cung kính cúi đầu chào, nhưng ánh mắt lại có chút cổ quái.

“Thiếu Triết.” Người luôn ở nhà niệm Phật, nhiều nhất là đến hoa viên tản bộ, bà nội cư nhiên hiện tại lại xuất hiện ở cửa phòng hội nghị, mái tóc bạc trắng được búi thấp cẩn thận sau đầu, mặc bộ váy dài màu xám tro, trên cổ đeo dây chuyền trân châu sáng bóng, tay đeo bao cầm quả trượng, hoàn toàn một bộ chính trang, ngoắc ngoắc cậu: “Lại đây.”

Ngô Hạo đầy bụng nghi ngờ đi qua, đỡ lấy cánh tay bà nội: “Nội, người sao lại tới đây?”

Bà nội vỗ vỗ cánh tay cậu, cười nói: “Có người muốn nháo to chuyện, ta không thể không đến a.”

“Lão thái thái, lời này chúng tôi thật gánh không nổi.” Lập tức có một nam nhân khom lưng áy náy cười nói, “Lâm lão tiên sinh chẳng qua ủy thác chúng tôi đưa ra một đề nghị, cũng không phải thật sự...”

Quả trạng tinh xảo gõ mạnh một tiếng lên mặt đất đánh gãy lời gã, thanh âm bà nội không nóng không lạnh vang lên: “Ngay cả bức vua thoái vị cũng đều xương ra rồi, còn thiếu nước trực tiếp xưng vương thôi?”

“Lão thái thái, này...”

Lâm Vệ Nhân từ sau chạy lên, đỡ lấy cánh tay bên kia của bà nội, khuyên nhủ: “Thẩm, không nên tức giận, trước ngồi xuống nghỉ ngơi chút, Thiếu Triết, còn không mau đỡ bà nội vào văn phòng, uống chén trà bớt giận. Lý Ngạn, người đừng nói nữa, như vậy không trách được chủ tịch sinh khí, tam thái thúc già rồi, các người cũng đi theo hồ đồ luôn sao? Thế nhưng hoài nghi Thiếu Triết không phải con ruột anh họ tôi, còn mời bác sĩ đến giám định DNA cái gì, này không phải quá hoang đường đi?”

Tựa như một tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu, Ngô Hạo trợn mắt há mồm, cậu lúc này mới thấy phòng nghỉ phía xa, có hai bác sĩ mặc đồng phục trắng, còn thò đầu ra nhìn bên này.

Giám định DNA... Cái này xong rồi! Cậu cũng không phải Lâm Thiếu Triết thật sự! Cho dù Lâm Thiết Triết thực là con trai ruột Lâm Vệ Quốc, nhưng lấy máu cậu đi kiểm nghiệm chỉ có thể có một kết quả! Chính là bị vạch mặt ngay tại chỗ!

Cầu cứu nhìn Lâm Bá Huân một cái, phát hiện sắc mặt đối phương càng thêm âm trầm, gắt gao nhìn thẳng Lâm Vệ Nhân, giống như kẻ đưa ra đề nghị giám định DNA không phải Lý Ngạn, mà là Lâm Vệ Nhân đang luôn mồm giải vây cho cậu kia.

“Kiểm nghiệm DNA?” Bà nội cười lạnh, “Tam thúc thật đúng là quan tâm a, năm đó sao không hoài nghi Vệ Quốc không phải cốt nhục Trọng Vĩ đi, thế nào? Cầm vài phần lợi nhuận hẳn rất thư thái, qua vài chục năm, hiện tại lại nghĩ muốn lâm nguy thụ mệnh (nguyên văn: , nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, theo ý mĩa mai) đi ra chủ trì đại cục?”

“Thẩm, là hiểu lầm thôi, đừng nóng giận, ngại đi vào ngồi một chút đi, nếu không trước hết để Bá Huân đưa ngài trở về? Lý Ngạn, không cần nháo nữa, loại sự tình này quả thực là làm trò cười cho thiên hạ, truyền ra ngoài mặt mũi Lâm gia còn không phải mất hết sao, người mau trở về, tam thái thúc bên kia, một lát nữa tôi tự mình qua bồi tội. Nhưng vô luận thế nào cái gì giám định DNA cũng là không thể làm! Này... Này... Này còn ra cái gì nữa!”

“Lão thái thái, Lâm tiên sinh.” Nam nhân kêu Lý Ngạn tuy rằng dung mạo thường thường, nhưng ngược lại một chút cũng không bị dọa, vẫn kiên trì nói, “Tôi làm đại diện toàn quyền của Lâm lão tiên sinh đã mười năm, lần này là ý kiến của lão tiên sinh, tôi cũng biết không thỏa đáng, nhưng vẫn phải làm theo chức trách, hay ngài muốn trước mặt thành viên hội đồng quản trị cấp. Nếu lão thái thái kiên quyết không đồng ý, tôi cũng chỉ có thể trở về phục mệnh, ở buổi họp hội đồng quản trị tháng sau chính thức nói ra chỉ sợ càng to chuyện?” Nói xong, gã quay qua liếc Ngô Hạo một cái, ngoài cười trong không cười nói: “Tình huống không giống nhau... Chúng ta cũng biết, tiền chủ tịch cùng phu nhân cảm tình không phải rất tốt, chủ tịch... Kỳ thật thích nam nhân không phải sao?”

“Làm càn!” Thanh âm bà nội không đề cao, nhưng uy nghiêm trong lời nói nháy mắt áp bách cơ hồ tất cả khiến mọi người cảm như hén, “Cút về, lập tức cút!”

Ngô Hạo giật mình đến miệng cũng không khép lại được, ngốc hồ hồ nhìn Lâm Bá Huân, người kia căn bản không rảnh chú ý cậu, mày nhíu thành một đoàn, vẫn hung hăng trừng mắt Lâm Vệ Nhân.

Lý Ngạn sắc mặt trắng bệch, cố cười nói: “Lão thái thái, tôi chỉ là chuyển đạt đề nghị của Lâm lão tiên sinh... Đây cũng không phải việc tư, quan hệ đến quyền thừa kế, hội đồng quản trị cũng có quyền đối với vị chủ tịch sắp tiếp nhận này hiểu biết thêm một chút đi? Dù sao Lâm thiếu gia...”

“Được.” Bà nội quyết đoán quát ngừng câu gã sắp nói, “Ta biết phía sau người có người sai sử, thời điểm này không nhân cơ hội đưa ra vài thủ đoạn bịp bợm các người sẽ không cam tâm, được, giám định liền giám định, ta xem về sau lão lấy cái gì đi che mắt mình!”

Bà nắm lấy tay Ngô Hạo, không cho thanh minh nói: “Người không phải bác sĩ cũng đều đem tới rồi? Hiện tại liền lấy máu đi, sau đó ta sẽ phái người giám sát toàn bộ quá trình, ta liền ngồi đây chờ kết quả!”



“Nội!” Ngô Hạo cực kỳ hoảng sợ, thiếu chút nữa liều lĩnh giãy ra sau đó tông cửa mà chạy, nếu kiểm nghiệm DNA liền xong rồi! Thân phận của cậu lập tức sẽ bị vạch trần, kế hoạch của Lâm Bá Huân cũng sẽ thất bại ngay lập tức, bọn họ nhất định sẽ thua thê thảm!

Cậu không phải Lâm Thiếu Triết! Cậu là Ngô Hạo a!

Trong lòng hoảng loạn, cậu lại nhìn hướng Lâm Bá Huân, hy vọng có thể nhìn được thêm một chỉ thị từ hắn, nhưng Lâm Bá Huân vẫn như trước không nhìn cậu, ngược lại lui về sau từng bước, thối lui đến đám người bên ngoài.

Hắn không phải là muốn đào tẩu trước đi? Ý niệm này lóe lên trong đầu Ngô Hạo, lập tức liền phỉ nhổ chính mình một cái, Lâm Bá Huân cũng không phải người như vậy! Hắn nhất định có chiêu bí mật gì đó chưa sử dụng ra, nhất định là thế! Hắn không phải bảo chính mình trấn định, hết thấy nghe theo hắn sao?

Chính là... Anh ngược lại nói chuyện đi... Tôi khuyên nhủ bà nội đi! Lời của anh bà nội nhất định sẽ nghe, ít nhất cũng có thể kéo dài thêm hai ngày nghĩ biện pháp a, anh cũng đừng để tôi trước mọi người xấu mặt a... Vì cái gì từ đầu tới cuối chỉ có Lâm Vệ Nhân đứng ra bảo vệ tôi? Anh ngay cả nhìn cũng không nhìn tôi lấy một cái? Tôi mới cùng hội cùng thuyền với anh không phải sao?!

Lâm Vệ Nhân vẫn còn muốn ngăn cản sự tình phát sinh, nhưng bà nội nếu đã lên tiếng. Việc này nhất định không thể khác được, đám người tản đi, Ngô Hạo tận lực làm bộ bình tĩnh đỡ bà nội đi vào văn phòng chủ tịch, ngồi trên ghế sa lon, hai bác sĩ cùng ba hộ sĩ mang theo thùng đi tới, thuận thực xuất ra ống tiêm chuẩn bị lấy máu để xét nghiệm.

“Tôi muốn trước hướng hai vị giải thích một chút giám định DNA là thế nào có được không?” Bác sĩ có chút xấu hổ nói, bà nội phát tay: “Bác sĩ, tôi không loại cổ hủ chỉ biết cả ngày ở nhà, những thứ này tôi hiểu được.”

“Ách, vâng, lão thái thái.” Bác sĩ vệ sinh điểm lấy máu, “Bởi vì cha mẹ Lâm tiên sinh đã mất, người có quan hệ huyết thống duy nhất chính là lão thái thái ngài, cho nên chúng ta chỉ có thể so sánh mẫu máu của ngài cùng Lâm tiên sinh, vì để công bằng..., tốt nhất nên có một mẫu máu của bên thứ ba làm tham chiếu.”

“Như vậy không phải phiền toái sao?” Lâm Vệ Nhân lập tức phản đối, “Bác sĩ, tôi không hiểu lắm, nhưng tôi cũng biết, giám định DNA thì phải là cha mẹ với con cái mới hữu hiệu nhất, như vậy cách một thế hệ có thể khác biệt hay không? Tôi vẫn cho là điều này quá hoang đường, thậm chí, tốt nhất là không cần làm vậy, đây quả thực là vũ nhục Thiếu Triết.”

Ngô Hạo ở trong lòng liều mạng gật đầu, quay đầu nhìn về phía Lâm Bá Huân, ước gì hắn cũng phụ họa Lâm Vệ Nhân một lần, có lẽ có khuyên bảo của hắn, bà nội sẽ thay đổi chủ ý.

“Tôi đến làm bên thứ ba.” Lâm Bá Huân nói chuyện, nhưng điều hắn thốt ra lại khiến trước mắt Ngô Hạo tối sầm, thiếu chút nữa ngất xỉu.

“Không sao cả, dù sao chỉ cần chứng minh Thiếu Triết cùng ta có quan hệ huyết thống là được rồi.” Bà nội lấy một loại bình tĩnh kinh người nói.

Trong sự tuyệt vọng của Ngô Hạo, ba ống máu ghi rõ thứ tự, được cẩn thận bỏ vào hộp mẫu máu, bác sĩ đứng lên mang theo thùng, cùng một hàng ngũ bảo hộ giám thị ở cửa, rời đi công ty. Không khí nhất thời tương đối nặng nề, Lý Ngạn sớm không biết trốn đi đâu, bà nội thẳng thắt lưng ngồi trên ghế sa lon, Lâm Vệ Nhân ở bên cạnh thấp giọng khuyên bảo, Lâm Bá Huân quay lưng về phía mọi người, không biết nhìn cái gì, Ngô Hạo sắc mặt trắng bệch, ngón tay đặt trên bàn gắt gao nắm lại một chỗ.

“Thiếu Triết.” Khi Lâm Vệ Nhân đang không ngừng khuyên nhủ bà nội uống chút nước này nọ, nằm xuống nghỉ ngơi, ăn cái gì đó, bà nội bỗng nhiên mở miệng, nhìn về phía Ngô Hạo, biểu tình hơi chút nhu hòa: “Có ý kiến gì sao?”

“Con?” Ngô Hạo mê mang nhìn bà, ý tưởng trong lòng tôi mà nói ra nhất định sẽ bị người đánh chết... Bà nội, kỳ thật tôi không phải tôn tử người, Lâm Thiếu Triết chân chính, chỉ có Lâm Bá Huân biết tung tích của hắn thôi.

Nhìn ra cậu bất an, bà nội hiền lành xoa xoa đầu cậu: “Con còn nhỏ, được Bá Huân bảo hộ quá tốt, chưa thấy qua lòng người hiểm ác. Về sau cần phải chú ý hơn, chuyện ghê tởm giống như hôm nay, chờ con làm chủ tịch, còn có thể lại xuất hiện nữa. Thương trường giống như chiến trường vậy, có nhiều lúc, kẻ âm mưu gian trá lại là người một nhà, chỉ vì chút ích lợi kia. Hôm nay cứ coi như là bài học đầu tiên đi, nội biết con thực sinh khí, cảm thấy bị vũ nhục, nhưng con làm rất tốt, không có xúc động, càng không có không khống chế được tâm tình mà tranh cãi ầm ĩ, rất giỏi. Hảo hài tử, điều con nên làm bây giờ là nhớ kỹ việc hôm nay, sau đó chậm rãi tính rõ ràng.”

Tôi nào dám xúc động a, tôi thật ra là muốn chạy trốn ấy. Ngô Hạo bất đắc dĩ cười khổ, gật gật đầu: “Con hiểu được, nội.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lâm Vệ Nhân tự mình ra ngoài bưng hai chén sữa trở về, khuyên Ngô Hạo uống nửa chén, bà nội không nói gì, tay di động chuối hạt đang cầm, nhắm mắt dưỡng thần, cũng không biết qua bao lâu, Lâm Bá Huân xoay người ra ngoài, Ngô Hạo vốn đang tâm hoảng ý loạn lập tức ngược lên hỏi: “Đại ca anh đi đâu vậy?”

“Toilet.” Thanh âm Lâm Bá Huân thực ổn định, không một tia dị thường.

“Tôi cũng đi.” Ngô Hạo từ trên ghế sa lon nhảy dựng lên, vội vội vàng vàng đi theo phía sau hắn.

“Xem hai huynh đệ này, tình cảm thật tốt, đi toilet cũng phải cùng đi a?” Lâm Vệ Nhân tựa hồ muốn hòa hoãn không khí một chút, ở phía sau trêu ghẹo nói, Lâm Bá Huân đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lợi hại thẳng tắp đảo qua, khiến gã cũng tự thấy xấu hổ cúi đầu.

Ngô Hạo lại căn bản mặc kệ, tìm cậu hiện tại đã đập đến loạn cả lên rồi, giống như bị hơ trên lửa vậy, đi theo Lâm Bá Huân vào trong toilet được trang hoàng xa hoa, lập tức đóng cửa lại, bối rối hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” Lâm Bá Huân mở vòi nước, rửa tay, “Tôi chỉ là tới rửa tay, cậu còn cùng vào đây làm chi?”

“Đã đến lúc này mà anh còn ——” Ngô Hạo đem lời sắp thốt ra đè ép xuống, cảnh giác nhìn nhìn bốn phía, Lâm Bá Huân cẩn thận như vậy, có phải hay không bởi vì nơi này có máy nghe trộm hoặc máy chụp ảnh, vân vân? Để nắm lấy sơ hở của chính mình?

Chính là... Lập tức sẽ bị vạch trần... Thêm mấy cái chứng cứ phạm tội nữa chắc cũng không sao đi?

Hoặc là... Lâm Bá Huân là muốn thí xe giữ tướng? Hắn có thể trở mặt nói chuyện này căn bản không liên quan tới hắn, đúng vậy, Lâm Thiếu Triết không phải con của Lâm Vệ Quốc, điều đó và hắn có quan hệ gì đâu? Xui xẻo chỉ có chính mình, nhưng, nếu bị người khác nắm được chứng cứ chứng minh mình là do Lâm Bá Huân tìm đến giả mạo Lâm Thiếu Triết, kia Lâm Bá Huân nhất định sẽ bị Lâm gia đuổi ra khỏi nhà, thậm chí còn có thể bị khởi tố.

Như vậy... Tôi nên cái gì cũng không nói... Hết thấy đều để bản thân gánh vác đi... Đợi lát nữa, tôi sẽ mang thân phận giả mạo này, dưới ánh nhìn khinh thường của mọi người đi ra khỏi cao ốc, dù sao... Từ trước tới giờ bản thân đều bị người khác xem thường, cũng không kém hôm nay là mấy, chỉ cần có thể bảo trụ anh là tốt rồi...

“Đại ca, tôi thực sợ hãi...” Thanh âm cậu run nhè nhẹ, xảy ra loại sự tình này, ly biệt ngay trước mắt, cậu không bao giờ... có thể nhìn thấy Lâm Bá Huân nữa, vốn nghĩ thời gian ở chung còn vài ngày, mấy tháng... Thật không ngờ, hôm nay lại chính là lúc phải tách ra, hắn hẳn sẽ không nhìn quân cờ làm hại kế hoạch của hắn thất bại thêm một cái nữa đâu...

Tim, bỗng nhiên nổi lên đau đớn, ép cậu tới không thể không há mồm thở dốc, dựa vào bức tường lạnh như băng phía sau: “Tôi thực sợ hãi...”

Lâm Bá Huân từ trong gương thấy được sắc mặt cậu trắng bệch, do dự nửa ngày, rốt cục xoay người lại, thần nhiên nói: “Tôi không phải nói với cậu chứ khẩn trương, hết thấy đều có tôi sao?”

Ngô Hạo nâng đầu nhìn hắn, cười khổ nói: “Tôi vẫn thực tin tưởng anh.”

“Tốt lắm, vậy tiếp tục.” Lâm Bá Huân lau khô hai tay, đi đến trước mặt cậu, trầm thấp nói, “Nhiệm vụ của cậu, chính là tháng sau thuận lợi tiếp nhận quyền từ hội đồng quản trị, trở thành tân nhiệm chủ tịch của Quảng Ích, những thứ khác không cần quan tâm, tôi sẽ thay cậu làm thỏa đáng.”

Ngô Hạo nhìn cà- vạt trên ngực hắn, chậm rãi nghiêng người về phía trước, cúi đầu, trán đặt lên ngực hắn, thanh âm thấp đến không thể nghe thấy: “Bá Huân... Tôi vẫn còn sợ hãi...”

Tôi có thể không bị vạch trần sao?

Anh sẽ dùng biện pháp gì đến thay tôi giải vây? Trên đường đánh tráo mẫu máu? Chính là anh muốn tới chỗ nào tìm mẫu máu của Lâm Thiếu Triết đến thay? Mua chuộc bác sĩ? Kịp sao? Hay là anh tính toán đại khai sát giới, đem tất cả những người biết rõ sự tình trong tòa nhà này giết sạch?

Ngô Hạo vì tưởng tượng kinh người của mình mà nhịn không được cười khúc khích, hai vai run run thấp giọng nói: “Đại ca, tôi biết anh không gì không làm được, nhưng là anh cũng không thể chống lại được khoa học đi?”

Lâm Bá Huân kéo cậu, khẩu khí thực bình tĩnh nói: “Đừng nghĩ nhiều, đi ra chờ kết quả đi.”

Hít sâu một hơi, Ngô Hạo chà xát mặt ngẩng đầu: “Được.”

Có tiền năng suất làm việc thật mau, bình thường nhanh nhất cũng phải đợi hai mươi bốn tiếng xét nghiệm DNA, vậy mà giờ chỉ mới có hai tiếng đã có kết quả, A Tiêu mặt đầy nghiêm túc cùng một vài người khác theo bác sĩ đi tới, đưa ra một bản kết quả giám định, bà nội giờ tay nhận lấy, thời khắc mở ra, Ngô Hạo tim đập đến cơ hồ muốn bắn ra khỏi ngực.

Bà nội mặt đầy nếp nhăn xẹt qua một tia cười lạnh, chuyển tay đưa cho Lâm Vệ Nhân vẫn đang hỏi han ân cần phía sau, “Người đọc to cho mọi người cùng nghe.”

“Thẩm...” Lâm Vệ Nhân khó xử cười cười, “Hay để cho Bá Huân đến đọc đi?”

“Hắn cũng là mục tiêu giám định, tốt nhất tránh đi.” Bà nội ánh mắt xẹt qua đám người trước mặt, gần từng tiếng, “Đúng vậy, những cổ đông khác nói không quan tâm những việc lật vạt này đó của gia đình, nhưng ngược lại thân thích Lâm gia cơ hồ đều có mặt. Được, tốt lắm, nhân dịp này cũng muốn nói luôn, về sau mọi người trong nhà sinh con trai, khả đừng quên chuyện đầu tiên phải làm là đi giám định đứa nhỏ của mình, miễn cho đến khi kế thừa tài sản lại bắt đầu giở trò.”

Một đám người ở đây đầu cúi thấp, không dám cùng ánh mắt của lão thái thái đối diện. Lâm Vệ Nhân mở ra bản kết quả giám định, ho nhẹ một tiếng, có chút gian nan đọc to: “Lâm Thiếu Triết tiên sinh (mẫu máu B) cùng Trầm Hữu Lam phu nhân (mẫu máu A) quan hệ huyết thống thành lập, Lâm Bá Huân tiên sinh (mẫu máu C) cùng Trầm Hữu Lam phu nhân (mẫu máu A) quan hệ huyết thống không thành lập, Lâm Thiếu Triết tiên sinh (mẫu máu B) cùng Lâm bá huân tiên sinh (mẫu máu C) quan hệ huyết thống không thành lập.”

Trong đám người đang cúi đầu có người kinh hô một tiếng, lập tức an tĩnh lại như mặt nước.

Ngô Hạo thiếu chút thở không ra hơi, tuy rằng ngoài mặt vẫn bình tĩnh dị thường, trước mắt đã như có sao bay tứ phía, Lâm Bá Huân làm được! Hắn cư nhiên làm được! Tuy rằng không biết dùng biện pháp gì! Nhưng là xác thực, hắn làm được!

Cậu đang muốn quay đầu lại nhìn Lâm Bá Huân, bà nội đã muốn đứng lên, thân thể gầy yếu phảng phất vô thượng uy nghiêm, từ trên cao nhìn xuống đám người: “Vốn, trước khi Thiếu Triết tiếp nhận chức vị chủ tịch, ta cũng không nghĩ tự mua thêm phiền phức, bất quá xem ra đây là có người không muốn thanh tịnh, như vậy, tháng sau trong cuộc họp hội đồng quản trị, ta thân là đương nhiệm chủ tịch, sẽ tiến hành điều chỉnh một ít nhân sự.”

Bà dừng một chút, khôi phục khẩu khí ôn hòa hiền lành lúc trước: “Thiếu Triết, Bá Huân, hôm nay công việc của các người hủy bỏ, theo ta về nhà.”

“A, vâng thưa nội.” Ngô Hạo cho dù trong lòng có trăm ngàn nghi vấn, nhưng cũng chỉ có thể nghe theo, thời điểm đó bà nội đi ra khỏi phòng hội nghị, cậu thương hại nhìn thoáng qua đám người, những người liên quan đều mặt xám như tro tàn, Ngô Hạo biết, điều gì đang chờ đợi bọn họ.

Nếu như bị vạch trần, như vậy hiện tại mặt xám như tro tàn chắc là chính mình đi... Nếu ngay cả Lâm Bá Huân cũng bị liên lụy, vậy thất bại thảm hại chính là hẳn a...

\*\*\*

Trên đường về nhà, Lâm Bá Huân vẫn không nói chuyện, bà nội dường như mệt mỏi, nhắm mắt lại, tay vỗ vỗ nhẹ cánh tay Ngô Hạo, trên mặt nếp nhăn dày đặc cũng không che lấp được thần sắc mệt mỏi cùng mệt mỏi, Ngô Hạo nhìn không đành lòng, nhẹ nhàng xấp lại gần làm nũng kêu: “Nội... Đừng nóng giận...”

“Nội không có sinh khí... Chỉ là có chút không rõ.” Lão thái thái mở to mắt, ngón tay sờ sờ mặt Ngô Hạo, “Thời điểm chúng ta khổ cực như vậy, thân thích không một ai đưa tay giúp đỡ, về sau Vệ Quốc làm ăn bắt đầu phát đạt, mỗi người đều chạy tới muốn được phân một phần, cho bọn họ cổ phiếu chia hoa hồng, để bọn họ chỉ cần ở nhà tiền tự đến cửa, không bỏ tiền, không góp sức, ta không rõ vì sao bọn họ còn chưa thấy đủ, còn nghĩ muốn đông nghĩ muốn tây, hận không thể dứt khoát đem Quảng Ích xâu xé mới tốt, vì cái gì? Là bởi vì bọn họ cũng họ Lâm sao?”

“Nội...”

“Ông nội người mất sớm, Vệ Quốc một mình dốc sức tạo dựng sự nghiệp, quá mệt mỏi, cũng qua đời, hiện tại Lâm gia chỉ còn lại lão thái bà sắp vào quan tài ta đây cùng người hài tử này, bọn họ không nghĩ đồng cam cộng khổ, lại còn khẩn cấp muốn nhảy ra quấy rối, thực cho ta là già rồi không làm được gì sao?” Bà nội lại nhắm mắt lại, “Tám gậy tre cũng không đánh họ hàng xa (nguyên văn: – Bát can tử đã bắt dao đích viễn thân, ý nói người một nhà không hãm hại nhau), chuyện gì cũng chưa từng làm cho chúng ta, gió thổi cỏ lay (ý nói có chuyện nhỏ nhặt xảy ra) liền lên mặt gia trưởng tự cao tự đại đến khoa tay múa chân, lần này ta sẽ không nể mặt mũi bọn họ nữa... Ta già rồi, dù sao cũng phải làm cho con chút gì đó, mới có thể thanh thản đi gặp ông nội cùng cha con.”

“Nội, đừng nói nữa.” Ngô Hạo bắt lấy tay bà, “Con đều hiểu được, ngài không cần lo nghĩ nhiều như vậy, đại ca sẽ giúp con, đúng không, đại ca?”

Cậu quay đầu nhìn Lâm Bá Huân, ánh mắt người phía sau đang chăm chú nhìn ngoài cửa sổ xe, nghe vậy mới giật mình, gật gật đầu: “Bà nội, ngài yên tâm đi, tôi biết nên làm thế nào.”

Bị chuyện hôm nay phát sinh quấy nhiễu, triệt để quét sạch hứng thú, về đến nhà, quần gia bày ra một bàn đồ ăn cũng không ai muốn ăn, Ngô Hạo buông xuống tảng đá đè nặng trong lòng, càng nhiều nghi ngờ giờ mới chậm rãi nổi lên trong lòng, khẩn cấp đợi sau khi ăn xong tìm Lâm Bá Huân hỏi một chút. Khó khăn đợi đến sau khi ăn xong uống trà, cậu hớp vài hớp, giương mắt trông đợi bà nội uống xong trà lên lầu nghỉ trưa.

Bà nội lại không vội, cầm tách trà di động đuổi bọt, qua vài phút mới mở miệng: “Thiếu Triết, nội có chuyện muốn nói với con, con theo ta lên lầu một chút.”

“Nga.” Ngô Hạo ngoan ngoãn đứng dậy, lại bị Lâm Bá Huân vẫn trầm mặc ngăn lại, chuyển hướng bà nội: “Bà nội, vẫn là để tôi nói đi.”

Ngô Hạo mặc danh kỳ diệu nhìn hẳn, lại nhìn bà nội, tựa hồ... Xảy ra chuyện gì cậu không biết? Bà nội sẽ đối cậu nói cái gì? Lâm Bá Huân lại muốn đối cậu nói cái gì?

Bà nội thật sâu nhìn Lâm Bá Huân một cái, biểu tình trên mặt thập phần phức tạp, thở dài nói: “Cũng tốt.”

“Thiếu Triết, đến thư phòng.” Lâm Bá Huân đơn giản nói một câu, đứng lên bước lên lầu, Ngô Hạo không biết làm sao theo sát hẳn, lại quay đầu nhìn bà nội vẫn ngồi ở ghế dựa không nhúc nhích, hoàn toàn hồ đồ.

## 9. Chương 8

Không hề giống trước đây mỗi lần tiến thư phòng toàn thân đều được thả lỏng, Ngô Hạo hôm nay sau khi bước vào cánh cửa này, liền bị một loại dự cảm nguy hiểm bao phủ, tựa hồ sẽ có chuyện khủng khiếp nào đó phát sinh trên người mình, cậu có thể tinh tường cảm giác được, nhưng lại bất lực, chỉ có trơ mắt chờ đợi hết thảy phát sinh.

Lâm Bá Huân đưa lưng về phía cậu đứng trước bàn, trầm giọng nói: “Đóng cửa lại.”

“Nga.” Ngô Hạo thuận theo đóng cửa lại, đi đến phía sau hắn, lo sợ bất an hỏi: “Anh phải nói cái gì với tôi?”

Lâm Bá Huân xoay người, tầm mắt dừng trên người cậu, Ngô Hạo không dám ngẩng lên nhìn hắn, cúi đầu nhìn xuống dưới chân.

“Cậu cũng muốn hỏi tôi đi? Hôm nay kết quả xét nghiệm rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” Lâm Bá Huân mở miệng, “Vì sao kết quả cuối cùng lại là cậu cùng bà nội có quan hệ huyết thống.”

“A, này chẳng lẽ không phải anh ra tay hay sao?” Ngô Hạo khó hiểu.

“Thiếu Triết, tôi thật cao hứng ở trong mắt cậu tôi là siêu nhân không gì làm không được, nhưng thật đáng tiếc, cậu nói đúng, tôi không thể chống lại khoa học.” Lâm Bá Huân lúc này còn có tâm tình đùa giỡn, sau đó dùng ngón tay nâng cằm cậu lên, dừng tại ánh mắt Ngô Hạo, cúi đầu nói ra chân tướng long trời lở đất: “Kết quả giám định là thật, tôi không hề động tay động chân, sở dĩ có kết quả như vậy là bởi vì... Cậu thật sự là tôn tử của bà nội, con trai ruột của cha nuôi.”

Trong đầu Ngô Hạo trống rỗng, bị lời của hắn khiến cho vô pháp tự hỏi, đại ra nhìn Lâm Bá Huân miệng hé ra hợp lại, nói ra lời thực rõ ràng minh bạch, nhưng cậu lại như hoàn toàn không hiểu: “Cậu chính là Lâm Thiếu Triết, đây là nhà của cậu, của bà nội cùng cậu, cậu về sau sẽ sống ở đây, cả đời sẽ sống như vậy, giống như điều cậu vẫn luôn hy vọng.”

“Từ từ!” Ngô Hạo thở hổn hển cắt ngang lời hắn, mãnh liệt quơ hai tay, “Anh đang nói cái gì? Tôi không hiểu! Anh điên rồi sao? Hay là mất trí nhớ? Không phải! Anh đã quên rồi sao?!”

Cậu ở tại chỗ lòng vòng đi hai vòng, chợt nhớ tới Lâm Bá Huân trước mặt, hạ giọng nói: “Tôi không phải Lâm Thiếu Triết, tôi là Ngô Hạo! Lâm Thiếu Triết chân chính đã rời nhà trốn đi, anh mới tới tìm tôi giả trang hắn, anh không nhớ sao? Đây hết thảy đều là kế hoạch của anh! Anh như thế nào lại hồ đồ như vậy? Tôi biết tôi rất giống hắn, nhưng tôi không phải hắn! Tôi là Ngô Hạo anh tự mình tìm về, Ngô Hạo a!”

“Không, cậu không phải.” Lâm Bá Huân cương ép bắt lấy cậu, hai tay nâng gương mặt cậu lên, “Cậu là Lâm Thiếu Triết, không có thật giả gì ở đây cả, cậu chính là Lâm Thiếu Triết thực sự, những điều tôi nói với cậu lúc trước, đều là lừa gạt cậu mà thôi.”

Ngô Hạo mờ mịt nhìn hắn, lặp lại một lần, “Lừa gạt tôi?”

“Đúng, lừa gạt cậu.”

Môi run rẩy, Ngô Hạo thật vất vả mới có thể nói ra: “Anh lừa tôi làm gì? Tôi cái gì cũng đều không có, có gì đáng giá để anh gạt tôi? Đều là giả sao?... Những gì anh nói đều là giả hết sao?”

Anh cười với tôi, là giả sao? Anh đối với tôi ngẫu nhiên lộ ra một chút ôn nhu, là giả sao? Thời điểm anh ôm tôi, cũng là giả hết sao? Tôi liền vì những thứ giả dối này đối với anh khẳng khẳng một mực? Là như vậy sao?

Lâm Bá Huân trầm mặc một hồi, buông cậu ra, trầm thấp nói: “Chúng tôi tìm cậu hơn hai năm... Thời gian không còn lại bao nhiêu, không có cách nào khác... Tôi bắt đầu nói từ đầu đi, cha nuôi tôi, cũng chính là cha ruột của cậu Lâm Vệ Quốc tiên sinh, giống như những gì cậu vừa nghe, kỳ thật là đồng tính luyến ái, nhưng thời đại lúc ấy, đồng tính luyến ái không được cho phép, ông lại là người thừa kế gia nghiệp, không có khả năng không kết hôn, vì thế liền tiến hành một cuộc hôn nhân vì lợi nhuận, cưới mẹ cậu, Hà Nhã Ly phu nhân.”

Ngô Hạo cứng ngắc đứng tại chỗ, toàn thân cao thẳng không một chỗ nào có thể động, chỉ có hô hấp tựa như chết lặng là vẫn còn tiếp tục, nghe Lâm Bá Huân tàn khốc từng bước tiết lộ sự thật.

“Hà Nhã Ly phu nhân từ nhỏ sinh hoạt tại nước ngoài, cá tính tương đối quyết liệt, thời gian nửa năm đầu, bọn họ coi như là hòa hợp, nhưng không lâu sau, bà phát hiện tình cảm trong lòng cha nuôi. Đối với đời sống tình cảm của trường bối, tôi không có quyền đánh giá, chỉ biết là, Hà Nhã Ly phu nhân không thể dễ dàng tha thứ cho một cuộc hôn nhân như vậy, vài lần cùng cha nuôi khắc khẩu, nhưng bởi vì hôn nhân mang lại lợi ích cho hai bên, bọn họ không thể lập tức ly hôn, chỉ trường kỳ sống riêng.”

Lâm Bá Huân di động thân thể. Lộ ra một tập văn kiện đặt trên bàn: “Sau khi kết hôn năm năm, vì cha nuôi cương quyết yêu cầu, bọn họ ly hôn, lúc ấy chuyện này nháo rất lớn, cha nuôi thanh toán một số tiền gọi là phụng dưỡng phí rất lớn, Hà Nhã Ly phu nhân từ nay về sau phải đi Mỹ, mãi cho đến khi mất, cũng chưa từng trở về.”

“Kia... Tôi đâu?” Ngô Hạo hầu kết hơi nhu động, nhẹ giọng hỏi, “Tôi là con của ai? Vì sao lại ở cô nhi viện?”

Lâm Bá Huân không đành lòng nhìn cậu, thở dài một tiếng lại nói tiếp: “Hà Nhã Ly phu nhân từ hai mươi năm trước, đã ủy thác lại cho luật sư, bà tuy rằng qua đời, nhưng ủy thác vẫn còn hiệu lực, ba năm trước, luật sư của bà mang theo một phong thư tới bãi phỏng Lâm gia, trong thư, Hà Nhã Ly phu nhân... Tiến hành bước trả thù cuối cùng của mình.”

Hắn ngửa đầu nhìn trần nhà, nhẹ giọng nói: “Trong thời gian chuẩn bị ly hôn, có một lần Hà Nhã Ly phu nhân thể nhưng dùng thuốc, cùng cha nuôi xảy ra quan hệ, cha nuôi không thể tha thứ dễ dàng, cho nên mới không tiếc trả giá lớn, kiên quyết yêu cầu ly hôn.”

“Anh không được nói mẹ của tôi như vậy!” Ngô Hạo buột miệng thốt ra, kích động đến hai mắt cũng đỏ lên, cậu không tin lời Lâm Bá Huân nói, chính là vì cái gì lại theo bản năng bắt đầu bảo vệ tên một người phụ nữ không có ý nghĩa gì với cậu như vậy? Chẳng lẽ thật sự là... Mẹ?

Lâm Bá Huân thương hại nhìn cậu: “Thiếu Triết, có lẽ tôi nói chuyện có chút bất công, dù sao tôi cũng là do cha một tay nuôi lớn, được rồi, tôi xin lỗi.”

Ngô Hạo mạnh mẽ áp chế tâm tình, cắn chặt răng nói: “Sau đó.”

” Hà Nhã Ly phu nhân đồng ý ly hôn, là bởi vì bà phát hiện đã mang thai đứa con của cha nuôi, đó chính là cậu...” Lâm Bá Huân thực gian nan nói: “Bà không nói cho bất cứ ai biết, sau khi sinh hạ cậu, liền... Liên tục tiếp đem cậu đưa đến cô nhi viện, sau đó bà đi Mỹ, mãi cho đến khi qua đời, cũng chưa từng trở về.”

“Anh nói vậy! Tôi không tin!”

Lâm Bá Huân dùng sức xoay người sang chỗ khác, không nhìn Ngô Hạo mặt đã đỏ bừng, tiếp tục nói: “Bà trong thư nói với cha nuôi, vì trả thù, bà lựa chọn hai mươi năm sau mới nói cho ông biết: kỳ thật ông có một đứa con trai, hơn nữa đứa con trai này lại là cô nhi sống dưới đáy xã hội cùng người cha là ông sinh hoạt trong cùng một thành phố. Hà Nhã Ly phu nhân hiểu rất rõ, đối với bà nội mà nói, đây là một kinh hỉ, đối với cha nuôi mà nói, đây lại là một khiếp sợ. Ông lúc ấy đã bệnh rất nặng, thân thể vô cùng suy yếu, tôi lập tức bắt tay vào tìm cậu, nhưng Hà Nhã Ly phu nhân không hề lộ ra một chút thông tin gì, đã qua hai mươi năm, những người năm đó có liên quan cũng rất khó tìm, tôi nghĩ, Hà Nhã Ly phu nhân cố ý không muốn cho cha nuôi tìm thấy, bà chính là bắt cậu trở thành một công cụ trả thù, để cho nghĩa phụ biết mình có con trai, nhưng là... Nhưng là không được thấy mặt...”

“Tôi... Tôi không tin... Tôi không tin...” Ngô Hạo ngón tay gắt gao nắm chặt ghế dựa, thanh âm cũng thay đổi, cậu hi vọng Lâm Bá Huân có thể quay lại nhìn mình một cái, ôm cậu nói này hết thấy đều là giả, là lừa cậu, thân thể cậu không phức tạp như vậy, cậu chỉ là một cô nhi bình thường mà thôi...

Nhưng Lâm Bá Huân không quay đầu lại, mà tiếp tục nói: “Cha nuôi mang theo tiếc nuối qua đời, chúng tôi vẫn luôn tìm cậu... Tháng đến ba tháng trước... Mới tìm được. Sự tình lúc sau, cậu cũng đã biết.”

“Tôi biết cái gì?” Ngô Hạo thê lương cười, “Tôi chỉ biết bản thân thật giống một tên gốc bị anh lừa giỡn... Gạt tôi vui đến như vậy sao? Các người những kẻ có tiền hẳn là muốn đi tìm trò chơi mới càng kích thích càng tốt đúng không, đem một tên nghèo đóng gói thành thiếu gia nhà giàu có phải hay không rất thú vị? Hết thấy đều là giả dối đi? Những điều anh nói hiện tại chắc cũng là giả thôi... Tôi sẽ không tin, anh lúc

này kể chuyện xưa, tôi nào biết ngày mai buổi sáng tỉnh lại anh có thể hay không lại nói với tôi: những điều nói hôm nay cũng là lừa gạt mà thôi... Đúng không?”

“Tôi hiện tại nói đều là sự thật, cậu sáng nay mới vừa đã làm giám định DNA, trong lòng hẳn đã hiểu, đây đều là sự thật.” Lâm Bá Huân xoay người nhìn cậu, “Thiếu Triết, kỳ thật cậu đã tin, chính là vẫn còn kháng cự, đây là không có lý trí, tôi đã dạy cậu cái gì? Dù là thời điểm nào cũng phải dùng lý trí mà đối diện chính mình.”

“Được, tôi lý trí! Tôi mặt đối với bản thân!” Ngô Hạo khó chịu vùng tay, hô to, “Anh muốn tôi tin tưởng sao? Thế còn cái kế hoạch buồn cười lúc trước là cái gì? Nếu anh thật sự cho rằng tôi là Lâm Thiếu Triết, là tôn tử của bà nội, vậy anh hẳn nên từ ba tháng trước xét nghiệm DNA, sau đó trực tiếp nói rõ ràng mọi chuyện với tôi không được sao? Anh bày trò lớn như vậy làm cái gì?! Còn nói Lâm Thiếu Triết chân chính rời nhà trốn đi muốn tôi đến giả mạo! Lại bức tôi học cái này học cái kia... Còn muốn tôi lo lắng đề phòng, tự cho mình là giả mạo! Mỗi ngày đều cẩn cẩn thận thận, lấy danh phận thiếu gia giả mạo ở Lâm gia ra ra vào vào, anh đây là vì cái gì?! Cho tôi một lời giải thích!”

“Đây là... Di chúc của cha nuôi.” Lâm Bá Huân nói rất chậm, mỗi chữ giống như đinh nhọn đóng vào lòng Ngô Hạo, máu tươi đầm đìa, “Cha nuôi nói, không thể cứ tìm mãi như vậy được, Quảng Ích cùng Lâm gia phải có người kế thừa, cũng không thể bởi vì cậu là con ông, liền tùy tiện đem hết thủy giao vào tay cậu, cho nên ông chỉ định một kỳ hạn, ba năm... Nếu trong vòng ba năm không tìm thấy cậu, hoặc là tìm được, nhưng biểu hiện của cậu không thể làm vừa lòng ban quản trị, như vậy, liền hủy bỏ quyền kế thừa, chỉ cho cậu một số sinh hoạt phí để cậu áo cơm không lo.”

Ngô Hạo lui về phía sau từng bước, muốn cười, lại cười không nổi, muốn khóc, cũng không có nước mắt, loại cảm giác này ngôn ngữ không thể miêu tả, ý nghĩ duy nhất chính là... Thân a... Để tôi chết đi...

“Thiếu Triết... Thiếu Triết!” Lâm Bá Huân bước nhanh đến trước, kịp thời ôm lấy thân thể đang trượt xuống của cậu, trong phút chốc da thịt tiếp xúc, Ngô Hạo vốn đã gần như lâm vào hôn mê bỗng nhiên tỉnh táo lại, thét chói tai: “Đừng đụng vào tôi!” Quyền đâm cước đá giầy dựa không cho Lâm Bá Huân ôm mình.

Lâm Bá Huân cường thế giữ chặt hai tay đang khua loạn của cậu, gắt gao đem cậu ôm vào trong ngực, dùng hết khí lực toàn thân, Ngô Hạo xương cốt đều bị hấn siết đến đau nhức, không ngừng nói: “Bình tĩnh một chút, Thiếu Triết, tỉnh táo lại! Thiếu Triết! Nghe tôi nói hết!”

“Tôi không nghe!” Ngô Hạo cuồng loạn kêu lên, “Hai mươi ba năm trước, mẹ không cần tôi... Hai mươi năm sau, cha không cần tôi... Anh có hiểu được tâm tình của tôi không?! Tôi vẫn luôn an ủi chính mình, nói cha mẹ chỉ bởi vì không có cách nào khác giữ tôi bên người mới đưa tôi đến cô nhi viện, tôi không nên oán giận, tôi hẳn nên cảm tạ họ đã cho tôi cơ hội sống sót mà không phải lựa chọn phá thai... Tôi còn an ủi bản thân nói chỉ cần tôi ngoan, tôi nghe lời, làm một hảo hài tử, cha mẹ sẽ tới đón tôi, như vậy chúng tôi người một nhà có thể sống hạnh phúc bên nhau... Tôi an ủi mình nói không sao hết, cha mẹ có yêu tôi, bằng không sẽ không sinh hạ tôi, cho dù cả đời không biết bọn họ là ai, tôi cũng muốn sống thật tốt, muốn sống thật hạnh phúc cho họ xem... Hiện tại thì sao?! Hiện tại anh nói cho tôi biết! Sinh hạ tôi là âm mưu của mẹ, là sự trả thù của bà! Bà căn bản đem tôi trở thành công cụ! Mà cha tôi thì sao... Ông cũng không muốn tôi... Bởi vì tôi chính là đứa con cùng huyết thống với ông! Ông chưa từng thấy qua tôi! Đối tôi không hề cảm tình! Ông không yên lòng với tôi! Thậm chí không cho tôi cơ hội trở về nhà!”

Ngô Hạo rốt cục buông tha giấy dựa, con người đen láy chứa đựng đau thương, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, ngẩng đầu nhìn Lâm Bá Huân: “Đây là một phần kế hoạch... Đúng không? Nếu tôi có thể vượt qua yêu cầu của ban quản trị, như vậy, tháng sau tôi sẽ trở thành tân chủ tịch, thời điểm đó các người sẽ nói với tôi toàn bộ chân tướng, mà tôi hẳn là vui vẻ đi nhận thân phận mới của mình, anh chính là nghĩ như vậy đi? Tôi muốn hỏi một chút, nếu, tôi không qua được yêu cầu của ban quản trị thì sao? Có phải hay không theo như kế hoạch cũ kia? Các người sẽ đem bí mật này vĩnh viễn giấu điếm đi, trả cho tôi thù lao ba trăm vạn, để tôi chẳng hay biết gì, còn cho mình gặp vận may, cao hứng phần chần rời đi, cầm khoản tiền từ trên trời rơi xuống này, tiếp tục cuộc sống của mình, vĩnh viễn không hay biết... Kỳ thật người tôi mỗi ngày kêu bà nội, chính là thân nhân của tôi... Thân nhân duy nhất của tôi trên thế giới này...”

Nước mắt khiến tầm mắt cậu trở nên mơ hồ, thấy không rõ biểu tình trên mặt Lâm Bá Huân, Ngô Hạo nhẹ nhàng lắc đầu, bất khả tư nghị hỏi: “Anh tại sao có thể như vậy... Tôi không tin... Anh không phải là người

như thế... Đại ca... Anh không phải là người như vậy...”

Cửa thư phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, thanh âm già nua của bà nội truyền vào: “Thiếu Triết, con không nên trách Bá Huân, đây đều là ý của ta...”

“Bà nội, người không cần bao che cho tôi, đây đúng là kế hoạch của tôi.” Lâm Bá Huân buông cánh tay đang ôm chặt Ngô Hạo ra, nhìn cậu lão đảo lại kiên cường đứng vững, trong ánh mắt tràn ngập đau thương luyến tiếc cùng ôn nhu, rất nhanh, lại biến trở về một bộ không gợn sóng.

“Cậu hận tôi cũng tốt, mắng tôi cũng được, tôi sẽ không phủ nhận điều mình đã làm, nhưng tôi hoàn toàn là muốn tốt cho cậu.” Lâm Bá Huân thần nhiên nói, “Thời gian không còn nhiều, ba tháng mà thôi, tôi sao có thể đem cậu giáo thành một người thừa kế đủ tư cách? Huống chi cậu còn là một người... Ý chí không kiên định, dễ dàng bỏ cuộc, lại còn trì trệ chậm chạp, nếu tôi trực tiếp nói cho cậu biết, cậu chính là Lâm Thiếu Triết, người thừa kế tập đoàn Quảng Ích, hết thấy đều là của cậu, cậu cho là cậu còn có thể nỗ lực đến liều mạng như bây giờ sao? Chỉ sợ liền giống như tuần đầu đến đây, tận tình hưởng thụ, đắm chìm vào cuộc sống thoải mái không muốn nhúc nhích, tháng sau cậu sẽ lấy cái gì đi ứng phó mấy lão cáo già trong ban quản trị đây? Dựa vào cái thứ lúc đầu cậu đưa cho tôi, bản kế hoạch ngây thơ buồn cười đó? Hay dựa vào bộ dáng thời điểm lần đầu tiên tôi gặp cậu rụt rè sợ hãi ngay cả đứng cũng không thẳng kia?”

“Bá Huân, nói chuyện này để làm gì.” Bà nội nhẹ trách một câu, “Thiếu Triết, nội biết con hiện tại tâm tình không tốt, không phải, con không phải hài tử bị vứt bỏ, cha con cũng là vì gia nghiệp mà suy nghĩ, cũng không nói là không cho con về nhà, bé ngoan đừng khóc, hiện tại không phải hết thấy đều tốt lắm sao? Đại ca con vì con cũng trả giá không ít, con không thể trách hần.”

Ngô Hạo máy móc bị bà nội ấn ngồi trên sô pha, trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ, phần nộ vì bị lừa gạt nhét đầy trái tim, nhưng cậu không thể phát tiết, không chỗ phát tiết, đầu sỏ gây nên còn đứng nơi đó, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua, trầm tĩnh như núi.

Hắn sao có thể... Bình tĩnh như vậy? Lâm Bá Huân... Anh thật là ý chí sắt đá sao? Anh liền nhìn tôi thống khổ cũng không chút động lòng phải không? Là bởi vì tôi trong lòng anh, vẫn chỉ là một quân cờ... Đúng không?

Tôi nguyên lai nghĩ anh nhiều ít cũng có chút để ý tới tôi, nhưng thực tế, tôi trong lòng anh cái gì cũng không phải...

\*\*\*

Buổi chiều Ngô Hạo vẫn tự giam mình trong phòng ngủ, cơm chiều quản gia đưa lên, cậu chỉ uống vài hớp canh, lắc đầu nói ăn không vô, quản gia thở dài ly khai, để cậu lại một mình trong màn đêm.

Thật tối... Thật yên tĩnh... Giống như trước đây bị giam trong phòng tối, chỉ có một mình mình, chỉ nghe thấy tiếng tim đập của bản thân. Người lớn lên rồi cũng sẽ thay đổi sao? Vì cái gì mới trước đây còn sợ hãi vô cùng thậm chí oa oa khóc lớn, hiện tại lại cho mình cảm giác an toàn như vậy?

Không có người khác, chỉ có chính mình, là mình thì sẽ không lừa gạt bản thân... Thế giới bên ngoài thật đáng sợ, bộ mặt Lâm Bá Huân kia bất động thanh sắc thật đáng sợ, hần gạt tôi... Hắn vẫn luôn gạt tôi...

Ngô Hạo không biết mình rốt cuộc vì cái gì mà khổ sở, là bởi vì thân thể của mình? Hay là bởi vì lừa gạt của Lâm Bá Huân? Từ giây phút theo hần bước qua cánh cửa kia, hần luôn lừa gạt mình, hần nên sinh khí đi? Nói dối đến ngay cả mắt cũng không chớp một cái, đối với mình nghiêm khắc như vậy, hoàn toàn là thái độ đối đãi một công cụ, mình ở trong mắt hần chính là một gốc cây cổ thụ xiêu vẹo, hần quơ rìu chém bỏ tất cả cành cây, kiên quyết đem thân cây biến thẳng, một chút cũng không để tâm kháng nghị của chính mình...

Như vậy rất đau, anh biết không?

Tôi không phải vì ba trăm vạn mới liều mạng nỗ lực đạt tới yêu cầu của anh, tôi là vì không muốn anh thất vọng, muốn nhìn thấy nụ cười của anh, được anh công nhận... Anh có biết không?

Ngô Hạo co rúm trên thảm lui vào một góc phòng, cũng không biết qua bao lâu, cửa phòng không tiếng động mở ra, ánh đèn trên hành lang chiếu vào, hiện ra thân ảnh cao lớn của Lâm Bá Huân.



“Thiếu Triết?” Hần thấp giọng kêu tên Ngô Hạo, bước trên thảm, dừng lại trước mặt cậu, “Đứng dậy, lên giường ngủ, bà nội rất lo lắng, còn kém chính mình tới thăm cậu.”

Ngô Hạo đem mặt chôn ở đầu gối, động cũng không động, cậu hiện tại không muốn đối mặt với bất cứ kẻ nào, bà nội, quản gia... Tất cả người hầu đều biết cậu là Lâm Thiếu Triết thực sự, cũng biết kế hoạch của Lâm Bá Huân, cho nên bọn họ liền phối hợp cùng nhau diễn trò, khiến bản thân thật sự cho là mình sắp vai thiếu gia rời nhà trốn đi sau đó quay lại hối lỗi, làm cho mình tận tình trình diễn.

Trách không được, bọn họ đối với tôi tốt như vậy... Bởi vì tôi căn bản là Lâm Thiếu Triết chân chính, ai cũng biết, trong căn nhà này, tôi tự cho mình mang bí mật lớn nhất, thế nhưng trên thực tế, người duy nhất chẳng hay biết gì chính là tôi...

“Thiếu Triết.” Thanh âm Lâm Bá Huân lộ ra vài phần không kiên nhẫn, “Cậu tức giận với tôi thì nói ra, tôi là chủ mưu, không cần tiếp tục giằng co như vậy, cậu có thể ở trong này trốn bao lâu? Một ngày? Hai ngày? Mọi người đều đã lớn, đừng nháo như tiểu hài tử nữa.”

Ngô Hạo chậm rãi ngẩng đầu, trong bóng đêm cậu thấy không rõ mặt Lâm Bá Huân, hơi thở quen thuộc đối diện tràn tới, đây là người mới ngày hôm qua thôi còn làm cho cậu cảm thấy an toàn, muốn dựa dẫm, vì cái gì chưa đến hai mươi bốn tiếng, hắn đã có thể trở nên xa lạ như vậy?

“Anh không phải chủ mưu... Anh không xứng.” Cậu khàn khàn nói, “Không có cha sai sử, không có bà nội đồng ý, anh sẽ không dám đối tôi như vậy... Là bọn họ không cần tôi, không phải anh.”

Anh đối với tôi nói những thứ này làm gì? Tôi không muốn nghe giải thích của anh, lúc trước anh cũng không phải làm như vậy, mỗi khi tôi khổ sở sợ hãi, mỗi khi tôi chống đỡ không được, anh không phải như thế... Anh sẽ ôm lấy tôi, ở tôi bên tai nói hết thấy đều có anh, hiện tại vì cái gì không chịu?

Anh tới ôm tôi một cái đi... Để tôi ở trong ngực anh khóc lên... Giống như trước đây, như vậy tôi sẽ tha thứ hết thảy, tha thứ cho mọi người, ngày mai thời điểm mặt trời lên, tôi sẽ trở thành Lâm Thiếu Triết chân chính, gánh vác trách nhiệm của bản thân, anh đã từng dạy tôi như vậy, không phải sao?

Anh vì cái gì không thể ôm tôi một cái? Tôi chỉ cần ngực của anh, không cần anh ở trong này thao thao bất tuyệt...

Lâm Bá Huân không hề động, trầm tĩnh nói: “Từ sau khi cha nuôi thân thể không tốt, tôi liền tiếp quản vị trí của ông, Quảng Ích, Lâm gia, đều là tôi xử lý. Cha nuôi chỉ để lại di chúc, kế hoạch này chính là tôi định ra, tôi cảm thấy như vậy là tốt nhất cho tất cả mọi người.”

“Tốt nhất cho tất cả mọi người?” Ngô Hạo hỏi lại một câu, “Tôi có nhà không thể về, là rất tốt với tôi sao? Bà nội là thân nhân của tôi, tôi lại vĩnh viễn không biết, đây là tốt với tôi sao?”

“Đương nhiên.” Ngữ điệu Lâm Bá Huân vững vàng hiện tại nghe quả thực khiến người ta cực kỳ phẫn nộ, “Trách nhiệm của tôi là giữ gìn ổn định Lâm gia, Thiếu Triết, nếu, cậu có biết cậu là người thừa kế duy nhất của Lâm gia, nhưng lại không thể thông qua khảo nghiệm của ban quản trị, vậy thì sẽ thế nào? Cậu tương lai có thể hay không gây sóng gió? Thật xin lỗi, tôi không thể để Quảng Ích lưu lại bất cứ nhân tố không ổn định nào, cho nên, tôi quyết định, nếu cậu không thể thành công, như vậy cậu cái gì cũng không biết sẽ tốt hơn, dù sao cậu đã quen với thân phận cô nhi của mình.”

Ngô Hạo lão đảo từ trên mặt đất đứng lên, ngồi đã lâu lắm, toàn thân đều run lên, máu giống như chảy ngược, đau như kim châm, cậu nhìn chăm chăm gương mặt Lâm Bá Huân, nhẹ giọng nói: “Tôi hận anh.”

“Hận đi.” Lâm Bá Huân không hề gì nói, “Tôi là vì muốn tốt cho cậu, cho Quảng Ích, cho Lâm gia.”

“Anh là vì chính anh!” Ngô Hạo bùng nổ gào lên, “Đúng! Anh nói rất đúng! Trong tình huống trước mắt, kế hoạch của anh là hiệu quả nhất! Tôi làm một kẻ giả mạo giả, cần trọng chấp hành mệnh lệnh của anh, để bản thân thoát thai hoá cốt! Nếu trực tiếp nói cho tôi biết chân tướng tôi sẽ không cố gắng như vậy, anh nói không sai! Nhưng đây là vì tôi sao? Anh rõ ràng là vì địa vị cùng quyền thế của chính mình!”

Cậu túm lấy vạt áo Lâm Bá Huân, ngón tay co rút: “Anh cùng chú họ bất hòa, nếu tôi không thành công, gã sẽ trở thành tân nhiệm chủ tịch, đúng không? Như vậy anh liền hai bàn tay trắng, đúng không?! Vốn anh là trợ lý tổng tài, là người thừa kế cha một tay bồi dưỡng, toàn bộ Quảng Ích đều là của anh, nếu thay

đổi chủ tịch anh sẽ mất hết! Đúng không?! Đây đều là anh ngay từ đầu nói cho tôi biết, này luôn là thật sao?!”

Lâm Bá Huân không rên một tiếng, Ngô Hạo chậm rãi buông tay ra, suy sụp ngã lên bức tường phía sau, lắc đầu:

“Đổi lại tôi liền không giống, tôi tín nhiệm anh như vậy... Ý lại anh như vậy... Tôi còn cảm tạ anh, cho nên địa vị của anh sẽ không dao động, hơn nữa... Tôi là cái gì chứ? Ba tháng đặc huấn mà thôi, tôi cái gì cũng không hiểu cái gì cũng không biết, chính là khoắc bên ngoài một lớp da thật đẹp, không giống anh, anh đi theo bên người cha nhiều năm như vậy, anh đối hoạt động của Quảng Ích vô cùng thông thạo, tôi trở thành chủ tịch, cũng không rời đi trợ giúp của anh, cho nên anh cái gì cũng sẽ không mất đi... Anh chính là nghĩ như vậy, đúng không?”

“Đúng.” Lâm Bá Huân gật đầu, dường như không việc gì hỏi, “Còn gì nữa?”

Ngô Hạo không thể tin được nhìn hắn, đột nhiên nhào đến kéo áo hắn, loạng choạng khàn khàn kêu: “Người không phải Lâm Bá Huân, hắn sẽ không như vậy! Người không phải hắn! Người đem hắn giấu đi đâu? Người có phải yêu quái hay không?!”

“Thiếu Triết!” Lâm Bá Huân lãnh khốc đẩy cậu ra, “Cậu trấn tĩnh một chút, nháo vậy vẫn chưa đủ?”

Ngô Hạo thở hổn hển lùi về sau, xoa cánh tay mình, Lâm Bá Huân lấy tay chỉ vào cậu: “Dù sao chuyện bây giờ cũng thành kết cục đã định, cậu hiện tại cũng biết vậy, tôi cho cậu cơ hội lựa chọn, thứ nhất, tháng sau trong cuộc họp hội đồng quản trị biểu hiện thật tốt, thứ hai, cậu có thể đem sự tình nháo thành hồng bét, sau đó Lâm gia sẽ không cho cậu kế thừa, cha nuôi có nơi khác cho cậu ở, sau mười năm cậu có thể trở về thăm bà nội, sinh hoạt phí mỗi tháng sẽ đúng hạn gửi cho cậu, yên tâm, khẳng định so với con số ban đầu kia nhiều hơn.”

Bị hắn dùng khẩu khí khinh miệt kích động đến nổi điên, Ngô Hạo lớn tiếng nói: “Tôi lựa chọn rời đi! Cái gì Quảng Ích, cái gì sinh hoạt phí, đi chết đi! Cha phải khảo nghiệm tôi mới để cho tôi trở về, tôi không cần gia đình này!”

Cậu thẳng thất lưng, quật cường nói: “Tôi không phải Lâm Thiếu Triết, tôi là Ngô Hạo, các người tính sai rồi, tôi hiện tại phải trở về, một lần nữa làm Ngô Hạo, này có là gì, chỉ trở lại điểm xuất phát mà thôi, tôi năm đó có thể một mình sống sót, hiện tại cũng có thể! Lúc trước anh nói đã thu hết hành lý của tôi, hiện tại mời anh trả lại cho tôi!”

Con người đen trong treo của cậu không chút yếu thế nhìn Lâm Bá Huân: “Tôi sẽ không lấy một nhánh cây ngọn cỏ của Lâm gia! Anh đem hành lý trả lại cho tôi, tôi đây sẽ đi! Tôi đi tìm việc làm, kiếm nhà trọ... Tôi không tin rời khỏi Lâm gia, tôi sống không nổi! Tôi hai mươi ba năm qua làm Ngô Hạo, hiện tại tôi không muốn làm Lâm Thiếu Triết! Tôi muốn làm Ngô Hạo!”

“Không có.” Lâm Bá Huân trả lời thập phần đơn giản.

“Cái gì... Không có?”

“Cái gì cũng không có.” Lâm Bá Huân hảo tâm giải thích, “Hành lý, quần áo, sách, còn có hết thầy văn kiện, giấy chứng nhận thân phận, tôi đều đã tiêu hủy, giấy chứng nhận mới cũng đã làm xong, Ngô Hạo người này, đã tiêu thất, cậu là Lâm Thiếu Triết, chỉ có thể là Lâm Thiếu Triết mà thôi.”

Ngô Hạo trợn mắt há mồm nhìn hắn, phát ra một tiếng kêu điên cuồng: “Anh...”

“Tôi lừa cậu.” Lâm Bá Huân thay cậu nói xong, “Đúng, tôi lừa cậu, ngay ngày hôm sau đón cậu về nhà, tôi đã đem hết thầy đều tiêu hủy, tôi không cho cậu cơ hội quay đầu, cậu chỉ có thể đi về phía trước, cho nên, không cần lo lắng đường lui khác, cậu chỉ có thể hết hy vọng mà làm Lâm Thiếu Triết thôi.”

Trước nay chưa từng có... Cảm giác thế giới sụp đổ như vậy...

Ngô Hạo run rẩy, một chữ cũng nói không nên lời, Lâm Bá Huân... Lâm Bá Huân... Cậu hiện tại đem xương cốt toàn thân đánh gãy sau đó đứng lên cũng sẽ không thông khổ đến thế... Hết thầy, ký ức bản thân hai mươi ba năm, liền như vậy tiêu thất, hắn hoàn toàn đem mình trở thành một quân cờ, không, là một nắm bùn, tùy tâm sở dục nặn thành hình dạng hắn muốn.

Nực cười thay, lúc hắn vừa tiến vào, tôi cứ nhiên còn muốn tha thứ cho hắn...

Trong cảm nhận của hắn, tôi thật sự cái gì cũng không phải... Ngô Hạo tuyệt vọng nghĩ, dùng hết khí lực cuối cùng phát ra một tiếng mỏng manh: “Đi ra ngoài!”

Lâm Bá Huân không nói hai lời, xoay người bước đi, thời điểm tới cửa mới mở miệng: “Mau lên giường đi ngủ, không có nhiều thời gian cho cậu thương cảm những việc đã qua đâu, ngày mai còn phải quay lại công ty, rất nhiều chuyện chờ cậu làm.”

“Cút!”

\*\*\*

Sáng ngày thứ hai, Ngô Hạo vẫn duy trì tư thế ôm đầu gối lui ở trên giường, lẳng lặng cuộn tròn, không rời giường, cậu chờ Lâm Bá Huân giống bình thường lạnh như băng xông tới đối với mình ra lệnh, như vậy chính mình có thể nhảy dựng lên hung hăng mắng hắn một chút.

Nhưng là Lâm Bá Huân không tới, quản gia bưng một chén canh táo đỏ hạt sen đi tới đầu giường cậu, nhẹ giọng gọi: “Tiểu thiếu gia, uống chút canh này đi rồi hãy ngủ tiếp, đừng để bị đói.”

“Quản gia...” Ngô Hạo đối lão thái thái luôn cẩn thận săn sóc mình này rất ngưỡng mộ, vội vàng ngồi dậy, hai tay tiếp nhận cái chén, khàn khàn nói: “Tôi không sao, không cần phải quan tâm tôi...”

Nói xong cậu cười khổ, đúng vậy, tựa như Lâm Bá Huân nói, hết thấy trở thành như vậy, cậu trừ bỏ thừa nhận thân phận, đi con đường hắn chỉ định, còn có thể đi nơi nào nữa?

“Hài tử này, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Quản gia an ủi nói, “Con sinh khí thì sinh khí, mặc kệ thế nào, Bá Huân thiếu gia cũng là muốn tốt cho con.”

Ngô Hạo uống một hơi, cổ họng khô rát cũng trơn trở lại, thực ấm áp, thực thoải mái, sau khi cậu bước vào Lâm gia mới biết cái gì gọi là được yêu thương, cái gì gọi là được nuông chiều, chính mình được nhiều người quan tâm như vậy, đây là điều lúc trước nằm mơ cũng không dám mơ tới.

“Bà nội đâu...”

“Lão thái thái cũng một đêm ngủ không ngon, đến hừng đông uống thuốc xong mới chợp mắt.”

“Lâm Bá Huân đâu?”

“Bá Huân thiếu gia đi công ty, trước khi đi còn nói con hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, không cần bức ép chính mình.”

Ngô Hạo lắc đầu, cậu không rõ ngày hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, Lâm Bá Huân như thế nào còn có thể như bình thường mà tới công ty? Là hắn thật sự hoàn toàn lấy sự nghiệp làm trọng, hay là hắn không dám đối mặt với mình?

Không, nam nhân kia không có gì không dám, ở trước mặt hắn mình chính là chuột bạch thí nghiệm, chỉ có hắn muốn làm gì thì làm.

Hắn kết luận chính mình không có đường để đi, chỉ có thể nghe theo hắn...

“Quản gia.” Cậu lại chậm rãi nuốt xuống một hơi canh, nhìn chăm chăm hạt sen trong bát, thực bình tĩnh hỏi, “Mọi người đều biết tôi là Lâm Thiếu Triết thực sự đi? Cũng đều... Phối hợp cùng tôi diễn trò đúng không? Trước khi tôi bước vào Lâm gia, mọi người căn bản không biết tôi, còn muốn làm ra một bộ rất quen thuộc, rất khó khăn, đúng không? Bản thân cũng ra sức diễn trò, tôi biết, khó cho mọi người...”

“Ai... Nói thật, lúc Bá Huân thiếu gia nói với chúng ta chuyện này, ta còn lo lắng, đã lớn tuổi như vậy, diễn trò làm sao được, từ trước tới giờ chưa từng thấy qua con, bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống một thiếu gia, phải diễn một màn kỳ quái như vậy: vốn con là thiếu gia thật sự, lại phải biến mình thành giả, chúng ta biết rõ con là thật, lại muốn nhìn con coi mình là giả mà đi diễn vai thiếu gia thật, còn muốn giả vờ cho con nhìn... Con nói xem, nhiều loạn. Bá Huân thiếu gia cũng thật ra cho chúng ta một nan đề a.” Quản gia hít một hơi, vuốt ve mái tóc đen hỗn độn của Ngô Hạo, mềm nhẹ nói, “Chính là... Lần đầu tiên thấy con, ta liền không nhớ rõ mình là đang diễn, liền nghĩ: a, người này chính là tiểu thiếu gia, chính là hắn

a, này mi, này mắt, đều cùng Vệ Quốc thiếu gia giống nhau đến không thể giống hơn. Ta kể cho con thật nhiều chuyện lúc trước của con như vậy, coi như là đang nói dối đi? Nhưng liền một chút cũng không chột dạ, giống như... Con thật sự ở trong này lớn lên, những chuyện này đều là con từng trải qua, giống như con thật sự là tiểu thiếu gia ta nhìn lớn lên, chỉ là ra ngoài vài ngày, hiện tại đã trở lại. Ngày đó, lão làm vườn còn theo ta nói chuyện phiếm, nói vừa nhìn thấy liền thật cao hứng, nếu những điều nói ra là sự thật thì tốt rồi, tôi cũng thật nghĩ muốn nướng khoai lang cho tiểu thiếu gia. , ta còn cười chê lão ngốc, quay đầu lại suy nghĩ một chút, con tốt như vậy, ngoan như vậy, đương nhiên là tiểu thiếu gia của chúng ta, còn có vấn đề gì chứ? Là con không muốn trở về sao?”

“Không phải, quản gia, tôi...” Ngô Hạo do dự, cậu cũng không biết nên nói cái gì, đúng vậy, hết thấy đều là nước chảy thành sông (việc tất yếu phải xảy ra, như trẻ em phải lớn lên, đến rằm trăng sẽ tròn) như vậy, cho dù cậu có thống hận Lâm Bá Huân cũng không thay đổi được gì.

Cậu thực cho là mình có thể một lần nữa bước ra khỏi cửa này, quay về làm Ngô Hạo sao? Quay về làm một Ngô Hạo không ai yêu thương, không ai chiều cố, thủy chung đều cô độc sao?

Nhẹ nhàng thân lên trán cậu một cái, quản gia cầm lấy chén trên tay cậu: “Ngủ thêm một chút đi, buổi trưa tỉnh dậy dùng cơm, chuẩn bị món con thích ăn, nha?”

Ngô Hạo yên lặng gật đầu, kéo chăn qua trùm lên mặt.

Năm giờ chiều, ngoài cửa sổ mặt trời đã ngã về tây, thời điểm Lâm Bá Huân vội vã chấm dứt công tác một ngày, Ngô Hạo lại xuất hiện trên tầng cao nhất trụ sở chính tập đoàn, trực tiếp đẩy cửa văn phòng trợ lý ra.

Nhíu mày, Lâm Bá Huân thờ ơ nhìn cậu: “Chuyện gì?”

“Không có việc gì.” Ngô Hạo đi đến ghế dựa đối diện hần ngồi xuống, không hề khúm núm, không hề cẩn thận dè dặt, lại càng không vừa nhìn thấy hần ánh mắt sẽ ánh lên yêu thương, hoàn toàn là một bộ lãnh đạm, “Hôm nay tôi lần đầu tiên không dưới sự theo dõi của anh xuất môn, cảm giác không tồi, cho nên mới tới báo với anh một tiếng.”

Lâm Bá Huân cúi đầu nhìn máy tính trước mặt: “Hiện tại nói cũng đã nói rõ ràng rồi, về sau cơ hội như vậy rất nhiều, tôi đương nhiên sẽ không quản cậu như trước.”

“Vậy sao? Tôi thật muốn đa tạ anh, đại ca.” Ngô Hạo bèn nhón nói, “Anh không muốn biết tôi đi nơi nào sao? Đúng, tài xế cùng vệ sĩ đều đi theo cho nên anh đương nhiên không cần.”

Cậu khoanh tay, động tác thực tao nhã: “Tôi đi cô nhi viện mình sống trước đây, ở cửa nhìn hồi lâu, nghĩ có nên quyền mấy chục vạn cho bọn họ hay không, anh biết không? Những đứa nhỏ này rất giống tôi hồi trước, mặc quần áo từ thiện, cũng không quan tâm vừa người hay không, đứa lớn đứa nhỏ, ngay cả một món đồ chơi cũng không có, ở trong sân chạy như điên... Khả là bọn chúng đang cười, cười đến so với tôi vui vẻ hơn rất nhiều.”

Lâm Bá Huân từ màn hình máy tính ngẩng lên nhìn cậu, không nói gì.

“Sau đó tôi đi tiểu học, trung học, đại học, công ty công tác đầu tiên, còn cả tiệm cơm nhỏ từ lâu đã muốn nhưng chỉ đến khi phát tháng lương đầu tiên mới dám đi, ăn một phần móng heo hầm rau đậu (nguyên văn: – vân đậu đôn trừ đề), hương vị thật không hề ngon... Nguyên lai tốt đẹp nhất chính là hồi ức của bản thân.” Ngô Hạo cúi đầu, nhìn móng tay được tu bổ chỉnh tề của mình, “Cuối cùng tôi đến chỗ phòng trọ trước kia anh tìm được tôi, gặp được người thuê trọ tầng trên, anh biết không? Cũng là sinh viên mới tìm được công việc, hần nhìn tôi, trong ánh tỏa ra hào quang cuồng nhiệt, thật sự, tôi một chút cũng không khoa trương, hần không ngừng hỏi tôi làm thế nào, như thế nào có thể trong một năm từ nơi này dọn đi liền biến thành giai cấp tư sản ăn mặc kiểu mẫu như vậy, ha ha ha... Tôi dám thề hần nhất định đem tôi trở thành thần tượng mỗi ngày dùng để khích lệ chính mình.”

Cậu cười đến khóe mắt cũng vương nước, vươn tay, nắm lấy cái gì đó trong hư không: “Hôm nay xem như... là một lần thăm lại nơi xưa của Ngô Hạo chăng? Tôi hiện tại mới biết được những trải nghiệm của bản thân thật sự rất đơn giản, vài giờ là đã có thể đi hết toàn bộ, mà nhân duyên của tôi lại quá kém, hỏi qua vài người, bọn họ đều lắc đầu không nhớ rõ tôi... Anh tiêu hủy hần vừa nhanh lại vừa dễ dàng, chỉ cần một cái máy xén giấy, Ngô Hạo người này liền hưu một tiếng, biến mất thật sạch sẽ.”

“Ngô Hạo tiêu thất có cái gì không tốt.” Lâm Bá Huân nhìn chăm chăm máy tính, thực bình thản hỏi, “Cậu đối với cuộc sống bây giờ có cái gì không hài lòng sao?”

“Không có! Chưa từng có.” Ngô Hạo dựa vào phía sau, tiêu sái nói, “Tôi đối hết thấy đều thực vừa lòng, trừ anh ra.”

Cậu cố ý nhấn mạnh ba chữ cuối cùng, hy vọng có thể từ trên mặt Lâm Bá Huân nhìn được một chút biểu tình không đồng dạng, nhưng thất bại rồi, Lâm Bá Huân căn bản ngay cả lông mi cũng không động một chút.

“Ngô Hạo tiêu thất, Lâm Thiếu Triết xuất hiện, tựa như những gì anh hy vọng, tôi sẽ trở thành tân nhiệm chủ tịch, Quảng Ích cùng Lâm gia đều sẽ là của tôi.” Ngô Hạo tự tin hất mặt lên, “Nhưng có một điều không như anh hy vọng, địa vị của anh sẽ không được củng cố, năm năm, có lẽ là ba năm, anh sẽ bị tôi hoàn toàn nhỏ tận gốc đuổi khỏi Quảng Ích, tôi nói được làm được!”

Cậu không chế không được tâm tình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu chú họ kế nhiệm, anh sẽ ngay lập tức bị đuổi đi đi? Cho nên anh sợ, anh không tiếc trả giá đại giới đến dạy tôi, gạt tôi, lừa giỡn tôi, vì để cho tôi có thể lên đài, hảo hảo giữ lại vị trí cùng quyền lợi hiện tại của anh, anh nghĩ rằng tôi vẫn là mao đầu tiểu tử cái gì cũng không hiểu kia, tôi không thể không ý lại anh xử lý hoạt động công ty, không có anh tôi cái gì cũng không làm được. Thật đáng tiếc, Lâm Bá Huân tiên sinh, đại ca, những điều anh dạy rất hữu dụng, tôi sẽ không để bản thân mãi mãi vô dụng như vậy, trong tương lai vài năm tới, tôi so với hiện tại sẽ càng cố gắng hơn, mục tiêu chính là... Không cần đến anh.”

Lâm Bá Huân rốt cục đem ánh mắt dời đi máy tính, mặt không thay đổi nhìn cậu.

Ngô Hạo nghiêng thân thể về phía trước, mỉm cười: “Muốn biết tôi vì cái gì lại làm như vậy không?”

Không đợi Lâm Bá Huân trả lời, cậu nghiêng răng nhả ra vài từ: “Tôi hận anh, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh.”

Anh từng đem tôi xem như bùn đất dưới chân, không quan tâm, mặc sức đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Hiện tại, đến phiên tôi giẫm đạp lên anh... Tôi không bao giờ... sẽ quan tâm anh nữa...

Anh giết người, Lâm Bá Huân, anh là hung thủ giết người...

Anh giết một người tên Ngô Hạo, hần đơn thuần, dễ dàng thỏa mãn, nhát gan, không có tâm cơ, ngơ ngác, ngốc hồ hồ... Cho nên hần đem cổ ngoan ngoãn tiến đến dưới lưỡi dao của anh, mà anh, liền nhẹ nhàng chém một nhát...

Hần chết rồi... Nhưng Lâm Thiếu Triết vẫn còn sống...

Thích anh... Nguyên ý vì anh trả giá đại giới, có thể làm bất cứ điều gì... Ngô Hạo đã chết kia... Kẻ chỉ cần được nhìn một nụ cười của anh liền choáng váng nghiêng ngã, chỉ cần được anh ôm một chút liền tim đập không thôi...

Còn sống chính là Lâm Thiếu Triết, kẻ đã đem tình yêu trong lòng giết chết cùng với Ngô Hạo, người thừa kế tương lai của Quảng Ích, Lâm Thiếu Triết.

## 10. Chương 9

Sự thật chứng minh, sau khi cởi bỏ mặt nạ, người ta có thể hoàn toàn bày ra bộ mặt chân thật của chính mình, thậm chí còn khiến người khác thất kinh.

Lịch trình ban quản trị lúc trước an bài dày đặc vô cùng, Lâm Thiếu Triết mỗi ngày đều phải đi các công ty tuần tra, còn phải tranh thủ thời gian đến bãi phỏng các vị cổ đông, rồi cuối cùng mới được trở lại tổng công ty, khoảng thời gian đầu, Lâm Bá Huân vẫn bình tĩnh như trước, tận trung cương vị công tác theo sát cậu, nhưng dần dần, hần tiêu thất, hai người cứ như vậy mà tách ra.

Lâm Thiếu Triết không cần, đúng vậy, cậu hiện tại hoàn toàn thả lỏng mà hưởng thụ việc bản thân trở thành người thừa kế Lâm gia, yên tâm thoải mái danh chính ngôn thuận, không bao giờ giống như trước kia ngoài mặt tiêu sái thế nhưng bên trong thủy chung vẫn dựa dẫm vào Lâm Bá Huân bên cạnh, cậu hiện tại, đã trở nên tự tin mười phần.

“Thiếu Triết, mấy ngày gần đây con toàn không về nhà ăn cơm.” Trên bàn cơm chiều, bà nội ôn hòa hỏi, “Phải xã giao nhiều như vậy?”

Lâm Thiếu Triết nhã nhặn cầm khăn lau lau khóe miệng, làm nũng nói: “Đúng vậy a, có rất nhiều chú bác muốn lôi kéo con đi ăn cơm, có khi ăn xong còn muốn tiếp tục đi uống rượu, chẳng qua con đã đáp ứng nội, sẽ không về sau bữa chiều. Đây đều là do đại ca dạy rất tốt, đúng không?”

Nói xong cậu đảo mắt nhìn Lâm Bá Huân ngồi đối diện, ánh mắt nghịch ngợm lại hàm chứa khiêu khích.

“Đúng vậy a, đại ca con vì con bỏ ra không ít tâm huyết đâu.” Bà nội lắc nhai, “Huynh đệ các con tốt như vậy, ta an tâm.”

“Chú họ cũng giúp đỡ con rất nhiều.” Lâm Thiếu Triết mỉm cười giờ ly nước lên, quả nhiên thấy trong mắt Lâm Bá Huân tinh quang chợt lóe, trong lòng buồn cười, trên mặt lại làm bộ thực vô tội, “Mấy ngày nay chiều nào chú cũng bỏ chút thời gian giúp con học lái xe, còn nói chờ hợp hội đồng kết thúc, muốn đưa con một chiếc xe làm lễ vật đó, bà nội người nói đúng a, người một nhà, sống với nhau phải hòa thuận, dù sao cũng đều là thân nhân có quan hệ huyết thống, không như ngoại nhân lòng dạ hẹp hòi.”

“Thế nào? Con muốn học lái xe?” So với Lâm Bá Huân thờ ơ, bà nội lại có chút khấn trương, đi qua cúi người xuống nhìn cậu, “Trong nhà không phải có tài xế rồi sao? Thiếu Triết, con không cần tự mình lái xe, nếu như không thích xe hiện tại, nội mua cho con một chiếc mới, lại mời tài xế khác.”

“Nội, không cần đâu, chẳng lẽ chạy xe thể thao cũng cần tài xế?” Lâm Thiếu Triết nhún vai, “Sẽ bị người ta cười chết, được rồi nội, con biết, người lo lắng con gặp chuyện không may, bởi vì mẹ con chính vì tai nạn giao thông mà qua đời. Nhưng con đáp ứng người, sẽ không phóng nhanh vượt ẩu không cùng người khác đua xe, sẽ đi thật cẩn thận... Cũng không thể để con về sau đi hẹn hò cũng phải cần tài xế đưa đi chứ? Thật không lãng mạn chút nào cả.”

“Ai ai, Thiếu Triết của chúng ta đã muốn tìm bạn gái rồi kìa.” Bà nội cười đến nếp nhăn trên mặt cũng nhăn lại như đóa hoa, “Trưởng thành, thật sự trưởng thành rồi, con thích mẫu bạn gái thế nào? Nội có rất nhiều lão bằng hữu có thể giúp con giới thiệu, nhận thức rồi mau kết hôn đi, ta chờ ôm cháu trai a.”

Lâm Thiếu Triết thiêu mi cười: “Nội, con chỉ là thuận miệng thôi, người gấp cái gì, muốn ôm cháu trai thúc giục đại ca thì tốt rồi, hần không phải gần đây cùng Tôn tiểu thư hẹn hò sao?”

“Kia không giống.” Bà nội hưng phấn nhất thời lỡ miệng, lập tức sửa lại, “Bá Huân làm việc ta yên tâm, cuộc đời hần đã sớm có kế hoạch tốt rồi, không cần lo bà như ta quan tâm, con thì khác, vẫn luôn bướng bỉnh như vậy... Xem ra chờ sau khi con lên làm chủ tịch, Lâm gia phải tổ chức một vũ hội giới thiệu các tiểu thư cho con nhận thức mới được, ai nha thật hoài niệm a, đã bao nhiêu năm rồi? Lần cuối tổ chức vũ hội tại nhà... Không nên không nên, ta phải gọi điện thoại cho ngân hàng mới được, lấy trang sức ra nữa, lại có thể dùng đến rồi.”

Trong tiếng thao thao bất tuyệt của bà nội, Lâm Thiếu Triết vẫn nhìn chăm chú Lâm Bá Huân trong tư thái kẻ thắng cuộc, tiếc nuối chính là người kia căn bản không tiếp chiêu, trầm ổn ăn bữa tối, giống như lúc trước.

Đó cũng là điều Lâm Thiếu Triết thống hận nhất ở Lâm Bá Huân, mặc kệ xảy ra chuyện gì, mặc kệ bản thân khiêu khích thế nào, đối phương luôn tâm bình khí hòa (nguyên văn: , không phản ứng, vẫn ôn hòa nhã nhặn như cũ), giống như Lâm Bá Huân trước kia luôn nắm mọi thứ trong tay, cậu mỗi lần đều chạm không tới điểm yếu của đối phương.

Tôi vì anh khóc, vì anh cười... Vì anh mà thống khổ... Nhưng anh thì sao? Một chút biểu tình cũng keo kiệt không cho tôi... Đây là không công bằng!

“Đúng rồi, Bá Huân, người cùng Tôn tiểu thư kết giao thế nào?” Bà nội rốt cục từ trong vui sướng bình thản lại, hỏi một câu, “Thời điểm thích hợp, nhớ mời về nhà chúng ta chơi một chút đấy.”

“Vâng, tôi nhất định chuyển đạt.” Lâm Bá Huân thực bình tĩnh gạt đầu, thái độ như vậy lại càng thêm chọc giận Lâm Thiếu Triết, cậu tức giận cúi đầu, thì thào nói: “Quả nhiên là thỏ khôn có ba hang, hiện tại đã biết tìm đường lui.”

“Thiếu Triết, con nói gì?” Bà nội nghe không tốt lắm, hỏi lại một câu.

“Không có gì, con thay đại ca cao hứng.” Lâm Thiếu Triết thay nhanh khuôn mặt tươi cười, “Con cũng rất muốn trông thấy đại tẩu tương lai.”

Sau bữa cơm chiều, bà nội theo thường lệ lên lầu, Lâm Thiếu Triết đuổi thất lưng, tùy tay cầm quả táo trên bàn, vừa gặm vừa đi lên lầu hai, nếu là trước đây cậu sẽ tuyệt đối không dám làm như vậy, bởi vì sợ bị Lâm Bá Huân mắng là thất lễ, nhưng hiện tại cậu đã là Lâm Thiếu Triết chân chính, thì sợ gì?

Ở cửa thư phòng, cậu đụng phải Lâm Bá Huân, hàm hồ chào một tiếng. Táo trong tay thanh ngọt mọng nước, cùng hàng thanh lý mua lúc trước quả nhiên hương vị không giống nhau.

Lâm Bá Huân cau mày đánh giá cậu, Lâm Thiếu Triết cầm quả táo cắn dở, lười biếng tựa vào cửa thư phòng: “Có chuyện gì không? Đại ca? Tôi không phải nói với anh, tôi đã quen một mình trong thư phòng, mời anh tìm nơi khác làm việc sao? Hay là anh phải vào bên trong tìm cái gì? Vậy mời vào, tìm được thỉnh lập tức rời đi.”

Đối với khiêu khích trắng trợn của cậu như vậy, Lâm Bá Huân không hề tức giận, bình thản nói: “Tôi không nên đi vào, chính là muốn nhắc nhở cậu một câu.”

“Tôi rửa tai lắng nghe.”

“Tôi trước kia từng nói với cậu, không nên qua lại nhiều với Lâm Vệ Nhân, còn nhớ không?”

“NO, đại ca.” Lâm Thiếu Triết lắc lắc ngón tay, “Anh trước kia không phải nói, mà là cảnh cáo, đúng, anh đã cảnh cáo tôi, không nên qua lại với gã, khi đó tôi vẫn còn bị anh lừa, cho rằng mình là giả mạo, vì ba trăm vạn anh đáp ứng liều sống liều chết, đối với mỗi một câu anh nói đều tôn sùng như thánh chỉ, anh bảo tôi đứng tôi không dám ngồi, đương nhiên sẽ không chút do dự đáp ứng. Nhưng hiện tại không giống, tôi biết mình là thật, anh đang lừa gạt tôi, mà người anh phản đối tôi tiếp xúc kia, là chú họ của tôi, xét về huyết thống, trừ bỏ bà nội, đó là thân nhân gần nhất của tôi. Anh nói, tôi sẽ lựa chọn thế nào?”

Cậu lộ ra nụ cười thân thiết, hạ giọng nói: “Tôi không cần biết trước kia anh cùng gã có xích mích gì, tôi nghĩ, đây cũng là hiển nhiên đi, anh đã bao giờ thấy ai vừa mắt, mà chú họ lại là một người rất ôn hòa hiền lành, các người có mâu thuẫn, nhưng tôi không quan tâm, đúng vậy, bây giờ là tôi cầm quyền, tôi thích qua lại với ai liền qua lại với người đó, chính là như vậy.”

Cậu lại gặm một miếng táo: “Anh còn muốn ra lệnh cho tôi sao? Thực xin lỗi, anh làm không được.”

Cậu chờ Lâm Bá Huân phản bác, hoặc giải thích, hay cái gì khác cũng tốt, nhưng Lâm Bá Huân trầm mặc một hồi, chỉ đơn giản nói hai chữ: “Được rồi.”

Lâm Thiếu Triết một câu nghẹn lại ở cổ họng, thiếu chút nữa ngừng thở, cậu cười lạnh một tiếng: “Thế nào, có phải tôi phản ứng như vậy khiến anh ngạc nhiên? Kia phải cảm tạ anh đã ban tặng, đại ca, nếu không có huấn luyện ma quỷ của anh, tôi bây giờ vẫn còn là một viên chức nhỏ bảo sao nghe vậy, đối với tranh đấu của tập đoàn lớn, chỉ biết bưng tai che mắt bo bo giữ mình, đem hết thảy quan hệ phức tạp giao cho anh xử lý, đây mới là điều anh hy vọng đi? Đáng tiếc anh quá cố gắng, tôi hiện tại tự tin mười phần, nghĩ muốn đi gánh vác trách nhiệm của chính mình, triệt để đem anh vứt sang một bên, anh có phải thực thất vọng hay không?”

“Không có.” Lâm Bá Huân trả lời vẫn đơn giản như vậy.

Ngược lại Lâm Thiếu Triết có chút chống đỡ không được, cậu ngẩng đầu, cùng con người thâm thúy của Lâm Bá Huân đối diện, thanh âm run nhè nhẹ: “Không phải như vậy, đại ca... Người hai chúng ta tín nhiệm nhất vốn phải là đối phương, tựa như cha và bà nội hy vọng, chúng ta là huynh đệ tốt, phải cùng nhau... Gây dựng sự nghiệp, cùng nhau... Sinh hoạt, chính là anh đã lựa chọn phương pháp ngu ngốc nhất, hoặc là nói, anh lựa chọn biện pháp coi thường tôi nhất, căn bản không hề cân nhắc đến cảm nhận của tôi, đem tôi trở thành một quân cờ, anh sao có thể hi vọng tôi quên đi sai lầm của anh mà xử sự giống như trước kia?”

Anh có biết tôi rất thương tâm không? Hay là anh nghĩ rằng chỉ cần cho tôi cảm y ngọc thực, là có thể lừa gạt tôi nhiều hơn nữa? Tôi không phải chó mèo, tôi cũng có tôn nghiêm của riêng mình!”

Lâm Bá Huân rũ mắt, xoay người muốn đi, bị Lâm Thiếu Triết một phen giữ chặt, ngón tay lạnh như băng gắt gao nắm chặt cổ tay hắn: “Nói tôi biết anh hối hận rồi, hiện tại như vậy không phải ý định của anh, anh làm thế chỉ là do quá cấp bách thôi, nói cho tôi biết, đại ca! Nói anh hối hận! Nói a!”

Chỉ cần anh nói... Tôi liền tha thứ cho anh...

Không có biện pháp, tôi chính là nhớ anh đến điên rồi, nhớ nụ cười anh cho tôi, nhớ khi anh ôm tôi vào ngực, nhớ nhiệt độ cơ thể anh... Có lỗi lầm nhiều hơn nữa tôi cũng có thể tha thứ... Chỉ cần trong lòng anh còn có tôi, một chút thôi cũng được rồi...

“Nói a, đại ca...” Cơ hồ là cầu xin, chờ một câu trả lời của đối phương, sau đó có thể giống như trước đây, ôm lấy hắn. Hung hăng lay hắn, nói cho hắn biết chính mình có bao nhiêu khổ sở có bao nhiêu cần hắn...

“Không có, tôi một chút cũng không hối hận.” Thanh âm trầm ổn, giống như lời tuyên án vang lên.

Lâm Bá Huân nhìn cũng không nhìn, nhẹ nhàng vung tay liền thoát khỏi Lâm Thiếu Triết, bước nhanh rời đi.

\*\*\*

Hết thấy đều tiến triển đến độ thập phần thuận lợi, cách ngày cuối cùng chỉ còn ba ngày, Lâm Thiếu Triết chiều hôm nay cả người thoải mái mà trở lại tổng công ty, đẩy cửa văn phòng Lâm Bá Huân lên tiếng chào: “Đại ca, chào buổi chiều.”

“Chào buổi chiều.” Lâm Bá Huân hồ hững trả lời, căn bản bỏ qua bộ mặt hờ hững của cậu.

“Anh cũng thật bận rộn a.” Lâm Thiếu Triết nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hắn, cúi đầu nhìn tập tư liệu trước mặt hắn, “Chú họ cũng nói anh tài giỏi xuất sắc, tương lai sẽ là trợ lý tốt của tôi, nhưng, tôi cảm thấy anh cái gì cũng tốt, chỉ là có chút thích một mình nắm quyền to, quá coi trọng công danh lợi lộc, không chịu phân một chút quyền cho người khác mà thôi, cho nên anh mới mệt mỏi như vậy, mỗi ngày chỉ ngủ có bốn tiếng đi? Thật đáng tiếc a đại ca, nếu anh có thể tin tưởng người khác một chút, có lẽ cuộc sống đã dễ dàng hơn nhiều.”

“Chú họ thật có tâm, sau lưng tôi nói với cậu.” Lâm Bá Huân cười chế giễu, “Cám ơn.”

Lâm Thiếu Triết nghiêng đầu nhìn hắn: “Kỳ thật anh rất có thành kiến, cảm thấy sự tồn tại của chú họ uy hiếp anh, mới đem gã tưởng tượng thành kẻ địch, còn làm ra nhiều chuyện xấu hổ như vậy, nháo đến cuối cùng tôi cũng không đứng về phía anh, tiếc nhỉ, nếu anh sớm một chút nói ra, kết quả có lẽ sẽ không như vậy, chúng ta đã có thể là người một nhà vui vui vẻ vẻ sống cùng nhau.”

Cậu ung dung lui ra sau một bước: “Hôm nay buổi tối có rảnh không, đại ca? Chú họ giới thiệu một quán bar cho tôi, nói là phi thường thú vị, tôi a, đời này chỉ mới được gặp quán bar trong TV thôi, muốn đi xem.”

Lâm Bá Huân ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nói: “Thiếu Triết, tôi biết cậu thật cao hứng, nhưng ba ngày sau đã họp hội đồng quản trị rồi, thời điểm này, tôi không hy vọng cậu gây ra bất cứ chuyện gì.”

“Kính nhờ, không cần vừa nghe tên chú họ liền cảnh giác, tôi chú ý mắt nhất ở anh điểm này.” Lâm Thiếu Triết nở nụ cười, “Đi quán bar uống chén rượu mà thôi, có thể xảy ra chuyện gì? Anh còn muốn phái tài xế cùng vệ sĩ đi theo tôi? Đủ rồi, tôi biết anh nghĩ thế nào, anh muốn giám thị tôi, không cho tôi cùng người ngoài tiếp xúc, chặt chẽ đem tôi nắm giữ trong lòng bàn tay.”

Nghĩ tới A Tiêu lúc trước xuất hiện ở cửa phòng trọ rẻ tiền của mình cũng là một phần nằm trong kế hoạch, bản thân ngày ấy lại còn ngốc hồ hồ thực sự đi theo sau hắn nói “Người tìm lộn người rồi”, lửa giận của Lâm Thiếu Triết lại bắt đầu bùng lên, cậu cố gắng cắn răng ngăn bản thân phát hỏa, lạnh lùng nói: “Tôi muốn tự do một chút cũng không được sao, đại ca? Đừng quên, hiện tại anh đã không còn lừa được tôi nữa, tôi mới là chủ nhân tương lai của Lâm gia, tôi có thể không nghe lời anh.”

Nói xong cậu xoay người hừ một tiếng ly khai, thật xui xẻo, vốn là cậu không chịu nổi, muốn hòa hoãn hướng Lâm Bá Huân ném cành ô-liu (mang ý nghĩa hòa giải, hòa bình) trước, cho nên muốn hẹn hắn đi



quán bar uống một chút. Ai cũng nói con người ta thời điểm uống rượu là dễ dàng thả lỏng nhất, đến lúc đó có thể không phải nhìn bản mặt lạnh băng kia của hắn, nhưng không nghĩ tới...

Tim bỗng nhiên co rút, Lâm Thiếu Triết chợt nghĩ: Có phải đêm nay hắn đi hẹn hò không? Cùng Tôn tiểu thư?

Vừa nghĩ tới Tôn tiểu thư mặt mũi cũng chưa từng thấy qua kia, Lâm Thiếu Triết không hiểu vì sao bỗng thấy tức giận, một tia chân chờ cuối cùng cũng biến mất vô tăm, hung hăng đóng sầm cửa, thanh âm to đến mức nguyên một tầng lầu cũng có thể nghe thấy.

Mặc kệ Lâm Bá Huân!

\*\*\*

“Thiếu Triết, chú lấy cho cháu cốc sữa nhé?” Lâm Vệ Nhân trêu chọc hỏi, bồi bàn cũng phì cười, còn giả bộ nghiêm trang nói, “Lâm tiên sinh, nơi này của chúng tôi không bán sữa.”

“Chú họ lại coi tôi như tiểu hài tử rồi.” Lâm Thiếu Triết cười cười, “Tôi không quen uống rượu, chú họ tùy tiện gọi cho tôi một ly gì đó đi.”

Lâm Vệ Nhân đối bồi bàn nhẹ giọng nói vài câu, bưng lên hai ly rượu, đem ly bạc hà xanh biếc đưa cho Lâm Thiếu Triết, Lâm Vệ Nhân tiếp tục nói, “Mấy ngày nay gặp không ít người, vất vả rồi, Thiếu Triết.”

“Nói gì vậy, chú họ mới thực vất vả.” Lâm Thiếu Triết thành tâm nói, “Mỗi ngày mang tôi đi hái phỏng các vị cổ đông, cho tôi cơ hội được trình diện trước mọi người, không giống...”

Không giống Lâm Bá Huân, chỉ biết chặt chẽ đem mình nắm trong lòng bàn tay, tồn tại của mình chỉ để thỏa mãn ham muốn khống chế người khác của hắn thôi sao? Nhớ tới trong lòng liền không rõ là tư vị gì.

“Cháu không cần nghĩ đại ca mình như vậy, hắn là vì tốt cho cháu.” Lâm Vệ Nhân ôn ngôn an ủi cậu, “Bá Huân luôn là người nghiêm khắc, không chỉ đối với cháu, mà đối bản thân hắn cũng thế, hắn vì công ty cực cung tận tụy nhiều năm như vậy, dưới tình huống yêu cầu cao như vậy, Quảng Ích mới có thể phát triển được như ngày hôm nay đây.”

Lâm Thiếu Triết một hơi uống cạn ly rượu, vẫn cảm thấy có hơi khát nước, là do bữa tối nay thức ăn rất mặn sao?

“Chú thật là một người tốt, nếu đại ca có một nửa... Không, một phần mười khoan dung của chú thì tốt rồi.” Lâm Thiếu Triết tự đáy lòng nói ra, từ trong miệng Lâm Bá Huân, cậu chưa bao giờ từng nghe qua một câu nói tốt đẹp nào về Lâm Vệ Nhân, nhưng trái lại thì sao? Lâm Vệ Nhân lại còn vì Lâm Bá Huân giải vây.

“Ha hã, người với người đương nhiên không giống nhau, Thiếu Triết vẫn còn trẻ con lắm, lại uống một ly đi.” Lâm Vệ Nhân nhắc tay kêu bồi bàn lại.

Hàn huyền một hồi, Lâm Vệ Nhân lấy từ trong túi áo phục ra một chuỗi chìa khóa đưa cho cậu: “Đây, lễ vật.”

“Là cái gì?” Lâm Thiếu Triết có chút mê hoặc tiếp nhận.

“Porsche, mới cứng, màu lam, chú không rõ mốt hiện nay lắm, bắt quá người trẻ tuổi xung quanh chú đều nói thực phong cách.” Lâm Vệ Nhân cười nhìn cậu, “Người dạy lái xe nói cháu học cũng khá tốt rồi, vốn chú nghĩ đợi sau khi kết thúc họp hội đồng mới đưa... Lại sợ bị người khác nói nịnh bợ tân chủ tịch, ha hã, liền dứt khoát hiện tại đưa cho cháu, xe đỗ ven đường bên ngoài.”

“Này... Chú, cháu hiện tại không bằng lái không thể tự mình lái xe.” Lâm Thiếu Triết khó xử nói.

Bình tĩnh đại ngộ vỗ trán, Lâm Vệ Nhân cười hối lỗi: “Ai nha, chú đã quên cháu hôm nay không mang theo tài xế, vốn nghĩ cho cháu một sự kinh hỉ, như vậy, quán bar có tài xế chuyên lái xe cho khách, để chú dẫn bọn họ lái xe đưa cháu trở về cũng được, chú cũng không dám để cháu say rượu lái xe a, thậm sẽ mắng chết chú mất.”

“Ăn được.” Lâm Thiếu Triết đem chìa khóa nắm chặt, cảm kích cười, “Cám ơn chú.”

“Người một nhà, nói mấy thứ đó làm gì, uống thêm vài ly rồi trở về đi, đừng về quá muộn.” Lâm Vệ Nhân nhìn đồng hồ, “Quán bar qua mười một giờ sẽ càng đông khách, chú ý an toàn.”

“Chú, chú lại xem tôi như tiểu hài tử nữa rồi!” Lâm Thiếu Triết lần thứ hai kháng nghị.

“Chú cũng không phải đem cháu thành tiểu hài tử, chú là sợ có mỹ nữ đến câu anh chàng đẹp trai này đi a!” Lâm Vệ Nhân tâm tình tốt trêu ghẹo cậu.

Lâm Thiếu Triết cũng không nhớ rõ bản thân đã uống bao nhiêu rượu, cùng Lâm Vệ Nhân nói chuyện thoải mái như vậy, chuyện gì tựa hồ cũng không quan trọng, khách xung quanh bất tri bất giác tăng lên khá nhiều, Lâm Vệ Nhân kêu cho cậu ly rượu cuối cùng: “Uống xong ly này trở về nhà đi, đừng về muộn... Ai, Thu Thu?”

Gã nhấc tay hướng một mỹ nữ dáng người cao gầy mái tóc quần dài vừa đi vào, đối phương thản nhiên cười, vui vẻ đi tới: “Lâm tiên sinh, trùng hợp thế?”

Tự mình đứng dậy nhường ghế mời cô ả ngồi xuống, Lâm Vệ Nhân cười nói: “Đúng vậy a, đi uống chén rượu nói chuyện giải sầu, cô mới tan sở sao? Uống chút gì không?”

“Cocktail Long tea island (nguyên văn: , một loại rượu giống như trà đá, là một loại cocktail hỗn hợp của vodka, gin, rum và tequila, nồng độ cồn hơn 40%), cảm ơn.” Mỹ nữ tao nhã ngồi xuống, nghiêng đầu hướng Lâm Thiếu Triết cười: “Vị này chính là?”

“Đây là cháu tôi, Lâm Thiếu Triết, Thiếu Triết, vị này chính là Lam Thu Thu tiểu thư, Lam tiểu thư tuổi trẻ hứa hẹn, là con gái quản lý xí nghiệp có quan hệ rất thân thiết với công ty chúng ta, là một nữ hài tử phi thường ưu tú.”

“Lâm tiên sinh hay nói đùa, thay người làm công mà thôi.” Lam Thu Thu tươi cười dị thường mê người, Lâm Thiếu Triết sống hai mươi ba năm chưa từng được ngồi gần một vị mỹ nữ như vậy, mặt không chịu thua kém đồ bưng, tay để dưới bàn cũng không biết nên đặt vào đâu.

Nói chuyện phiếm vài câu, Lâm Vệ Nhân đứng lên: “Tôi phải về nhà với vợ, quá muộn sẽ không được vào cửa, ha ha, Thiếu Triết, cùng đi đi?”

“Thực mất hứng.” Lam Thu Thu biếng nhác cười, “Lâm tiên sinh có tiếng sợ vợ, tôi không dám cưỡng ép lưu lại, còn vị Lâm tiên sinh này? Cũng vội vã về nhà sao?”

Sau đó quay đầu nhìn Lâm Thiếu Triết, nét mặt tươi cười như hoa: “Muốn uống thêm vài ly không? Tôi mời.”

Lâm Thiếu Triết bị tươi cười của Lam Thu Thu thu hút, mặt đỏ tim đập, nhất thời nói không ra lời, may mắn có Lâm Vệ Nhân giải vây: “Thu Thu cô đừng ép nó, sao có thể để cô mời khách chứ? Tôi đi nói một tiếng, toàn bộ rượu đêm nay, tính hết cho tôi.”

“Vậy cảm ơn nhiều.” Lam Thu Thu hào phóng gật đầu, “Có điều, tôi chỉ muốn tìm một người uống rượu cùng, tán gẫu một chút, không cần người đãi khách.”

“Khụ.” Lâm Vệ Nhân hơi xấu hổ hừ một tiếng, “Thu Thu a, đứa cháu này của tôi...”

“Chú, tôi cũng muốn ngồi thêm một chút.” Biết gã muốn nói gì, cũng biết gã muốn bảo vệ mình, không để mình gặp chuyện không may, nhưng không biết tại sao, Lâm Thiếu Triết bỗng nhiên cảm thấy chán ghét loại lấy danh nghĩa yêu thương và quan tâm mà tự định đoạt hết thảy này, khuôn mặt Lâm Bá Huân lại hiện lên trong lòng, cậu quyết đoán vung tay, “Chú đi trước, về một mình đi.”

“Đúng vậy a, chẳng lẽ Lâm tiên sinh còn chưa trưởng thành, làm việc gì cũng cần hỏi ý người giám hộ sao?” Lam Thu Thu cười lấy hộp thuốc lá, rút một điếu, “Có thể chứ, Lâm tiên sinh?”

“Ách, có thể, cứ tự nhiên.” Lâm Thiếu Triết bị ánh mắt long lanh của cô ta nhìn đến tim đập loạn nhịp, cảm giác này hoàn toàn không giống với khi Lâm Bá Huân nhìn cậu, giống như bị mê hoặc, chứa một loại ma lực đặc biệt, khiến cậu đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Lâm Vệ Nhân dặn dò vài câu rồi mới rời đi, nụ cười của Lam Thu Thu mang theo một tia châm chọc: “Lâm tiên sinh, chú anh luôn là một người làm ăn thận trọng, nhưng không nghĩ tới lại dong dài như vậy.”

Uyển chuyển dịu dàng nhả ra không trung vài vòng khói: “Trước kia chưa từng thấy qua anh, mới từ nước ngoài trở về?”

“A... Không... Tôi...” Lâm Thiếu Triết trước nay chưa từng cùng nữ nhân trẻ tuổi ngồi một mình, Lâm Bá Huân cũng không có dạy cậu, đối mặt với mỹ nữ, dũng khí vừa rồi của cậu hoàn toàn tiêu thất, lắp bắp nói không ra lời.

“A, là tôi hỏi không đúng.” Lam Thu Thu cười nói, “Kỳ thật tôi rất chán ghét mấy cuộc gặp mặt xã giao, đầu tiên phải hỏi tính danh, sau đó đến gia thế, tiếp lại là công tác, anh làm cái gì, cha của anh làm gì? Mẹ của anh làm ở đâu, học cái gì, lấy học vị ở trường nào... Hừ, còn kém đem tài sản gia đình đều nhất nhất hỏi rõ ràng, so với xem mắt còn phiền hơn.”

Ngón tay tuyết trắng cuốn lấy vài lọn tóc quăn, sơn móng tay đỏ tươi phía trên hấp dẫn ánh mắt Lâm Thiếu Triết, mùi nước hoa nữ tính từng đợt ngấm vào làn gió nhẹ, hơn nữa vừa rồi đã uống vài ly rượu, Lâm Thiếu Triết thậm chí cảm thấy có chút say, ngơ ngác nhìn mỹ nữ phong tình vạn chủng trước mặt này.

“Bằng không chúng ta tán gẫu chuyện khác đi, đúng rồi, bình thường anh thích vận động thể nào?”

“Ách... Vận động, chạy bộ buổi sáng có tính không?” Lâm Thiếu Triết có chút mất tự nhiên hỏi, miệng khô quá... Vẫn nên uống thêm một ly đi.

Lam Thu Thu giương đôi mi thanh tú lên, có chút kinh hỉ nói: “Chạy bộ buổi sáng? Tôi thích nha, buổi sáng dậy sớm đến ngọn núi gần đây chạy vài vòng, đổ chút mồ hôi thì cả ngày đều sẽ thần thanh khí sảng, nhìn đoán không ra anh cũng thích, tôi nghĩ cậu ấm như anh nhất định mở miệng ra là golf cơ.”

“Lam tiểu thư cô cũng không giống người thích chạy bộ...” Lâm Thiếu Triết nhìn thoáng qua đôi giày cao gót của ả, cười nói.

“Lúc chạy bộ đương nhiên không thể ăn mặc thế này rồi, tôi thích áo phông quần short, tóc buộc cao, trên mặt cũng sẽ không trang điểm hay trang sức gì.” Lam Thu Thu quẹo rũ cười, “Từng có một lần tôi sau khi chạy bộ xong trên đường về nhà gặp người quen, hấn nhận không ra tôi, a, vẫn là ra ngoài chạy thích hơn, không khí trong lành như vậy, chạy bộ trong phòng tập thật giống như hài kịch vậy.”

Cô ta nhún nhún vai, dụi dụi thuốc, “Đáng tiếc hiện tại ở xa, muốn lên núi chạy bộ còn phải lái xe đến. BOY, mang thêm cho tôi một ly.”

“A, tôi cũng muốn một ly.”

Cứ nói chuyện như vậy, thỉnh thoảng uống chút rượu, Lâm Thiếu Triết hồn nhiên không biết đã qua vài giờ, thẳng đến khi thanh âm lạnh lùng quen thuộc vang lên phía sau: “Thiếu Triết, nên trở về nhà.”

“Đại —— đại ca!” Lâm Thiếu Triết giật mình đứng lên, chân lão đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống.

Dùng ánh mắt không chút che dấu vẻ chán ghét liếc Lam Thu Thu ngồi đối diện, Lâm Bá Huân khẩu khí thập phần không tốt: “Cậu trẻ như vậy rồi còn chưa trở về nhà?”

“Đại ca, anh không phải cũng... Chưa trở về sao?” Lâm Thiếu Triết cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao sàn nhà dưới chân lại bỗng nhiên trở nên mềm nhũn như vậy, có phải cậu giẫm lên cái gì rồi hay không?

Lâm Bá Huân sắc mặt căng thẳng: “Tôi không yên tâm về cậu, gọi điện thoại cho Lâm Vệ Nhân, gã nói cậu uống rượu ở đây, Thiếu Triết, cậu thật kỳ cục! Uống rượu uống đến cái dạng này! Còn cùng nữ nhân câu kết làm bậy!”

“Tiên sinh, thỉnh ngài tôn trọng một chút.” Lam Thu Thu bỗng đứng lên, cùng Lâm Bá Huân đối mặt, Lâm Thiếu Triết vội vàng xuyên vào giữa hai người, sinh khí nói: “Lâm Bá Huân! Lam tiểu thư là bạn của chú họ! Anh không cần nói như vậy!”

“Hừ, bạn của gã, là cái gì chứ?” Lâm Bá Huân khinh bỉ nói, bắt lấy cánh tay cậu, “Theo tôi về nhà!”

“Tôi không! Buông tay! Cút ngay!” Lâm Thiếu Triết liều mạng giãy dụa, nhưng ngón tay Lâm Bá Huân tựa như kim sắt, cậu căn bản giãy không được, “Tôi chẳng lẽ muốn tự do kết giao bằng hữu một chút chút cũng không được sao? Anh ngay cả cái này cũng muốn quản?!”

Lam Thu Thu vừa nhìn vừa lắc đầu, nhún vai: “Quên đi... Lâm tiên sinh, rất hân hạnh được biết anh, nhưng tôi không có hứng thú kết giao với một tiểu thiếu gia lúc nào cũng bị người nhà trông nom. Hẹn gặp lại.”

“Chờ một chút, Lam tiểu thư, tôi đưa cô về!” Tuy say nhưng Lâm Thiếu Triết vẫn còn nhớ rõ lễ phép cơ bản, vừa muốn đi qua, cánh tay lại căng ra, bị Lâm Bá Huân kéo trở về, con ngươi đen lóe lên lửa giận: “Tôi nói cậu không nghe có phải không? Theo tôi về nhà!”

Khách trong quán bar bị kinh động, đều nhìn phía bên này mà nghị luận, người phục vụ cũng lại gần khuyên bảo: “Hai vị tiên sinh, thỉnh không cần lớn tiếng nơi công cộng.”

Lâm Thiếu Triết quần bách đến khuôn mặt đỏ bừng, hôm nay cậu ở chỗ này xấu mặt, về sau làm sao còn dám đến uống rượu nữa... Đều tại Lâm Bá Huân, hắn tự nhiên nổi điên lên làm gì!

Thất tha thất thủ bị Lâm Bá Huân lôi tới cửa. Bên ngoài đậu không phải xe lớn có rèm che mình hay đi, mà là con Maserati của Lâm Bá Huân, cách đó không xa, một chiếc Porsche mới cứng màu lam, Lâm Thiếu Triết liếc mắt nhìn thấy, biết đây là lễ vật Lâm Vệ Nhân đưa cho mình.

“Lên xe!” Lâm Bá Huân một phen đem cậu ném lên cửa xe, khẩu khí chán ghét, “Nhìn lại chính mình xem, uống thành cái bộ dáng gì đây?”

Bị gió đêm thổi qua, đầu óc Lâm Thiếu Triết thanh tỉnh khá nhiều, cậu đứng thẳng dậy, gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Bá Huân.

“Tôi bảo cậu lên xe, cậu có nghe thấy không?!”

“Vì cái gì... Vì cái gì anh phải đối xử với tôi như vậy?” Lâm Thiếu Triết bùng nổ rống lên, “Anh còn chê tôi chưa đủ hận anh sao? Lâm Bá Huân, ta cũng là một con người a! Anh không cần đem tôi thành chó mèo, hoặc chỉ là một quân cờ, anh trước giờ căn bản chưa từng để ý cảm thụ của tôi! Ngay cả tôi ở bên ngoài kết giao bằng hữu cũng muốn quản! Anh có biết tôi rất mất mặt không? Anh lấy tư cách gì quản tôi?!”

“Mất mặt?” Lâm Bá Huân đứng trước mặt cậu, trong bóng đêm nhìn không rõ gương mặt hắn, chỉ thấy lửa giận trong mắt bùng lên, “Người khác đối với cậu tốt một chút cậu liền hận không thể moi tìm ra cho họ, đem tất cả mọi người trở thành người tốt, trên đời này còn có người ngây thơ như cậu sao?”

“Anh có phải muốn nói... Tôi là vũng bùn, là phế vật đúng không?” Lâm Thiếu Triết thở phì phì, tim giống như bị xé rách, “Không quan hệ, anh nói a, tôi không cần... Trên đời này cũng chỉ có một mình anh xem thường tôi! Bởi vì anh mới là người lớn lên bên cạnh cha, không phải tôi! Anh khinh thường tôi, anh chính là khinh thường tôi.”

“Nhân tất tự nhục nhi hậu nhân nhục chi (nguyên văn: ,có lẽ mang nghĩa ‘người cần xấu hổ thì không thấy lại để người khác xấu hổ thay’), nhìn cậu hiện tại cái dạng này, lấy cái gì cho tôi xem trọng?” Lâm Bá Huân cười lạnh, “Tôi đã nói với cậu rất nhiều lần, không cần cùng Lâm Vệ Nhân qua lại, cậu không nghe sao?”

“Im miệng! Chú cho dù không có khả năng như anh, nhưng so với anh tốt hơn gấp trăm lần! Lâm Bá Huân anh nghe rõ ràng cho tôi!” Lâm Thiếu Triết lung lay đứng vững, chỉ vào mũi hắn, “Chú họ so với anh tốt hơn gấp trăm lần! Tôi thực hận vì cái gì lúc trước tìm được tôi không phải chú! Mà là anh tên hỗn đản này! Hỗn đản! Hỗn đản!”

Khiến tôi bị thương tích đầy mình... Anh tên hỗn đản này... Tôi không phải thích anh, đúng, chắc chắn là vậy, tôi chẳng qua là thích người đầu tiên tìm thấy tôi, chỉ trùng hợp người đó là anh thôi... Tôi làm sao lại thích anh tên hỗn đản này... Anh hỗn đản vì tư lợi, chưa bao giờ vì người khác mà suy nghĩ...

“Lên xe, về nhà.” Lâm Bá Huân không đem rít gào của cậu để vào mắt, lạnh lùng nói.

“Tôi không ngồi xe của anh!” Lâm Thiếu Triết nổi trận lôi đình gào lên, nhưng Lâm Bá Huân lại nhìn cậu như xem một vở hài kịch, hỏi lại một câu: “Cậu không ngồi xe của tôi, chẳng lẽ đi bộ về?”

Lâm Thiếu Triết cắn chặt răng, quay đầu nhìn chiếc Porsche phía xa, chìa khóa trong túi nặng trĩu, cảm giác rất chân thật, cậu dứt khoát bước đi qua, trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Bá Huân, mở cửa, lên xe, ngồi vào vị trí người lái.

“Thiếu Triết! Xe này ở đâu ra?” Thanh âm Lâm Bá Huân rốt cục có biến hóa, vội bước nhanh tới, Lâm Thiếu Triết trong lòng xẹt qua khoái cảm trả thù, quay đầu hướng ngoài cửa sổ nói: “Chú họ đưa cho tôi, thế nào, rất phong cách đi?”

“Cậu xuống xe ngay cho tôi! Lập tức xuống!” Lâm Bá Huân sắc mặt đại biến, “Cậu sao có thể nhận đồ của gã!”

Vốn nghĩ hẳn sẽ nói “Cậu uống rượu sao có thể lái xe”, Lâm Thiếu Triết cũng biết tình trạng bản thân, lái xe khẳng định không được, vốn chỉ muốn chọc tức Lâm Bá Huân, nhưng bị hắn nói những lời này, kích thích lông mao cả người dựng đứng lên (xù lông:)): “Vì cái gì không thể? Gã là chú tôi, hơn nữa, tôi sẽ không thu không, về sau khẳng định có ưu đãi. Tôi làm người ân oán rõ ràng, điểm này cũng là do đại ca dạy đó.”

Lâm Bá Huân phẫn nộ trên cửa sổ thủy tinh đấm một quyền: “Cậu lập tức xuống xe cho tôi!”

Cảm giác phản nghịch bị men say thổi bùng lên, nháy mắt thiêu đốt toàn thân, Lâm Thiếu Triết hung tợn trừng mắt ở đối diện: “Tôi không!”

“Lâm Thiếu Triết! Tôi đếm đến ba, cậu lập tức xuống cho tôi!”

Thời điểm giằng co, một chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ “Hô” một tiếng từ bãi đỗ xe phóng ra, mỹ nữ trên xe tựa tiểu phi tiểu liếc sang bên này, đúng là Lam Thu Thu, ả quyến rũ đối Lâm Thiếu Triết bắn ra một cái hôn gió, khiêu chiến hỏi: “Có dám theo tôi đua xe không, tiểu thiếu gia? Hay là muốn ngoan ngoãn về nhà uống sữa?”

Lâm Thiếu Triết chỉ do dự vài giây, lập tức đưa tay khởi động xe, nhấn ga, trong tiếng kêu la của Lâm Bá Huân lao đi, nháy mắt vận tốc tăng đến một trăm, từ trong gương chiếu hậu thấy Lâm Bá Huân cũng lái xe đuổi theo, không khỏi tự đắc cười: Xứng đáng! Cho anh hít khói!

Lâm Thiếu Triết kỹ thuật lái xe không tính quá tốt, Lam Thu Thu lại rất lành nghề, nhiều lần suýt cắt đuôi được cậu, may mắn Porsche đủ mã lực, cậu vẫn kiên trì đi song song, ngẫu nhiên có tụt lại cũng rất nhanh đuổi theo, Lâm Thiếu Triết liếc mắt sang bên cạnh một cái, Lam Thu Thu tùy ý cười to, tóc quăn cùng khăn lụa bay trong gió, lộ ra cằm cổ tuyết trắng, kích thích cậu tim đập gia tốc.

Đường gần về sáng, không có bao nhiêu xe, cũng may là như thế, bằng không lấy bọn họ phóng điên cuồng như vậy chắc chắn đã gây tai nạn nghiêm trọng rồi, chính là vù vù lướt qua một cái lại một cái đèn giao thông, nhanh như chớp phi trong thành phố, Lâm Bá Huân vẫn còn theo sát phía sau, Lâm Thiếu Triết cũng có thể tưởng tượng được bộ dáng hân sinh khí nhưng lại không thể nề hà, ha ha phá lên cười.

Kích thích, thật sự rất kích thích... Cần kích phát lên dũng khí của cậu, mỹ nữ thơm ngát cổ vũ cho hư vinh nam nhân, hướng chỉ là cậu đang lái xe! Lái một chiếc Porsche mới cứng! Trước kia cậu ngay cả xe đạp cũng mua không nổi, hiện tại cư nhiên lại đang lái xe! Còn đem tên Lâm Bá Huân đáng ghét kia ném lại phía sau.

Đầu có chút choáng váng... Còn có chút buồn nôn... Không xong, uống rượu nhiều lắm sao? Hiện tại bắt đầu xông lên não rồi... Lâm Thiếu Triết lấy tay che miệng, mãnh liệt lắc lắc đầu làm cho mình tỉnh táo lại, vô luận thế nào, bại bởi một nữ hài tử thật mất mặt đi, cậu nhất định phải tự mình lái xe về nhà, không thể chỉ giống như con gà con bị Lâm Bá Huân khiêng trở về, phải thanh tỉnh, thanh tỉnh!

Vì cái gì... Càng ngày càng muốn hôn mê... Mí mắt cũng càng ngày càng nặng...

Lâm Thiếu Triết dứt khoát lấy tay vả lên mặt mình một cái nghĩ muốn nâng cao tinh thần, xe bởi vì động tác này của cậu thiếu chút nữa không khống chế được, xiêu xiêu vẹo vẹo trên đường cái lượn thành hình chữ S, cậu sợ hãi cảnh giác, vội vàng dùng hai tay giữ chặt tay lái, Lam Thu Thu bắt lấy cơ hội này liền xông ra ngoài. Mà xe Lâm Bá Huân phía sau lại điên cuồng mà nhấn còi inh ỏi.

“Thật đáng ghét...” Lâm Thiếu Triết nửa thân mình cơ hồ đều ghé lên tay lái, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng đèn hậu chiếc xe phía trước, không nên ngủ gật... Phải kiên trì... Thật khổ nạn... Vì cái gì lại như vậy... Tựa hồ toàn bộ thế giới chỉ còn lại một thanh âm thấp giọng dụ dỗ cậu: “Ngủ đi, ngủ đi...”

Mí mắt rốt xuống một cái, cậu cố gắng thế nào cũng không được, toàn thân cao thấp, ngay cả ngón tay cũng mềm nhũn nâng không nổi, con đường trước mặt sao lại dài như vậy a... Vì cái gì không có đèn xanh

đèn đỏ... Có đèn đỏ là có thể dừng rồi...

Xe Lam Thu Thu bỗng nhiên gia tốc, cũng không quay đầu lại, nhìn bầu trời sao phía xa, Lâm Thiếu Triết biết, nhưng đã không làm được gì, ngay cả phanh xe cũng phanh không được, một trận choáng váng cuộn sóng đánh sâu vào thần trí cậu, khiến cậu vô lực kháng cự, chỉ có thể từ từ chìm sâu trong mê muội...

Không thể ngủ... Còn đang lái xe a... Không thể ngủ... Cậu trong lòng lo lắng kêu, nhưng lý trí chiến thắng không được cảm giác của thân thể, trong mộng lung, cậu tựa hồ nhìn thấy một chiếc xe từ bên cạnh vượt lên trên, tiếp theo đột ngột dừng lại, đem thân xe chắn ngang đường lớn!

Đâm... Mất.....

Cuối cùng cậu mất đi tri giác...

\*\*\*

Thời điểm Lâm Thiếu Triết tỉnh lại, thái dương đã lên đến đỉnh đầu, nhuộm màu tuyết trắng trong phòng bệnh thành một mảnh vàng óng ánh, nữ hộ sĩ ngồi bên giường cúi người nhấn chuông, nhẹ giọng hỏi: “Ngài tỉnh, có chỗ nào không thoải mái không?”

“Tôi...” Cậu đầu đau đến muốn chết, hận không thể đập lên tường vài cái, toàn thân trừ bỏ đau nhức bên ngoài, thật không có cảm giác gì khác, cổ họng thực khô, nữ hộ sĩ sẵn sóc bưng nước tới, cậu uống vài ngụm, liền thấy các bác sĩ đi đến.

Cẩn thận kiểm tra thân thể cậu, bác sĩ thở phào một hơi: “Lâm tiên sinh, ngài không có trở ngại, chỉ trầy da một chút, nhiều nhất chỉ cần nằm viện một ngày, sau đó là có thể về nhà.”

“Cám ơn, xin hỏi là ai đưa tôi tới?” Lâm Thiếu Triết dần nhớ lại sự tình vừa trải qua, kinh hãi hỏi, cậu không phải người thiếu kiến thức pháp luật, biết mình lần này phạm tội không nhẹ: Không có bằng lái, rượu say lái xe, còn xảy ra tai nạn... Còn chiếc xe chắn trước xe mình thì sao? Lái xe có bị nguy hiểm gì không?

Bác sĩ ngữ khí bình thản nói: “Là Lâm Bá Huân tiên sinh, thương tích của ngài ấy có nặng hơn ngài một chút, khâu mấy mũi, hiện đã biết tin ngài tỉnh lại, khâu xong sẽ tới.”

Lâm Bá Huân bị thương? Lâm Thiếu Triết còn chưa tiêu hóa hết được tin này, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra, Lâm Bá Huân đứng ở cửa, áo sơ mi trắng nõn cuộn đến gần vai, cánh tay băng bó thật dày, một hộ sĩ chạy theo sốt ruột kêu: “Lâm tiên sinh, ngài không thể như vậy, kháng sinh còn chưa có tiêm...”

“Không cần.” Lâm Bá Huân vẫn không kiên nhẫn như cũ, “Bác sĩ, hẳn không có việc gì chứ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy mời bác sĩ ra ngoài một chút, tôi có lời muốn nói với hẳn.”

Bác sĩ gật đầu, dặn dò một câu: “Hai người đều cần tĩnh dưỡng, không cần nói quá lâu.”

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Lâm Thiếu Triết sợ hãi nắm chặt chăn, nhìn Lâm Bá Huân đi đến bên giường lấy ghế dựa ngồi xuống, trên mặt một khối máu bầm nhìn rõ ràng, cậu tinh tường hiểu rõ lần này mình sai lầm rồi, mười phần sai, Lâm Bá Huân muốn giáo huấn cậu sao? Nhất định là thế... Hẳn nhất định là đang muốn lấy chân hung hăng giẫm lên cậu.

“Lâm Thiếu Triết, tôi biết cậu chán ghét tôi.” Ngoài dự liệu của cậu, Lâm Bá Huân thực bình thản mở miệng, không tức giận giống như tối hôm qua, “Nhưng, ngày mốt đã họp hội đồng rồi, tôi hy vọng cậu dù không muốn, cũng mong cậu trong hai ngày này phối hợp với tôi. Bác sĩ nói cậu phải nghỉ ngơi nhiều, sau khi về nhà, cấm ra ngoài.”

Đờ đẫn gật gật đầu, Lâm Thiếu Triết trong lòng không thấy như trút được gánh nặng như mình nghĩ, ngược lại càng thêm buồn phiền khó chịu, hẳn cư nhiên không có chữ mình, là dứt khoát buông tha cho mình sao? Hẳn thật sự căn bản không để tâm thái độ mình đối với hẳn đúng không?

“Mặt khác, chuyện này tôi không nói cho bà nội, sợ bà lo lắng, thương thể của tôi, tôi sẽ tự có cách giấu diếm, cậu tự mình nghĩ biện pháp đi.” Lâm Bá Huân nói xong liền đứng lên, đi ra ngoài, Lâm Thiếu Triết vẫn khẩn trương nhìn hẳn, ở phía sau không tự chủ được kêu lên: “Đại ca, chờ đi...”

“Có chuyện gì, ấn chuông này kêu hộ sĩ.” Ngữ khí Lâm Bá Huân lạnh lùng, làm cho Lâm Thiếu Triết càng co rúm lại, cậu nhỏ giọng hỏi: “Tối hôm qua, tôi đâm phải... Là xe của anh?” Cậu một đường đi thấy không có mấy chiếc xe, tại thời điểm xe chính mình đang chạy với tốc độ cao như vậy mà phi lên chắn ngang, cũng chỉ có Lâm Bá Huân thôi?

“Là xe của tôi.”

“Anh vì cái gì...”

“Vì cái gì?” Lâm Bá Huân cười lạnh, “Vì cứu mạng của cậu! Cậu lúc ấy đã hoàn toàn mất đi khống chế, nếu không đâm vào cái gì mà dừng lại, kết cục hẳn là hôm nay tôi đến cục cảnh sát nhận thi thể cậu. Cách đó năm trăm thước là một góc cua lên dốc, cậu cho rằng mình còn có đủ thanh tỉnh để điều khiển xe sao? Lao xuống sườn dốc từ độ cao hai mươi tám thước, cậu sẽ biến thành cái gì?”

Lâm Thiếu Triết nhận tội cúi đầu: “Thực xin lỗi, đại ca, tôi sai rồi.”

“Đúng vậy a, cậu sai rồi, nói thì rất đơn giản đúng không? Cũng bởi vì sai lầm của cậu tôi không thể không đem xe chắn trước một chiếc Porsche đang lao với tốc độ một trăm tám mươi... Mạo hiểm tính mạng cả hai người.”

Lâm Bá Huân nở nụ cười trào phúng, “Cậu có nghĩ tới cảm thụ của bà nội không?”

Lâm Thiếu Triết cắn chặt môi dưới, ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này cậu giống như trở lại thành Ngô Hạo ngày trước, tự tin không biết đi nơi nào, chỉ biết mong chờ nhìn Lâm Bá Huân, khát cầu tha thứ cùng bảo hộ của hắn: “Đại ca, tôi sai rồi... Thực xin lỗi...”

“Tôi không chấp nhận.” Lâm Bá Huân đồng ý nói, “Tôi đã nói với cậu không cần tín nhiệm Lâm Vệ Nhân, cậu làm cái gì? Hiện tại cậu tới giải thích, đã muộn rồi!”

“Tôi... Tôi sai rồi, nhưng này cùng chú họ không liên quan.” Lâm Thiếu Triết biện bạch nói, “Anh không thể bởi vì xe là do chú họ đưa mà giận chó đánh mèo.”

“Xe?” Lâm Bá Huân khoé môi câu lên, hiện ra một nụ cười lạnh, “Ngay từ đầu đây đã là trò gã bày ra, cũng chỉ có cậu ngu xuẩn như vậy mới có thể bị mắc bẫy.”

“Cái gì?”

“Gã biết cậu ra ngoài đều có tài xế cùng vệ sĩ đi cùng, muốn xuống tay căn bản không có biện pháp, cho nên mới dạy cậu lái xe, sau đó hẹn cậu đến quán bar, đưa xe cho cậu, mời cậu uống rượu...” Lâm Bá Huân tươi cười càng đậm, một chút độ ấm cũng không có, “Hết thấy thuận lợi thành chương, cậu tất nhiên sẽ say rượu lái xe.”

Lâm Thiếu Triết trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, vội vàng nói: “Không... Không phải, đại ca, đây sao có thể là lý do.”

“Đương nhiên không chỉ có vậy, gã còn hẹn nữ nhân đó xuất hiện, lợi dụng lòng tự trọng buồn cười của tiểu nam sinh cậu, tiến thêm một bước chuốc say cậu, đồng thời, gã cũng đem tôi kéo vào, liệu định tôi sẽ thiếu kiên nhẫn, gọi điện cho gã, biết cậu ở đâu, sau đó trình diễn một màn, cuối cùng gã thành công, cậu một lần nữa tức giận với tôi, sau đó say khướt lái xe đuổi theo nữ nhân kia.”

“Đại ca... Đây không khỏi...” Lâm Thiếu Triết cười khổ, “Nếu... Nếu tôi không uống đến tởm như vậy, hay là tôi lớn mật một chút, hẹn Lam tiểu thư ra ngoài thì sẽ thế nào?”

Lâm Bá Huân yên lặng nhìn cậu, qua nửa ngày mới mở miệng: “Bác sĩ xét nghiệm máu của cậu, bên trong trừ bỏ cồn ra, còn có một lượng nhỏ thuốc ngủ, Thiếu Triết, cậu không uống được rượu, nhưng cũng không tới nỗi say rượu say lái xe liên ngủ mất đi.”

“Cái gì?!” Lâm Thiếu Triết chấn động, suýt nữa ở trên giường nhảy dựng lên, “Gạt người! Như thế nào lại...”

“Nếu không phải Lâm Vệ Nhân, thì chính là nữ nhân kia, hoặc phục vụ, nếu cậu cùng nữ nhân kia rời đi trước, như vậy kết quả cũng tốt, chỉ là thành tính kẻ tôi mà thôi... Gã biết tôi sẽ đuổi theo cậu, nói vậy nếu cậu chết, tôi chính là người bị tình nghi nhiều nhất... Lâm Vệ Nhân là muốn đem chúng ta cùng xử lý sạch

sẽ, như vậy gã mới có thể yên tâm, cậu còn không rõ sao?” Lâm Bá Huân hơi mệt mỏi nói, “Nếu chúng ta đều chết hết đương nhiên là tốt nhất, nếu cậu chết tôi sẽ phải ra tòa, đối với gã đều có lợi, gã đoán chắc chúng ta có may mắn sống sót cũng không dám báo cảnh sát, bởi vì tôi không thể để lời gièm pha về cậu truyền ra ngoài, hơn nữa, có nói ra, cũng sẽ không ai tin chúng ta.”

“Tôi...” Lâm Thiếu Triết thật sự không thể tin được người chú họ luôn mỉm cười hòa ái kia chính là chủ mưu sát hại cậu, nhưng, cậu lại càng không thể hoài nghi Lâm Bá Huân, dù sao người kia vừa mới bắt chấp nguy hiểm bản thân cứu mạng cậu.

Nhìn ra do dự của cậu, Lâm Bá Huân thu liễm cười lạnh: “Cậu không tin thì quên đi, tôi cũng không tính toán thuyết phục cậu, hảo hảo nghỉ ngơi đi, tối sẽ trở về nhà.”

“Đại ca...” Lâm Thiếu Triết khiếp đảm vươn tay về phía hắn, “Không cần nói chuyện chú họ nữa, tôi biết tôi sai rồi, thực xin lỗi... Anh không nên tức giận, bồi bên cạnh tôi được không?”

Ngón tay run rẩy dừng lại giữa không trung, Lâm Thiếu Triết từ trước tới giờ cũng chưa có khao khát ôm ấp của hắn đến vậy, cuộc sống lúc trước, cậu chính là dựa vào chút ấm áp này để kiên trì không ngừng chấp hành kế hoạch gần như điên cuồng của Lâm Bá Huân, hiện tại hết thảy đã rõ ràng, cậu không cần lại vì thân phận của mình mà lo lắng spwj hãi nữa, nhưng đồng thời cũng mất đi phần ấm áp kia...

Cuối cùng, Lâm Bá Huân tiến lại gần, bắt lấy tay cậu nhét vào trong chăn, xúc cảm ấm áp làm cho Lâm Thiếu Triết nước mắt cơ hồ vỡ đê, cậu chưa bao giờ biết, cái gọi là quyết tâm của bản thân có bao nhiêu nực cười...

Mình làm sao có thể rời đi hắn...

Mình sao có thể không thương hắn...

“Đại ca... Ôm tôi một cái...” Cậu hướng về phía Lâm Bá Huân, nhỏ giọng yêu cầu, là ảo giác sao? Nét mặt Lâm Bá Huân tựa hồ trở nên ôn nhu, không hề lạnh lùng cứng rắn vô tình như trước.

“Tôi chờ cậu ngủ rồi mới đi.” Lâm Bá Huân thấp giọng nói, bàn tay to an ủi xoa đầu cậu, “Đừng lo lắng, đừng sợ... Không có việc gì.”

Lâm Thiếu Triết nhắm mắt lại, thấp giọng nói mê: “Thực xin lỗi... Tôi về sau sẽ nghe lời anh... Không chọc anh sinh khí... Anh cũng đừng giận tôi, chúng ta hòa hảo được không, đại ca?”

“Ân.” Một tiếng trả lời nhẹ đến mức nghe không được.

Lộ ra một nụ cười mơ hồ, dưới an ủi của hắn, Lâm Thiếu Triết dần chìm vào mộng đẹp ôn nhu: “Hai chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ... Bá Huân... Không cần lại vì chuyện của người khác... Tức giận... Không ai so với anh quan trọng hơn... Bá Huân...”

Tôi thích anh, tôi yêu anh, tôi muốn vĩnh viễn bên cạnh anh.

Trong mộng tựa hồ có gì đó mềm mại ở trên môi vừa chạm vào lập tức rời đi, Lâm Thiếu Triết bất mãn nghiêng đầu đuổi theo, lại bị ấm áp vô tận vây quanh, cậu liếm liếm môi, nở nụ cười.

## 11. Chương 10

Hôm nay tinh thần bà nội rất tốt, thực trịnh trọng mặc một bộ trang phục màu đen, đeo trang sức ngọc lục bảo, Lâm Thiếu Triết trước khi xuất môn còn nói giỡn: “Nội, càng ngày càng trẻ ra nha!”

“Cháu nội cũng đã lớn vậy rồi, còn trẻ cái gì chứ.” Bà nội nhìn từ trên xuống dưới Lâm Thiếu Triết thần thái sáng láng, cũng cực kỳ vừa lòng, quay đầu đối Lâm Bá Huân trầm mặc không lên tiếng, nói: “Bá Huân, thật sự vất vả người, Thiếu Triết tốt như vậy đều là nhờ người.”



Lâm Bá Huân trên mặt vẫn còn lờ mờ máu bầm, cùng không khí hôm nay không hề phù hợp, hẳn khó có được mỉm cười, thấp giọng nói: “Không, là kết quả do chính cố gắng của hân đạt được.”

Vốn Lâm Thiếu Triết muốn mượn cơ hội giả bộ bất mãn không nghĩ tới hân cứ nhiên trả lời như vậy, kinh hãi nói không nên lời, quần gia nhìn bọn họ, suýt chút nữa lệ nóng doanh tròng, nghẹn ngào nói: “Thiếu gia, thật sự trưởng thành rồi...”

“Tốt lắm, quần gia, chờ tôi trở về!” Lâm Thiếu Triết cho bà một cái ôm, thần thái phi dương đi xuống bậc thang, quay đầu lại sáng lạn cười: “Đại ca, nhanh một chút.”

Không biết vì sao, Lâm Bá Huân trong nháy mắt thất thần, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, đi theo sau cậu lên xe.

Bước sau bà nội vào phòng hội nghị xa hoa, Lâm Thiếu Triết vẫn duy trì mỉm cười hoàn mỹ, hướng thành viên hội đồng quản trị cùng các cổ đông nhất nhất thăm hỏi, Lâm Vệ Nhân không có mặt, điều này khiến cậu nhẹ nhàng thở ra, nói thật, Lâm Bá Huân lên án chú họ cậu cũng không quá tin tưởng, nhưng vẫn tạm thời không muốn gặp Lâm Vệ Nhân, miễn cho xấu hổ.

Sau khi chấm dứt màn mở đầu như thường lệ, bà nội hòa ái nhìn Lâm Thiếu Triết một cái, mở miệng nói: “Các vị, từ sau khi Vệ Quốc qua đời, bởi vì chuyện di chúc, tôi ba năm qua tạm thời đảm nhiệm chức chủ tịch, hiện tại, con trai Vệ Quốc là Thiếu Triết đã về nhận tổ quy tông, trở lại Lâm gia, cho nên căn cứ vào di chúc, tôi hôm nay từ bỏ chức vị chủ tịch, sau này để hân đảm nhiệm, không biết các vị có điều gì dị nghị hay không?”

Đại bộ phận ánh mắt đều tập trung đến trên người Lâm Thiếu Triết, cho dù cậu đã sớm được Lâm Bá Huân gọt giũa, vẫn nhìn không được có chút hoảng, đương nhiên trên mặt vẫn hết sức bình tĩnh trấn định, bộ dáng thậm chí có vài phần giống Lâm Bá Huân.

“Chủ tịch, chúng tôi... hoàn toàn không hề biết gì về Lâm Thiếu Triết tiên sinh.” Vị đồng sự ngồi vị trí thứ ba bên trái mở miệng, câu đầu tiên đã khiến Lâm Thiếu Triết lắp bắp kinh hãi, nếu như nhớ không lầm, Lâm Vệ Nhân tuần trước mới mang mình đi báỉ phỏng lão xong, lúc ấy vị lão tiên sinh này cười to như chuông kêu, còn hăng hái cam đoan sẽ trợ giúp mình, vì sao bây giờ lại...

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lập tức có người phụ họa, “Thẳng thắn mà nói, đối với chuyện trong nhà tiền chủ tịch, cũng không đến phiên chúng tôi xen mồm vào, nhưng di chúc của tiền chủ tịch, không khỏi có chút buồn cười, nếu tư liệu chúng tôi có được không sai thì, Lâm Thiếu Triết tiên sinh trước đây căn bản không chịu sự giáo dục dành cho người thừa kế Quảng Ích, thời gian hân tiếp xúc với công ty tính đến hiện tại bất quá mới một hai tháng ngắn ngủn, chúng tôi rất khó đưa ra đánh giá chính xác về năng lực của hân, Hà đồng có ý kiến gì không?”

“Nếu nhất định phải đưa ra quyết định, tôi xin được bảo lưu ý kiến.”

Lâm Thiếu Triết cố gắng ức chế tâm tình, cậu không hiểu vì sao rõ ràng vài vị cổ đông lúc trước đối với mình hòa ái dễ gần bỗng nhiên trở mặt, bắt đầu liệt kê từng điểm từng điểm chưa tốt của mình? Không phải chú họ nói bọn họ sẽ trợ giúp mình sao?

Theo bản năng, cậu muốn nhìn phản ứng của Lâm Bá Huân, ánh mắt vừa mới dời đi liền dời lại, bắt buộc chính mình nghiêm chỉnh ngồi tại chỗ, không kiêu ngạo không siểm nịnh đối diện hết thảy, cậu không thể lại dựa dẫm Lâm Bá Huân như vậy nữa, không bao giờ... muốn trở thành gánh nặng của hân nữa!

Bà nội lẳng lẳng nghe bọn họ nói, trên mặt thủy chung mỉm cười, chờ sau khi mấy người đó rốt cục không còn lời nào để nói nữa, mới ôn hòa mở miệng: “Đúng vậy, tôi biết trong chuyện này, Vệ Quốc suy xét đúng là có chút thiếu chu đáo, đối với cuộc sống riêng tư của hân, hân có rất nhiều chỗ trong lòng các vị thấy sai, chính là...” Lão thái thái thân thể thẳng tắp, ánh mắt quét một vòng những người đang ngồi, “Thủy chung cũng chỉ có thể oán thâm mà thôi, bởi vì Vệ Quốc trên phương diện công việc, chưa bao giờ làm các vị thất vọng, đúng không?”

“Đương nhiên, lão thái thái, đối với tiền chủ tịch, chúng ta không có chút ý niệm bất kính nào trong đầu.” Có người cung kính nói.

“Tốt lắm, vậy mọi chuyện liền đơn giản rồi, Quảng Ích là tâm huyết suốt đời của Vệ Quốc, Thiếu Triết lại là hài tử duy nhất của hắn, tôi nhìn không ra để Thiếu Triết kế thừa chức vị của hắn có chỗ nào không ổn, ba mươi năm qua mọi người cùng hội cùng thuyền, ở đây dốc sức làm việc, cũng từng có lúc bất đồng ý kiến, nhưng mục đích cuối cùng, vẫn là kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền. Thiếu Triết còn trẻ, tựa như mọi người nói, không có kinh nghiệm, cho nên trên nhiều khía cạnh còn cần các vị tiền bối hướng dẫn chỉ bảo, hy vọng mọi người có thể cho hắn cơ hội này.”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng điều hòa ơng ơng, bà nội đã nói, tương đương với việc quyết định như vậy, còn những người ý kiến bất đồng, đều chỉ tự suy nghĩ trong lòng phân lượng bản thân, có đủ để đối kháng với quyền uy của đương nhiệm chủ tịch hay không.

Rốt cục vẫn có người mở miệng, là một người đàn ông trung niên ngồi ngay bên cạnh tay phải bà nội, thận trọng nói: “Chủ tịch, nếu ngài không phản đối, tôi muốn đề xuất chút ý kiến.”

Bà nội hơi kinh ngạc, ý bảo lão nói tiếp.

“Dựa trên yêu cầu đặc thù trong di chúc của tiền chủ tịch, chúng tôi đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, chủ tịch tương lai của Quảng Ích có thể là một người trẻ tuổi, cũng là người chúng tôi chưa quen thuộc, thẳng thắn mà nói, tôi đối với điều này không có gì dị nghị, cái gọi là lý lịch, giáo dục tinh anh, tới một mức độ nào đó, cũng chỉ là một sự ràng buộc lối suy nghĩ của con người, thời điểm công ty thông báo tuyển dụng nhân viên, chúng ta vẫn luôn nặng năng lực hơn bằng cấp, thế thì tại sao lại dùng tiêu chuẩn này đến yêu cầu chủ tịch chứ?”

Lão nhìn Lâm Thiếu Triết vẫn ngồi ngay ngắn phía xa một cái, lại liếc Lâm Bá Huân, lúc này mới chậm rãi nói: “Nhưng, tôi có vài vấn đề, muốn mời Lâm Thiếu Triết tiên sinh, giải thích một chút.”

“Mời nói.” Lâm Thiếu Triết rốt cục có cơ hội mở miệng, cậu cảm thấy cổ họng khô khốc đến nỗi không ra lời. Vị đồng sự này nắm mười lăm phần trăm cổ phần công ty, có thể nói là hết sức quan trọng, nhưng ấn tượng của lão đối với mình, hình như không được tốt lắm...

“Vài ngày trước từ hai đến ba giờ sáng, trên quốc lộ ở vùng núi ngoại thành đã xảy ra một vụ tai nạn xe cộ, một chiếc Porsche đâm vào một chiếc Maserati đang đỗ, sự việc phát sinh khi Porsche đang chạy với tốc độ một trăm tám mươi km, gấp đôi vận tốc giới hạn cho phép của tuyến đường, túi khí an toàn của hai chiếc xe đại khái đều bung ra, chủ xe hẳn chỉ bị thương nhẹ, trên mặt đất không có vết máu. Nhưng rất kỳ quái chính là, cảnh sát giao thông lại không báo cáo tai nạn, điểm sửa chữa chuyên dụng cũng không có hai chiếc xe này. Nga, đúng rồi, cùng ngày, bệnh viện ngoại khoa Nhân Tâm mà Quảng Ích đầu tư, nhận được hai bệnh nhân tới chữa ngoại thương.”

Hắn nhìn máu bầm nhọt trên mặt Lâm Bá Huân, đột nhiên hỏi: “Bá Huân, vết thương trên mặt cậu là xảy ra chuyện gì?”

“Tôi không cần thận.” Lâm Bá Huân khinh miêu đạm tả trả lời.

“Từ sau tai nạn xe cộ trên đường cao tốc năm mười sáu tuổi, cậu tựa hồ vẫn đều rất cẩn thận đi?”

“Tôi nghĩ đó không phải trọng điểm thảo luận hôm nay, Chung đồng.”

“Đúng, dù sao trong máu của cậu cũng không phát hiện chứa cò, nhưng mặt khác một vị...”

“Chung đồng, ông nghĩ sai rồi, gần đây tôi cũng không có xét nghiệm máu gì.” Lâm Bá Huân không khách khí ngắt lời lão.

“Có thật không? Cánh tay phải kia của cậu cũng không có bị thương?” Thanh âm Chung đồng bỗng trở nên nghiêm khắc, “Bá Huân, tôi biết cậu có ý gì, nhưng cậu không thể bảo vệ hắn như vậy được! Nếu như là nam nhân, thì nên dũng cảm đứng ra gánh vác trách nhiệm của mình!”

Ánh mắt lão quét đến Lâm Thiếu Triết, làm cho cậu không khỏi rung mình một cái, rất nhanh, Lâm Thiếu Triết nhớ tới thân phận của mình, con người đen láy không chút sợ hãi cùng lão đối diện.

“Thuộc hạ của tôi năng lực thu thập thông tin có hạn, không thể điều tra rõ thân thế của hai bệnh nhân kia, chỉ biết một vị đêm đó nhất định có uống rượu, hơn nữa, lúc ấy cũng có một chiếc xe khác ở đó, đã kiểm chứng, vẫn luôn duy trì tốc độ trên dưới một trăm sáu mươi, nhưng rất nhanh, tăng tốc rồi phóng đi,

không có dấu vết chiếc xe này gặp chuyện không may, chắc chắn đã bình an về đến nhà, BMWs kiểu mới này cũng ít thấy, trong thành phố không có quá mười chiếc, mà trong đó có một chiếc, thuộc về Lam Thu Thu tiểu thư đỉnh đỉnh đại danh.”

Lão tạm dừng một chút, cười nói: “Hà đồng, Tôn tiên sinh, còn có... Ha ha, các vị đều từng là nhập mạc chi tân của Lam Thu Thu tiểu thư, đối với trình độ đua xe của cô ta chắc cũng không có gì xa lạ?”

Bị lão gọi đích danh, hai nam nhân kia mặc dù cáo già, nhưng khuôn mặt già nua vẫn bị làm cho xấu hổ đỏ ửng lên, liên tục lắc đầu: “Hay nói giỡn, không thể nào, không có không có.”

“Đêm đó Lam Thu Thu tiểu thư ở quán bar, bồi bàn nói, ngồi cùng với cô ta, là một người trẻ tuổi, bọn họ uống không ít, thời điểm rời đi, còn đã xảy ra một chút... tranh cãi nho nhỏ.”

Chung tiên sinh ý vị thâm trường cười, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Thiếu Triết: “Tôi không phản đối tân nhiệm chủ tịch trẻ tuổi, không có kinh nghiệm, nhưng, tôi phản đối một tân chủ tịch say rượu lái xe, sinh hoạt cá nhân không đứng đắn, còn không dám thừa nhận sai lầm.”

Lâm Thiếu Triết há miệng thở dốc, vừa định nói chuyện, Lâm Bá Huân bất động thanh sắc đứng dậy rót một chén nước để trước mặt cậu, thấp giọng ở bên tai nói: “Đừng khấn trương, cũng đừng biện bạch.”

Nghe Chung đồng nói xong, sắc mặt bà nội có chút lúng túng, một lát sau mới nói: “Việc nhà, lại khiến các vị chê cười.”

“Lão thái thái, một đốm lửa nhỏ, cũng có thể cháy lan đồng cỏ.” Chung đồng thản nhiên nói.

“Được rồi, hiện tại mọi người đều đã nói xong hết rồi chứ? Như vậy Thiếu Triết, con cũng nói thử xem.” Bà nội cổ vũ nhìn Lâm Thiếu Triết một cái, hòa hoãn nói, “Con có điều gì muốn nói với mọi người, hiện tại có thể nói rồi.”

Sau vài giây bối rối, Lâm Thiếu Triết vừa rồi bị Chung đồng đột nhiên đặt câu hỏi làm cho mơ hồ, cậu theo bản năng nhìn về phía Lâm Bá Huân, hy vọng từ trên mặt hắn có thể nhìn được chút giúp đỡ gì đó.

Lâm Bá Huân nhẹ nhàng gật đầu với cậu, trên mặt mang theo ý cười.

Hắn đang nhìn tôi... Tôi không thể để hắn thất vọng...

“Các vị, ” cậu bỗng nhiên tâm bình khí hòa mở miệng, hai bàn tay nắm lại đặt trên bàn, “Thực cảm tạ ý kiến của các vị đối với tôi, tôi cũng không muốn giấu diếm những chuyện trước đây của mình, đích xác, tôi hai mươi ba năm qua, chỉ là một cô nhi, không có gia đình ấm áp, không có giáo dục tinh anh, hết thấy, đều chỉ có thể dựa vào chính mình, giống như cha tôi trước kia dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng. Hắn ai cũng biết, tôi không tốt nghiệp đại học danh tiếng, cũng không có thành tích kiêu nhân, trước khi trở lại Lâm gia, tôi bất quá chỉ là một viên chức nhỏ. Những điều tôi hiện tại có được, chẳng qua là tự tin, tự mình cố gắng, cùng động lực, đã khiến cho tôi có thể đi được tới ngày hôm nay, ngồi ở trước mặt các vị.”

Con người đen bóng của cậu đảo qua từng người một đang ngồi tại đây, bình tĩnh nói: “Tôi có rất nhiều chỗ thiếu sót, điểm này tôi chưa bao giờ phủ nhận, nhưng tôi đi một bước lại sửa đổi một bước, bỏ lỡ một cơ hội, tôi tuyệt đối sẽ không phạm phải đồng dạng sai lầm lần thứ hai. Hy vọng các vị có thể cho tôi nhiều hơn một chút thời gian, sau đó có thể đến nghiệm chứng năng lực của tôi.”

Nói xong, cậu mở tập công văn trước mặt ra: “Sau đây tôi muốn hướng các vị trình bày một chút, ý tưởng phát triển tập đoàn Quảng Ích trong tương lai của tôi.”

Toàn hội trường, tái không còn một tiếng chất vấn.

Sau khi kết thúc họp hội đồng, theo thường lệ sẽ đến tận giữa trưa, để ăn mừng Lâm Thiếu Triết nhậm chức, đặc biệt chuẩn bị sâm panh, vài cổ đông đã sớm rời đi, Chung đồng uyển chuyển cự tuyệt lời mời của lão thái thái, cũng cùng những người đó cáo biệt.

“Bá Huân.” Lão trước khi đi, đặc biệt đi tới chỗ Lâm Bá Huân đang đứng, cầm tay hắn lắc lắc, “Thực xin lỗi, tôi thiếu chút nữa phá hủy kế hoạch của cậu.”

“Không có gì.” Ánh mắt Lâm Bá Huân dừng tại trên người Lâm Thiếu Triết đang lẩn trong đám người, hôm nay cậu là nhân vật chính, nét mặt toả sáng cao hứng phấn chấn, tươi cười của tuổi trẻ khiến người ta hoa

mắt, “Tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, hẳn là có nội tình. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên.”

“Ai, Lâm gia các người cũng chỉ có vài người, lại còn náo nhiệt như thế.” Chung đồng không buông tay, nhìn hẳn chăm chú, “Thế nào? Có muốn qua bên tôi hay không?”

Lâm Bá Huân mỉm cười lắc đầu: “Cám ơn, tôi đã quyết định.”

“Cậu... Nói thật, Bá Huân, chuyện ngày hôm nay, đối với cậu... Quá không công bình.”

Lâm Bá Huân rút cục thu hồi ánh mắt, nhìn lão, thản nhiên nói: “Cho nên ông hôm nay muốn cố một lần cuối cùng, vạn nhất có thể dọa được Thiếu Triết, là có thể danh chính ngôn thuận bức vua thoái vị, đúng không? Nếu vậy ông về sau sẽ nhiều hơn một kẻ địch đấy, Chung đồng.”

“Hảo hảo hảo, đến tôi cũng muốn đe dọa sao.” Chung đồng phẫn nộ buông tay ra, “Lâm Thiếu Triết, cũng không tệ lắm.”

“Đương nhiên.” Lâm Bá Huân khoe miệng lộ ra nụ cười ôn nhu, “Cậu ấy là tác phẩm tốt nhất của tôi.”

“Về sau chỉ sợ sẽ không có cơ hội tái kiến đi? Chúc cậu thuận buồm xuôi gió.”

“Cám ơn.”

\*\*\*

Một ngày cứ hăng hái như vậy trôi qua, Lâm Thiếu Triết buổi tối về đến nhà đã ngáp ngáp dài, bà nội cũng lộ vẻ mệt mỏi, sờ đầu cậu: “Tốt lắm, việc đáng lo nhất rốt cục cũng hoàn thành, Thiếu Triết, từ mai trở đi con chính là chủ tịch của Quảng Ích, phải cố gắng biết không?”

“Biết!” Lâm Thiếu Triết trả lời dứt khoát, ánh mắt sáng ngời, “Đại ca hôm nay cũng nói với con như vậy, con sẽ không để cho hai người thất vọng đâu, nội.”

Quản gia mặt mày hớn hở tới gọi bọn họ đi ăn cơm, Lâm Thiếu Triết kéo ghế dựa ra mới phát hiện, trên bàn chỉ có hai cái bát, không có của Lâm Bá Huân.

Cậu lập tức nhíu mày, oán giận nói: “Đại ca hôm nay lại hẹn bạn gái, không trở về nhà ăn cơm sao?”

“Đại ca con là người trưởng thành rồi, có tự do của chính mình, đến đây, Thiếu Triết, ăn nhiều một chút, hôm nay lên giường nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải chính thức đi làm, không được muộn nha.” Bà nội cười tủm tỉm nói.

Hết cách đành ngồi xuống, Lâm Thiếu Triết tâm tình vốn tốt giờ lại có chút buồn bực.

Hôm nay với tôi mà nói là một ngày vô cùng trọng yếu, anh cũng biết mà... Vì sao không chịu trở về cùng ăn một bữa cơm? Chẳng lẽ tôi ở trong lòng anh, địa vị so với bạn gái anh kém rất xa sao?

Vẫn là... Không được ư...

Mang theo buồn bực, lên giường cũng ngủ không sâu, mơ mơ hồ hồ tựa hồ nghe thấy tiếng ô tô của Lâm Bá Huân, nhưng tỉnh táo lắng tai nghe, lại không thấy, cậu không khỏi cười nhạo chính mình: gấp cái gì chứ, ngày mai không phải có thể gặp rồi sao.

Sáng ngày thứ hai cậu thần thanh khí爽 thức dậy, rửa mặt rồi mặc một kiện tây trang, tràn đầy vui mừng chạy xuống cầu thang kêu: “Chào buổi sáng, nội! Chào buổi sáng, đại ca!”

Bên cạnh bàn ăn không có ai, quản gia múc cho cậu một bát cháo đầy, cười nói: “Lão thái thái mệt mỏi, nói hôm nay không muốn dậy sớm, thiếu gia hôm nay cũng thực tình thân a, đến, ăn điểm tâm rồi đi làm thôi.”

“Ác, cảm ơn quản gia, đại ca đâu?” Lâm Thiếu Triết ngồi xuống, nhìn vị trí trống không phía đối diện, trong lòng giống như bị thứ gì đó đè ép rất khó chịu, “Hắn ngày hôm qua không về nhà?!”

Quản gia thần sắc có chút bất thường, trốn tránh ánh mắt cậu, thấp giọng nói: “Đúng vậy —— đúng vậy.”

Lâm Thiếu Triết lập tức nhận ra, truy vấn: “Làm sao vậy, quản gia? Đại ca qua đêm bên ngoài sao?”

Hiện tại đã là thế kỷ hai mốt... Đại ca cùng Tôn tiểu thư qua đêm bên ngoài... Tựa hồ cũng không phải... Chuyện gì lớn... Nhưng vì cái gì tâm lại đau như vậy, ánh nắng ban mai ấm áp cũng trở nên âm u.

“Không... Cũng không phải... Bá Huân thiếu gia...” Quần gia áp a áp ứng nói nửa ngày, vẫn nói ra, “Hắn chuyển đi.”

“Cái gì?!” Lâm Thiếu Triết nhảy dựng, ghế dựa bị cậu đụng ngã trên mặt đất, “Vì sao lại chuyển đi?! Đại ca làm sao vậy? Hắn không phải vẫn luôn ở đây sao? Hắn vì sao phải chuyển đi?!”

“Cái này... Tiểu thiếu gia, cậu đừng hỏi tôi...” Quần gia lau lau nước trên khóe mắt, “Tôi cũng luyến tiếc hắn, nhưng... Hắn nhất định phải đi...”

Lâm Thiếu Triết sốt ruột chạy ra ngoài: “Tôi đi công ty tìm hắn hỏi rõ ràng... Không đúng! Không đúng!”

Cậu mạnh xoay người quay đầu lại: “Tôi đi tìm bà nội! Bà nội nhất định biết!”

Phòng ngủ lớn trên lầu hai tràn ngập dương quang nắng sớm, thời điểm Lâm Thiếu Triết đẩy cửa ra, bà nội đã khoan thai ngồi trên ghế dựa, chậm rãi đong đưa, khép hờ mắt, ngón tay lẩn lẩn tràng hạt gỗ lim, nghe tiếng mở cửa, mí mắt một chút cũng không nâng.

“Nội!” Lâm Thiếu Triết hổn hển vọt tới trước mặt bà, “Đại ca chuyển đi nội có biết không?”

“Biết.” Bà nội không nhanh không chậm nói, “Vậy thì thế nào? Hải tử lớn rồi, cuối cùng cũng phải rời khỏi nhà thôi.”

Lâm Thiếu Triết nghẹn lời, lập tức lại hỏi: “Vậy tại sao không nói với con một tiếng?! Hắn có xem con là thân nhân của hắn hay không? Hay là con ở trong lòng hắn căn bản có thể có cũng có thể không?!”

Bà nội từ từ mở mắt, nhìn cậu một cái: “Vậy còn con, Thiếu Triết? Con coi hắn là cái gì?”

“Con... Con coi hắn là ca ca tối trọng yếu, trừ bỏ bà nội, cũng chỉ còn hắn là thân nhân duy nhất của con.”

“Vậy con sao lại không chú ý tới mấy tháng nay hắn vẫn luôn cố gắng chuyển giao công tác?” Bà nội hòa ái hỏi, “Chuyển nhà thì chỉ cần mấy giờ, nhưng rời công ty, chuyển giao công tác của mình cho người khác rất mất thời gian, ta không tin nếu con thực sự cảm thấy hắn trọng yếu như vậy, con một chút cũng sẽ không biết, hôm nay con đi công ty liền sẽ phát hiện ra nhiều thêm một ít cấp dưới, bọn họ chính là phụ trách một phần công việc của Lâm Bá Huân, còn một phần khác, hắn đã chuyển dời lên người tân nhiệm chủ tịch là con, không phải sao?”

“Con... Con...” Lâm Thiếu Triết lắp bắp, “Con là không chú ý tới, chính là cho tới bây giờ con cũng không nghĩ hắn sẽ... Sẽ rời đi công ty... Vì cái gì? Hắn không phải hắn nên luôn như vậy sao? Hắn là trợ lý của cha, tương lai cũng sẽ là trợ lý của con! Đây là chính hắn nói cho con biết, hắn sẽ luôn giúp đỡ con!”

“Thiếu Triết, con lớn rồi, đã có thể một mình đảm đương một phía, tồn tại của Bá Huân, đối với con bây giờ mà nói có thể là chỗ dựa, nhưng đến sau này, sẽ biến thành uy hiếp, con có lẽ vẫn chưa thể ý thức được điểm này, nhưng Bá Huân thấy được rất rõ ràng, cho nên hắn muốn sớm ly khai.”

Lâm Thiếu Triết hung hăng lắc đầu: “Con không tin! Đại ca đang giả vờ đúng không? Là hắn cùng Tôn tiểu thư kết hôn sau đó kế thừa sự nghiệp bên đó, đúng không? Đại ca chính là vì như vậy mới vứt bỏ con, nội? Hắn căn bản bỏ quên chức trách của mình! Hắn từng nói vẫn làm trợ lý của con! Vì cái gì... Vì cái gì nói không giữ lời! Con từng nghĩ hắn không phải người vì công danh lợi lộc! Hắn nếu muốn... muốn quyền lực, con có thể cho hắn a... Hắn muốn gì con cũng đều cho hắn... Vì cái gì, vì cái gì không nói với con?”

“Con nghĩ nhiều rồi, Thiếu Triết.” Bà nội thở dài, “Tôn tiểu thư là một cô gái tốt, Bá Huân không thể cưới nàng là tiếc nuối lớn nhất của ta, hơn nữa, Bá Huân cũng không phải người như con tưởng tượng.”

Bà nội cầm lấy giấy chứng nhận trên bàn trà lên: “Bá Huân trước khi đi đã ký một hiệp định, trong tương lai mười năm tới, sẽ không sở hữu những thứ giống với sản nghiệp hiện tại của Quảng Ích hoặc tham gia vào cùng một ngành kinh doanh, hắn sẽ không trở thành đối thủ cạnh tranh của con, lại càng sẽ không tạo thành uy hiếp đối với Quảng Ích, hải tử này đi thực sạch sẽ.”

“Con... Con không rõ, nội.” Lâm Thiếu Triết vô lực ngồi bệt xuống, đưa tay ôm lấy đầu, “Đại ca vì cái gì phải làm như vậy... Là con nói chuyện làm tổn thương tâm hấn sao? Con lúc trước mắng quá hấn hám lợi đen lòng... Thực xin lỗi con sai rồi, con đi tìm đại ca giải thích...”

“Con cùng Bá Huân giận dỗi, ta đều nhìn thấy hết.” Bà nội từ ái xoa xoa đầu cậu, “Ta nghĩ con có thể nhìn ra khổ tâm của hấn, nhưng con hài tử này a, suy xét vấn đề rất đơn thuần, hay là con quá coi trọng Bá Huân, cho nên một chút khuyết điểm của hấn cũng bị con phóng đại lên, đúng không?”

“Đúng vậy... Chú họ... Là chuyện gì vậy?” Lâm Thiếu Triết cúi đầu, ghen ngào hỏi, “Con cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua đại ca tức giận đến vậy, đúng, con sai rồi... Nhưng con vẫn không tin chú họ sẽ...”

“Vệ Nhân quá đa nghi, lại cẩn thận, muốn làm người xấu, lại hy vọng người khác xem gã là người tốt, chỉ điểm này, đã quyết định gã vĩnh viễn sẽ không thành công.” Bà nội thần nhiên nói, “Gã làm chuyện gì cũng đều lấy điều kiện tiên quyết là không để người khác bắt được nhược điểm, tư tiền tướng hậu, sau đó bày ra một cái bẫy, kết quả thì sao? Còn không phải vẫn vô tích sự, dù bố trí bẫy rập dày đặc, nhưng chỉ cần một mắt xích mắc sai lầm, gã cũng không đạt được mục đích, đành phải lui về sau, vắt óc suy nghĩ biện pháp kế tiếp.”

“Nội... Nội nói cái gì?” Lâm Thiếu Triết khiếp sợ ngẩng đầu nhìn bà, chẳng lẽ... những gì Lâm Bá Huân nói đều là sự thật?!

“Gã a, nhất quán đem người khác ra sai sử, buồn cười còn có người có thể mắc mưu. Hai mươi năm trước, có một đồng sự muốn lấy lý do cha con là đồng tính luyến ái này, buộc hấn xuống đài, nháo rất lợi hại. Sau đó thời điểm Bá Huân mười tám tuổi, tuổi trẻ khí thịnh, cũng giống con hiện tại không cảnh giác, có người tặng hấn một chiếc xe, ba tháng sau đang trên đường cao tốc phanh lại đột nhiên không ăn, thiếu chút nữa đã lấy mạng Bá Huân, rõ ràng ngày hôm trước vừa mới kiểm tra tu bổ xong. Còn có lúc Vệ Quốc bệnh, đưa tới thuốc bổ khi ăn vào cùng thuốc tây, liền biến thành độc dược mãn tính... Có nói thì nói mãi cũng không hết, còn có lần này... Cái gì xét nghiệm DNA, đừng nhìn gã vẫn luôn mồm ngăn không cho kiểm tra, kỳ thật, tam thái thúc già lắm rồi, tai không nghe thấy miệng nói không ra hơi, sao có thể nghĩ tới mấy chuyện này? Lại càng không nói đến... Thêm một vụ tai nạn xe cộ nữa.”

Ánh mắt bà nội vẫn thực hiện lạnh, Lâm Thiếu Triết lại bỗng nhiên cảm thấy cả người rét run, cậu chưa bao giờ biết, đằng sau tươi cười ôn hòa của chú họ, lại che dấu những chuyện tàn nhẫn đến vậy.

“Gã muốn gia sản Lâm gia cùng Quảng Ích, lại chỉ núp ở phía sau, sai sử người khác ra mặt, nhiều lần như vậy cũng không thu được gì, chỉ khiến cho người ta thấy ghê tởm.” Bà nội bình thần nói, “Hấn muốn ăn sạch sẽ trắng trợn, đương nhiên sẽ cần phải bỏ ra nhiều công phu. Ta già rồi, không có khí lực đi thu thập con rùa đen rút đầu này, để lại cho con đi.”

“Kia...” Lâm Thiếu Triết nhin không được hỏi, “Nếu bà nội biết chú họ có tâm tư bất chính, cha chắc hấn cũng biết a!”

“Vệ Quốc đương nhiên biết, nhưng gã luôn giấu diếm rất tốt, lại là anh em họ, không có chứng cứ, cha con mà tùy tiện hành động sẽ chỉ làm mấy cổ đông không rõ chân tướng ngược lại trợ giúp Vệ Nhân thôi, huống chi, thân thể hấn khi đó không tốt, duy trì công tác vốn đã không dễ dàng.”

“Chính là... Vậy tại sao cha còn muốn lập di chúc, nếu tìm không thấy con, hoặc con không thể để cho hội đồng quản trị vừa lòng, Quảng Ích sẽ giao cho Lâm Vệ Nhân kế thừa?”

Bà nội dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Lâm Thiếu Triết: “Giao cho gã kế thừa? Con sao lại có ý nghĩ như vậy? Có phải Vệ Nhân nói như vậy với con không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Đương nhiên không phải, Vệ Quốc trong di chúc viết người thừa kế thứ hai, là Bá Huân a.”

## 12. Chương 11: Vĩ Thanh

Đồng hồ báo giờ dưới lầu chậm rãi gõ lên mười tiếng, Lâm Bá Huân vẫn là không tự giác nâng cổ tay nhìn đồng hồ, cuối cùng xác định, nên đi thôi.

Có chút không muốn buông khung ảnh trong tay, vẫn phải dẫn lòng buông ra, xách hành lý đã sớm chuẩn bị tốt lên, hắn còn chưa đi ra ngoài, dưới lầu đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Ngay sau đó đồng hồ một tiếng cửa bị đá bung ra, Lâm Thiếu Triết còn đang thở hổn hển đứng ngoài cửa.

Có chút bất đắc dĩ cười cười, Lâm Bá Huân hai hàng lông mày nhú chặt dần dần ra: “Xem ra vẫn còn kịp cáo biệt.”

Cái gì cũng chưa kịp nói, Lâm Thiếu Triết đột nhiên nhào vào trong lòng hắn, cánh tay vòng ra sau lưng gắt gao nắm lấy quần áo hắn, dùng sức đến mức đầu ngón tay cũng bắt đầu trở nên trắng bệch.

“Thiếu Triết, buông tay, nói ‘Tạm biệt’, để tôi đi.” Thanh âm Lâm Bá Huân thật phần bình tĩnh.

“Không được đi!” Lâm Thiếu Triết rốt cục hít sâu bình ổn hơi thở, dùng sức lắc đầu.

“Không được giống như tiểu hài tử, tôi và cậu cũng biết đây là điều tất nhiên. Vốn, tôi không nghĩ hôm nay sẽ gặp cậu, nhưng, cậu đã đến đây, hắn là do bà nội nói cho cậu biết.”

Mạnh ngừng đầu, Lâm Thiếu Triết giống như tiểu thú bị chọc giận mà nghiêng rằng nghiêng lợi: “Đúng vậy a! Là bà nội nói cho tôi biết! Nguyên lai anh lại gạt tôi thêm một lần! Thay tôi kế thừa Lâm gia căn bản không phải chú họ, mà là anh!”

“Vậy thì sao?” Lâm Bá Huân khinh miêu đậm tả nói, “Tôi không phải luôn lừa cậu sao? Đây vừa hay thành một bài học cho cậu, về sau không cần với ai cũng đều tin tưởng như vậy.”

Hắn nhìn chăm chú khuôn mặt Lâm Thiếu Triết, gơ tay, thời khắc chạm đến hai má cậu lại buông tay, thanh âm ám ách: “Thiếu Triết, về sau tôi không thể ở bên cạnh chiếu cố, cậu phải cố gắng công tác, hảo hảo chăm sóc bà nội, tựa như cậu từng nói, gánh vác trách nhiệm của bản thân, biết không?”

“Vì cái gì? Anh vì cái gì phải đi?” Lâm Thiếu Triết cuống cuống ôm chặt hắn, “Là đang giận tôi sao? Tôi hướng anh giải thích! Tôi sai lầm rồi tôi không hiểu chuyện, anh muốn tôi giải thích thế nào cũng được, muốn phạt tôi cái gì cũng không sao, chỉ cần không đi nữa!”

“Không cần làm như vậy.” Lâm Bá Huân thật sâu nhìn cậu, “Tôi xác thực là luôn lừa cậu, dùng lời nói dối này che đậy lời nói dối kia, đem cậu xoay như chong chóng, cho nên Thiếu Triết, sau này không cần dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, miễn cho lại bị lừa, đây cũng có thể nói là phần lễ vật cuối cùng tôi lưu lại cho cậu đi, cậu nhất định có thể trở thành người xứng đáng với chức chủ tịch của Quảng Ích, giống như những gì cha nuôi từng hy vọng.”

“Vậy cha cũng hy vọng anh sẽ rời tôi đi sao?” Lâm Thiếu Triết kích động hỏi, “Cha nhất định sẽ không muốn nhìn anh rời khỏi Lâm gia, trước đây cha vẫn luôn đem anh trở thành người thừa kế mà bồi dưỡng, cuối cùng công ty cũng là tính toán lưu lại cho anh chứ không phải tôi! Hiện tại anh nếu muốn đi, cho dù có chê tôi ngu ngốc đần độn, vậy anh cũng có thể vì cha mà lưu lại a!”

“Không phải, Thiếu Triết.” Giống như trước đây, hai tay Lâm Bá Huân nâng lên khuôn mặt cậu, nhẹ giọng nói, “Cậu một chút cũng không ngốc, thực thông minh, thực cố gắng, còn luôn nghiêm túc làm từng việc một, mỗi ngày trôi qua đều rất chăm chỉ, có đứa con như cậu cha nuôi trên trời có linh thiêng nhất định sẽ rất vui, những việc tôi có thể làm đều đã làm rồi, bây giờ là lúc tôi phải rời đi, cậu nếu cảm thấy mắc nợ tôi, thì hãy sống thật tốt đi, để tôi biết cậu thực hạnh phúc, vậy là đủ rồi.”

“Cái gì... Cái gì gọi là hạnh phúc?” Lâm Thiếu Triết cố gắng nhịn xuống nước mắt sắp trào ra, nghẹn ngào hỏi, “Nếu như không có anh... Tôi làm sao có thể hạnh phúc?”

“Đừng nói ngốc, Thiếu Triết.” Lâm Bá Huân ôm cậu, cảm cọ lên trán cậu, trầm thấp nói, “Người nên giải thích là tôi mới đúng, thời điểm một mình cậu cô đơn lớn lên, là tôi thay thế cậu ở Lâm gia hưởng thụ hết thảy, bà nội yêu thương, cha nuôi dạy bảo, tiền đồ rộng mở... Mà cậu thì sao, vì sinh tồn của bản thân mà

phải không ngừng cố gắng, cái gì cũng không có... Thực xin lỗi, Thiếu Triết, hiện tại tôi đã có thể đem hết thầy trả lại cho cậu rồi...”

“Anh chính là... Vì loại lý do mặc danh kỳ diệu này?” Lâm Thiếu Triết nắm chặt y phục hắn, nức nở nửa ngày, sau lại bùng nổ kêu lên, “Anh vì điều này mà muốn rời khỏi tôi sao? Nói cái gì đem hết thầy trả lại cho tôi, vậy còn anh? Anh không biết anh mới là người không thể thay thế sao?!”

“Thiếu Triết, cậu không hiểu.” Lâm Bá Huân chậm rãi nói, “Tôi là người dư thừa... Hiện tại Quảng Ích đã có cậu, bà nội cũng có cậu, nhân vật vốn của tôi đã thành công chuyển giao lên người cậu, tôi ở lại Lâm gia chỉ gây thêm rắc rối mà thôi, trên đỉnh cao nhất của một tập đoàn thành công, không cần đến hai tiếng nói, đúng, tôi biết, cậu luyện tiếu tôi, ba tháng qua tôi chiếu cố cậu, thay thế cha nuôi dạy dỗ cậu, chính là hiện tại cậu đã không còn cần đến tôi, đây là lúc cậu phải tự mình đứng lên đi về phía trước. Trong quá trình trưởng thành, tất nhiên sẽ phải mất đi một vài thứ, đây đều là những thứ không quan trọng.”

“Đúng vậy a, tôi đối với anh, chính là một trong những thứ không quan trọng kia, đúng không?” Lâm Thiếu Triết quát cường nhìn hắn, “Lâm Bá Huân! Anh nhìn thẳng vào mắt tôi nói cho tôi biết! Anh hiện tại không cần tôi! Anh muốn đi! Anh để tôi một mình lại nơi này! Anh nói a! Giống mẹ tôi, bà sinh hạ tôi lại không muốn tôi! Cha cũng không muốn tôi!... Tôi từng nghĩ anh không giống với bọn họ, dù có chuyện gì cũng sẽ luôn bên cạnh tôi, hóa ra tôi lại sai rồi!”

“Đừng tùy hứng, Thiếu Triết.” Lâm Bá Huân mệt mỏi cười cười, “Cha nuôi đối với tôi ân trọng như núi, sau khi cha mẹ tôi qua đời thu lưu tôi, bồi dưỡng tôi thành tài, tôi thật sự không thể báo đáp hết, hiện tại, chẳng qua là đem những thứ ban đầu đi lệch hướng trở về đúng vị trí, cậu mới nên là người thừa kế Lâm gia, mà tôi... Hẳn so với Ngô Hạo tốt hơn một chút đi. Chỉ là nếu không có cha nuôi thu dưỡng tôi, như vậy tôi chính là Ngô Hạo.”

Hắn dạo mắt nhìn quanh căn phòng, nhẹ giọng nói: “Còn có một việc nữa tôi lừa cậu, tôi nói tất cả mọi thứ của Ngô Hạo đều đã bị tiêu hủy, kỳ thật không có, cậu xem, hành lý của cậu đều ở đây, toàn bộ tư liệu của cậu tôi đã để trong ngăn kéo, còn có quần áo sách bút, đều đã được sắp xếp ổn thỏa. Tôi thật sự muốn cậu hoàn toàn trở thành Lâm Thiếu Triết, chính là tôi cũng biết, như vậy cậu cũng sẽ không vui vẻ, dù sao hai mươi ba năm qua cậu là Ngô Hạo, hiện tại thì tốt rồi, ký ức của cậu đều ở đây, tùy thời có thể nhớ tới, cậu không phải một Lâm Thiếu Triết không có quá khứ, cậu từng là Ngô Hạo... Còn nhớ rõ biệt thự này không? Là nơi chúng ta ở lúc đầu, cậu phải nhớ kỹ, cậu như thế nào từ Ngô Hạo biến thành Lâm Thiếu Triết, như vậy cuộc sống sau này, cậu sẽ không có lúc nào muốn lười biếng.”

Hắn ôn nhu mà kiên định gỡ cánh tay Lâm Thiếu Triết đang gắt gao ôm chặt ra, một lần nữa nhắc hành lý lên: “Thiếu Triết, tạm biệt.”

Lặng lẽ đi đến bên giường, hai tay run rẩy cơ hồ cầm không nổi khung ảnh kia, Lâm Thiếu Triết phải mất thật lớn khí lực mới nhắc lên được, liền nhìn thấy nụ cười của Ngô Hạo phía đối diện...

Từng giọt nước mắt rớt trên mặt kính thủy tinh, cậu dùng tay lau đi, nụ cười của Ngô Hạo trong bức ảnh cũng trở nên mơ hồ, cho dù lau thế nào cũng không thể lau sạch...

“Lâm Bá Huân... Tôi thích anh...” Đưa lưng về phía hắn, thì thào nói ra bí mật giấu nơi sâu nhất trong lòng, vốn nghĩ vĩnh viễn không dám thổ lộ.

“Không phải... thích giống như đối với bà nội... Chính là càng thích càng thích...” Lâm Thiếu Triết nghẹn ngào, “Là anh thay đổi tôi, thay đổi thế giới của tôi, ngay từ đầu, tôi đã thích anh... Khi đó tôi cái gì cũng không biết, mỗi ngày đều muốn hoàn thành kế hoạch của anh, để anh vui vẻ, tôi cho rằng chúng ta là người của hai thế giới, anh chỉ cần cười với tôi, tôi đã thỏa mãn rồi... Tôi liều mạng học những thứ anh dạy tôi, làm những việc anh muốn tôi làm, mỗi ngày trước khi lên giường đi ngủ, tôi đều cầu nguyện: hy vọng thời gian ở bên cạnh anh có thể nhiều thêm lại nhiều thêm một ngày...”

Cậu xoay người, hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn bóng dáng cao lớn kia: “Tôi là Lâm Thiếu Triết thật sự thì sao? Như vậy không phải rất tốt ư? Thời điểm biết anh gạt tôi, tôi thực sinh khí, nhưng lại nghĩ, điều này cũng có lợi, ít nhất làm Lâm Thiếu Triết, là có thể vĩnh viễn ở bên cạnh anh, bởi vì anh là đại ca tôi, tôi là người nhà quan trọng của anh, anh đã tìm tôi trở về. Chúng ta sẽ sống thật tốt cùng nhau, không phải sao?”



Cậu bước lên phía trước, đem mặt vùi vào lưng áo sơ mi của Lâm Bá Huân, gào khóc: “Anh vì sao phải đi? Anh không đi như vậy tôi có thể cả đời không nói ra... Anh vì sao phải đi... Tôi thích anh, tôi yêu anh...”

“Thiếu Triết, đừng khóc, Thiếu Triết!” Lâm Bá Huân quay người ôm lấy cậu, để ở trong ngực mình khóc đến nước mắt dính đầy trên áo, “Đây là do hiệu ứng chim non, chính cậu cũng từng nói, vô luận là ai tới đón cậu, cậu sẽ đều đối với hắn có hảo cảm.”

“Tôi gạt anh... Ô ô... Tôi chỉ thích một mình anh... Bá Huân, không cần đi... Không cần đi...” Lâm Thiếu Triết hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ nức nở lặp đi lặp lại, trong lòng cảm giác được Lâm Bá Huân thở dài, tay đặt lên lưng cậu, cảm giác lần đầu tiên được người khác an ủi lúc trước quay trở lại, cậu gắt gao nắm chặt quần áo Lâm Bá Huân, sẽ không buông tay.

“Như vậy là không đúng, Thiếu Triết.” Lâm Bá Huân ôn nhu giống như đang hóng một tiểu hài tử khóc nháo đòi kẹo, “Chậm rãi rồi cậu sẽ quên tôi thôi, sẽ phát hiện ra rằng trở thành Lâm Thiếu Triết, thế giới của cậu rất lớn, có một con đường dài phía trước phải đi, sẽ được gặp càng nhiều người... gặp được người bản thân chân chính thích. Bà nội không phải nói tổ chức vũ hội cho cậu sao? Cậu khi đó sẽ nhận thức rất nhiều rất nhiều tiểu thư xinh đẹp, rồi cùng một trong số họ kết hôn, sinh hài tử... Tạo thành một gia đình thuộc về mình. Thật sự, tôi thì là cái gì chứ? Cậu nói cậu thích tôi, chỉ là do ấn tượng ban đầu mà thôi, về sau cậu nhất định sẽ cảm thấy thực buồn cười.”

“Thật... Thật vừa khéo.” Lâm Thiếu Triết nức nở ngẩng đầu, sụt sịt, nói đứt quãng, “Trước kia tôi cũng nghĩ như vậy, tôi nghĩ, sau khi kế hoạch chấm dứt, anh sẽ cho tôi ba trăm vạn, để tôi rút đi, sau đó anh trở thành người sở hữu Quảng Ích, còn cao cao tại thượng không ai bì nổi, tiếp đó lấy vợ, có thể là Tôn tiểu thư, hoặc khác ai, rồi sinh con, sống trong căn nhà lớn kia, cuộc sống vô cùng hạnh phúc, căn bản sẽ nhớ không ra tôi là ai, mà tôi thì sao, sẽ như một con mèo hoang không ai muốn lang thang khắp nơi, cầm số tiền anh cấp cho tôi... ôm ấp ký ức về anh, cô đơn như vậy mà sống... Cả đời cũng không có khả năng yêu thêm một ai khác... Bởi vì người tôi yêu chính là anh.”

Cậu đột nhiên hung ác nắm chặt tay áo Lâm Bá Huân, lớn tiếng uy hiếp: “Anh cũng nghĩ như vậy sao? Tôi cho anh biết! Mơ tưởng! Anh đã muốn bức tôi nói ra tôi yêu anh, tôi đây tuyệt đối sẽ không buông tha anh! Lâm Bá Huân! Anh nghĩ cũng đừng nghĩ bỏ lại tôi! Trước đây tôi thực hèn mọn, anh là thiếu gia, cho nên tôi chỉ có thể nhận mệnh, ngay cả thích cũng không dám nói ra sợ anh chán ghét. Hiện tại bất đồng! Tôi và anh rõ ràng là ngang hàng! Cho nên tôi muốn thích ai sẽ lớn tiếng nói ra! Tôi muốn làm gì liền làm cái đấy!”

“Đúng đúng, cậu muốn làm gì liền làm cái đấy.” Lâm Bá Huân thuận miệng nói lấy lệ một câu, “Nhưng cậu không có khả năng miễn cưỡng tình cảm, Thiếu Triết, cậu thích tôi, hy vọng tôi ở lại bên cạnh cậu, nhưng tôi, hy vọng rời đi, sống cuộc sống của riêng mình, thỉnh cậu tôn trọng lựa chọn của tôi, được không?”

“Tôi không tôn trọng, anh cũng chưa từng tôn trọng ý kiến của tôi!” Lâm Thiếu Triết mãnh liệt nói, “Tôi chỉ biết hôm nay nếu để anh đi, tôi sẽ hối hận cả đời!”

Lâm Bá Huân trầm mặc vài giây, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Thiếu Triết, không cần tùy hứng, để tôi đi thôi...”

“Anh thật sự phải đi sao?” Con người trong treo đen lấy của Lâm Thiếu Triết bị nước mắt tẩm qua trong suốt vô cùng, ngốc ngốc nhìn hắn, “Bá Huân, anh thật sự, một chút cũng không thích tôi sao?”

Tránh đi ánh mắt cậu, Lâm Bá Huân thấp giọng nói: “Như vậy là không đúng, Thiếu Triết.”

“Tôi quản nó là đúng hay không đúng! Hơn nữa, ai sẽ quan tâm? Bà nội sao? Bà nội thương chúng ta như vậy, bà sẽ không phản đối đâu, anh nói hội đồng quản trị sao? Hiện tại tôi chỉ biết một nguyên nhân lớn bọn họ không muốn ủng hộ tôi chính là vì tín nhiệm anh! Bọn họ hy vọng người tiếp quản Quảng Ích là anh! Vậy hiện tại không phải tốt lắm sao? Anh không đi, ở lại trong công ty, bà nội nói đúng, chỉ cần có thể kiếm được tiền bọn họ mới không thêm để ý chủ tịch có phải đồng tính luyến ái hay không!”

Lâm Thiếu Triết đột nhiên yên tĩnh trở lại, thì thào: “Cha... cũng thích nam nhân, cho nên hôn nhân của ông chính là một bi kịch, đối với ông, với mẹ, với tôi, đều là bi kịch... Tôi thích anh, Bá Huân, anh chẳng lẽ muốn tôi cũng phạm phải sai lầm của cha năm xưa sao?”

“Không phải, Thiếu Triết, tôi...”

“Anh còn nói hy vọng tôi hạnh phúc, không có anh, tôi phải hạnh phúc thế nào? Đúng vậy, lấy thân phận của tôi, muốn tìm một nữ nhân kết hôn một chút cũng không khó, sau đó? Tôi không làm... thất vọng vợ tôi sao? Rõ ràng tôi thích chính là anh, không phải nàng!”

Cậu nắm chặt tay, bi thương nhắm mắt lại, nước mắt rất nhanh dọc theo hai gò má chảy xuống: “Nàng sẽ biết tôi thích người khác, giống trước kia, mẹ biết cha thích nam nhân... Sau đó thì sao? Chúng tôi có thể hay không cũng có một hài tử? Nàng có thể hay không giống như mẹ tôi, đem hài tử của tôi mang đến cô nhi viện... Bá Huân, chẳng lẽ anh muốn hai mươi năm sau, trở về thay tôi tìm hài tử của tôi... Tôi còn chưa đủ đáng thương sao?!”

Cậu mở to mắt, sợ hãi mà xác nhận: “Bá Huân... Anh kỳ thật cũng thích tôi, đúng không...”

“Không!” Lâm Bá Huân nhanh chóng phủ nhận, “Thiếu Triết, tôi không có thời gian cùng cậu hồ nháo, cậu nên thành thực một chút đi.”

“Vẫn còn tốt hơn anh không dám thừa nhận tình cảm của mình!” Lâm Thiếu Triết phản bác, trong đầu dần hiện ra một ký ức mơ hồ, cậu lập tức run lên, “Ngày đó trong bệnh viện, anh còn hôn tôi!”

Nhìn Lâm Bá Huân dùng sức lui từng bước, cậu biết, cậu nói không sai!

“Cái đó... Không có...” Lâm Bá Huân cố gắng trấn định nói, “Cậu nhớ nhầm rồi.”

“Tôi không có khả năng sai!” Lâm Thiếu Triết theo sát không tha, “Anh chính là vì thích tôi mới muốn đi! Bởi vì anh sợ không khống chế được tình cảm của mình! Nếu không phải, anh liền lưu lại chứng minh cho tôi xem! Xem anh rốt cuộc có thể kiên trì bao lâu.”

Cười khổ ngã ngồi lên giường, Lâm Bá Huân lần đầu tiên mất đi phong thái thường ngày: “Thiếu Triết... Cậu bảo tôi nên làm thế nào bây giờ...”

“Rất đơn giản.” Lâm Thiếu Triết từ trên cao nhìn xuống, “Tôi thích anh, anh cũng thích tôi, chúng ta hai người thẳng thắn với nhau là tốt rồi! Tôi không hy vọng chúng ta cứ không minh bạch như vậy mà tách ra, sau đó hối hận cả đời!”

Cậu ngồi xổm xuống, ánh mắt trong suốt khát cầu nhìn Lâm Bá Huân: “Bá Huân, lưu lại... Vì tôi, lưu lại, anh rất rõ ràng, chúng ta chỉ có cùng một chỗ mới có thể hạnh phúc, anh nghĩ cái gì tôi biết, tôi cũng là suy từ bản thân mà phỏng đoán ra suy nghĩ của anh, chính là hiện tại tôi muốn nói với anh, anh sai rồi, anh rời đi, tôi sẽ không giống như anh nghĩ, hảo hảo mà sống, bởi vì nơi này!”

Cậu đặt tay lên vị trí trái tim, nhẹ giọng nói: “Vĩnh viễn khuyết thiếu một mảnh...”

Đưa tay nắm lấy tay Lâm Bá Huân, cảm nhận được ấm áp quen thuộc, Lâm Thiếu Triết bỗng nhiên lại muốn khóc, cậu liều mạng kiềm chế, rưng rưng nở nụ cười: “Xem... Chạm anh một chút thôi tôi đã như vậy rồi, nếu thật sự mất đi anh, tôi không biết bản thân sẽ biến thành bộ dáng gì nữa... Bá Huân, chúng ta rõ ràng là thích đối phương, vì cái gì phải tách ra? Anh luôn miệng nói muốn tốt cho tôi, lại muốn nhìn tôi thống khổ mà nhẫn tâm rời đi sao? Anh nói tôi sẽ quên anh, tôi đây quên không được thì làm sao bây giờ? Qua năm năm, mười năm, hai mươi năm vẫn không quên được, anh sẽ trở về chịu trách nhiệm sao?”

Cậu cúi đầu, cô đơn nói: “Tôi thường xuyên một mình miên man suy nghĩ, một hồi cảm thấy anh thực dễ ý tôi, một hồi lại cảm thấy anh căn bản không để tôi trong mắt... Hoặc là anh thật sự thích tôi, nhưng những chuyện khác, so với tôi quan trọng hơn... Chính là tôi không mạnh mẽ được như anh, ha, vậy cũng là do anh không có hoàn toàn dạy tôi thật tốt đi? Trong cảm nhận của tôi... Anh là lớn nhất, tôi không thể không có anh... Bá Huân, van cầu anh, lưu lại...”

“Không cần nói nữa.” Lâm Bá Huân vươn tay, đem cậu kéo đến gần gao ôm vào trong ngực, thanh âm khàn khàn vang lên bên tai Lâm Thiếu Triết, “Thiếu Triết... Thực xin lỗi...”

“Tôi không muốn nghe anh nói đúng hay không đúng! Tôi muốn anh lưu lại!” Lâm Thiếu Triết bắt đầu tuyệt vọng, trút giận một hơi cắn lên vai hắn, cả người vẫn còn đang run rẩy.

“Được... Tôi đáp ứng cậu, lưu lại.” Xuất hồ ý liệu, cậu lại nghe được Lâm Bá Huân ôn nhu trả lời.

Ngốc hồ hồ buông ra, Lâm Thiếu Triết chớp chớp mắt, chần chờ hỏi: “Anh vừa rồi nói cái gì?”

Nụ cười của Lâm Bá Huân vẫn như lúc trước, làm cậu mặt đỏ tím đập: “Tôi nói, tôi nguyện ý lưu lại.”

“VẬY... Có phải hay không cũng liền đại biểu... Anh nguyện ý nhận tình cảm của tôi?” Lâm Thiếu Triết lo sợ bất an hỏi.

“Đúng vậy.” Lâm Bá Huân gật đầu, “Tôi phải trông chừng cậu, không cho cậu làm chuyện điên rồ, đây là trách nhiệm của tôi.”

Khóe miệng chậm rãi cong lên, nước mắt lại mãnh liệt rơi xuống, Lâm Thiếu Triết đã không rõ mình là đang khóc hay đang cười, cậu dồn sức ôm lấy cổ Lâm Bá Huân, hung hăng mà lay động: “VẬY anh mới vừa rồi còn cái gì đúng hay không đúng... Làm tôi sợ muốn chết... Ô ô...”

Mỉm cười ôm cậu, Lâm Bá Huân nhẹ giọng nói: “Tôi giải thích là bởi vì tôi không nên để cậu thống khổ như vậy, tôi tự cho mình rời đi liền có thể giải quyết hết thảy, nếu tôi sớm biết...”

“Thì anh sẽ chạy nhanh hơn, căn bản không để tôi có cơ hội tìm được anh, đúng không, tôi biết anh nhất định sẽ như vậy mà...” Lâm Thiếu Triết lên án, “Đã muộn rồi! Anh vốn không nên cho tôi cơ hội yêu anh, hiện tại dù sao yêu thì cũng đã yêu rồi, tôi nhất định sẽ không buông tha anh!”

“VẬY cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, tôi cũng sẽ không buông cậu ra đâu.” Lâm Bá Huân ôn nhu nói.

“HẮC! Tôi cầu còn không được!” Lâm Thiếu Triết cọ cọ lên quần áo hần, chăm chú nhìn khuôn mặt Lâm Bá Huân, bỗng nhiên nở nụ cười, “Tôi đây về sau còn có thể kêu anh là đại ca không?”

“Tùy cậu.”

“Mang tôi đi thả nén hương cho cha đi, cha nhìn tôi và anh cùng một chỗ, nhất định sẽ thấy yên lòng.”

“ĐƯỢC, hôm nay muốn đi sao?”

“Àn... Bất quá trước đó, anh cũng không thể cho tôi một nụ hôn sao?”

“...”

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-thuong-gia-dien-tro-ly>*